

Hep ya da Hiç - Elizabeth Oldfield

Zee daktilonun tuşuna bastı. Tanrı cezasını versin! Yine yanlış tuşa basmıştı. Silgiye uzanırken önünde yığılı boş mönü kartlarına çatık kaşlarla baktı ve daktilo yazmanın kendisine göre bir iş olmadığını düşündü. Niye delilik edip de yeni kartlar hazırlamaya kalkmıştı; üsteli de gerçekten gerekli değilken. Yapılacak önemli bir iş yokken, insanın kendine iş yaratmaya çalışmasından daha yorucu bir şey olamazdı. Keşke çalışıyor görünmekten vazgeçip tembellik edebilecek bir kişilik yapısına sahip olsaydı. İri yeşil gözleri, resepsiyonun yanındaki bir koltuğa yayılmış, mutlu bir şekilde örgüsünü örmekte olan Heather'e takıldı. Ama Heather'ın bu kadar rahat olabilmemesinin bir özü vardı. Bol hamile giysisi içinde mutlu bir tembel tablosu çiziyordu.

Dayanılmaz derecede sakin geçen yaşamından sonra Grenan Towers Oteli'ndeki hareketli hayat, başlangıçta Zee'ye çok çekici görünmüştü. Ama artık bıkkınlık gelmişti. Şimdi çevresine bakındığında oteldeki yaşamın hiç te sandığı gibi hareketli olmadığını, personelin sürekli, uykulu gözlerle tembel tembel dolandığını görebiliyordu. Hatta, şu anda döner kapıdan girmekte olan birkaç konuk bile, son derece kayıtsız ve ilgisizdiler. Zee yeniden daktilosuna döndü, bu kez doğru tuşa basmayı başarmıştı.

"Sahi" diye hatırlattı Heather. "Postadan tek kişilik bir rezervasyon yapılmasını isteyen bir mektup çıktı. Sanırım odanın hazırlanması gerekiyor".

"Yukarı çıkıp Molly'e söyleyeyim" dedi Zee gülümseyerek. Oyalanacak bir şey bulduğu için sevinmişti.

"Teşekkürler" dedi Heather, koltuğuna daha da gömülerek "Merdiven tırmanmak bir yana, biraz daha kilo alırsam herhalde kapıdan sığamayacağım."

"Yalnızca altı haftan kaldı ama."

"Bunun içinde Tanrıya şükürler olsun. Eğer bu işin sonunu getirebilirsem herhalde beni buraya tekerlekli arabayla taşıyacaklar"

"Tabi ki sonunu getireceksin" dedi Zee.

"Umarım. Paraya ihtiyacım var." dedi Heather. "Mr. McCrimmon çok anlayışlı davrandı ve kalmama izin verdi. Çok iyi bir insan"

"Çok iyi ve çok yumuşak kalpli" diye düşündü Zee, ama bir şey söylemedi.

"Tekrar senin kadar ince olabileceğim bir gün, tek bir gün için neler vermezdim." Diye içini çekti Heather. "Giysin çok güzel, Londra'dan mı aldın?"

Zee başını salladı. Soluk sütlü kahve döpiyesi incecik vücuduna çok güzel oturmuştu. İçindeki krem rengi bluzu da çok usta bir terzi elinden çıkmıştı. Seçtiği renkler, kızıl saçlarına öyle güzel uyuyorlardı ki... Zee, dış görünüşe önem veriyordu. Giysileri pahalı ve kusursuzdu. Ne var ki, içinde bulunduğu ortam için fazla şık bile sayılabilirdi.

"Molly ile Angese sekiz numaralı odayı temizlemelerini söyleyeceğim, tamam mı?" dedi, merdivenlere doğru yürürken.

"Evet, lütfen"

Merdiven sahanlığına geldiğinde durakladı. Merdivenlerin ortasında, pencerenin yanında uzun boylu biriai hiç kıpırdamaksızın duruyordu. "Yine o" diye düşündü Zee, rahatsız bir şekilde. Otele

önceki sabah gelmiş olmasına rağmen bu adam varlığını hemen hissettirmişti. Zamanının büyük bölümünü koridorlarda, salonlarda dolaşarak ya da bina dışında yürüyüş yaparak geçiriyordu. Otelden hiç ayrılmıyor ve onun sürekli varlığı herkesi rahatsız ediyordu. İki kez, büyük bir dikkatle defterine notlar alırken, Zee'nin yaklaştığını görünce, defterini öyle hızla kapatmış ve yüzüne öyle soğuk bir şekilde bakmıştı ki, Zee, sanki casusluk yapmaya çalışırken yakalanmış gibi suçluluk duyguna kapılmıştı. Omuzlarını dikleştirdi, böyle bir konuğa nasıl davranacağını bilemiyordu. Adam Grenan Towers'ı beğenmediğini, hem de hiç beğenmediğini her haliyle belli ediyordu. Öyleyse niçin burada kalıyordu? Niçin gitmiyordu? Hiçbir şey onu memnun etmemişti. Merkezi ısıtmanın ayarlanmadığından, bar servisinin yavaş olduğundan, hamal bulunmadığından yakınıp durmuştu.

Adam bir ayağını pencerenin pervazına dayamış, tek elini pantolonun cebine sokmuştu. Hiçbir adalesi oynamaksızın manzarayı seyrediyordu. Belki onu da beğenmemişti! Açık gri elbisesinin içinde geniş omuzları ile sanki granitten oyulmuş bir heykel gibiydi. Kuşkusuz kalbi de taştan yapılmıştı. "Onu bahçede Robbie Burns'ün heykelinin yanına dikmek gerek" diye düşündü Zee. Hem o zaman kendilerini rahatsız da edemezdi. Ama ünlü İskoç ozanı Robbie Burns esmerdi ve sevimli bir yüz ifadesi vardı. Oysa bu adam asık suratlı ve sarışındı, hem de çok sarışın.

Bu sabah nelere kusur bulacağını merak ederek "Dilerim yakında ayrılır" diye düşündü Zee. Belki de bu rahatsızlığı, adamın şikayetlerinde haklı olmasından ileri geliyordu. Grenan Towers'da işletme hiç iyi değildi, ama adamın sanki bu işten zevk alıyormuşçasına birbiri ardına kusur sıralaması Zee'yi kızdırıyordu. Sakin olmaya çalışarak yürüdü.

"Günaydın efendim" dedi gülümseyerek.

Cevap alamayınca, "Beni görmezden gelecek" diye düşündü ve içini bir öfke dalgası sardı. Ne küstah bir adamdı bu. Ancak tam yanından geçmişti ki onun konuştuğunu duydu.

"Arazinin tamamı kaç metre kare?"

Zee şaşırarak durakladı. "Korkarım ki hiçbir bilgim yok efendim."

Profili çok sertti, kalın bir bıyığı vardı ve çok uzun boyluydu. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla Zee'nin boyu 1.80'e yakındı, adama bakarken başını kaldırmak zorunda kalıyordu.

"Hiçbir bilginiz yok mu?" dedi adam, şaşırılmış görünerek ve ikinci bir soru sordu. "Arka parmaklıkla duvarın arasındaki arazi otele mi ait?"

Zee şaşkınlık uzaktan görülen tahta parmaklıkla bunun biraz arkasındaki taş duvara baktı. Duvardan sonra kumsal ve ufka kadar uzanan deniz görünüyordu.

"Evet efendim" dedi. "ama bu sizi hiç ilgilendirmez" diye devam etmemek için de kendini güç tuttu.

"O alan ne için kullanılıyor?"

"Sebze bahçesi efendim"

Genç adam hayretle kaşlarını kaldırdı. "Sebze bahçesi ha? Ama oranın terk edilmiş gibi bir hali var" "Kasım ayındayız" dedi Zee buz gibi bir sesle, "Bu mevsimde fazla sebze yetişmez"

"İlkbaharda o topraktan sebzeler fıskıracağına inanmamı beklemiyorsunuzdur umarım" dedi adam büyük bir alayla.

"Bu konuda hiçbir bilgim yok efendim" dedi Zee.

"Hiçbir bilginiz yok mu?" Adamın sesi çok alaylıydı. "Devamlı bir bahçivanınız olup olmadığını söyleyebilir misiniz acaba?" Kızın bunu da bilmeyeceğinden emin görünüyordu.

"Var efendim" dedi Zee zafer kazanmışcasına. "Hamal, ihtiyar Jimmy bahçeye de bakıyor"

"Bulunmaz adam. Eh, bahçivanlığı da hamallığına benziyor galiba, bahçenin hali bir felaket."

"İhtiyar Jimmy neredeyse yetmiş yaşında" dedi Zee, onu savunurcasına.

"Öyleyse niçin emekliye ayrılmıyor?" Zee adamın yüzüne baktı. Verecek cevap bulamamıştı.

"Hiçbir bilgim yok efendim" dedi adam, onu taklit ederek. Zee kıpkırmızı oldu. "Pek çok konuda bilginiz yok galiba Miss?..."

"Miss Robertson" dedi Zee dişlerinin arasından tıslayarak. "Yürüyen bir ansiklopedi olmamamın nedeni, burada yalnızca üç aydır çalışıyor olmam..." Durakladı ve alaylı bir biçimde, "Efendim" diyerek sözlerini tamamladı.

"Daha önce nerede çalışıyordunuz?"

"Londra'da" dedi Zee kısaca.

"Londra'da nerede?"

Zee derin bir nefes aldı. Her şeye burnunu sokmak zorunda mıydı bu adam?"Ecrepoint Oteli'nde. Ve şimdi izin verirsiniz efendim, yapılacak işlerim var."

"Ecrepoint ha?" dedi adam tek kaşını kaldırarak. Etkilendiği açıkça belli oluyordu. "Buraya gelmek sizin için büyük bir değişiklik olsa gerek"

"Evet efendim"

İlerdeki açık kapıdan gülüşmeler duyuldu. "Ecrepoint'taki kat hizmetçileri herhalde bu denli laubalice davranışlarda bulunmazlardı" dedi adam yüzünü buruşturarak. "Çok gürültü yapıyorlar"

"Evet efendim"

Ceketinin cebinden bir sigara çıkarıp paketi Zee'ye de uzattı. "Sigara?"

"Hayır, teşekkür ederim"

"Çalışırken mi içmiyorsunuz?"

"Hiç içmiyorum"

Altın bir çakmakla sigarasını yakarak Molly ve Agnes'in gülüşmekte oldukları odadan yana bir göz attı. "Şu ikisini ayırmak lazım. Tek başlarına olsalardı işlerini çok daha çabuk bitirirlerdi"

"Bu doğru"

Sigarasından bir nefes çekerek devam etti. "Ve radyo dinlemeleri de yasaklanmalı. Bitişik odada birisi dinlenmeye çalışıyor olabilir. Çıkardıkları gürültü bir ölüyü bile uyandırabilir."

"Evet efendim" diye başını salladı Zee.

"Söylediklerime katılıyorsanız niçin bu konuda hiçbir şey yapmıyorsunuz?" Zee elinde olmadan bir adım geriledi.

"Ben mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Adamın mavi gözleri buz gibiydi. Zee baştan aşağı titrediğini hissetti.

"Personelin, otel müşterisine nasıl hizmet edileceği konusunda en küçük bir fikri yok" dedi adam ters bir sesle.

"Ama buna ben karışamam ki" dedi Zee.

"Niçin olmasın? Sahi, sen ne iş yapıyorsun burada? Aşağıdaki hamile hanımın ayak işlerine koşmanın dışında tabii."

"Bazen resepsiyonda çalışıyorum, ayrıca, müdürümüz Mr. McCrimmon'un bazı sekreterlik işlerini yapıyorum."

"Sen ve öteki kız nöbetleşe mi çalışıyorsunuz?"

"Hımm, şey, pek sayılmaz efendim" diyebildi Zee. "Artık devam etmese" diye düşündü. Gücünün tükenmek üzere olduğunu hissediyordu. "Otel akşamları genellikle çok sakin olur. Mr McCrimmon resepsiyona o zaman kendisi bakıyor"

"Yalnızca 5-6 müşteri varken niçin iki resepsiyoncu çalışıyor, ikisi de aynı saatlerde üstelik"

Zee sabrını yitirmek üzereydi. "Hiçbir bilgim yok efendim" dedi üzerine basa basa. "Mr. McCrimmon'un kendisine sormanızı öneririm"

Yürüyüp uzaklaştı. Genç adam Zee gözden kayboluncaya kadar arkasından ona baktı. 'Bu kız bu işi iyi biliyor' diye düşündü. 'Faydalı olabilir'. Kızdığı zaman kızıl saçları ve yeşil gözleriyle vahşi bir kediye benziyordu Zee.

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield

Gönderen: shenaie üzerinde Mayıs 21, 2007, 08:28:25 ÖÖ

Genç kadın geri dönerken onu göremedi. Büyük bir rahatlama duyarak merdivenleri inip resepsiyona yürüdü. Aileen ve Heather çene çalıyorlardı.

Zee birden durdu. "Saçlarına ne yaptın öyle?" diye sordu şaşkın bir sesle.

Aileen saçlarını pembeye boyatmıştı. "Beğendin mi?" diye sordu elini saçlarının arasından geçirerek.

"Çok değişik" dedi Zee.

"Gary modaya uymamı istiyor" dedi Aileen şımarıkça.

Gary saçlarını kazıtmasını istese hiç itirazsız kazıttı da diye düşündü Zee.

"Yani bu moda mı?" diye sordu Heather.

"Mr. McCrimmon gördü mü seni?" diye sordu Zee merakla. "Tepkisi ne oldu?"

"Hoşlanmadı. Bu saç renginin bu tür yerlerde çalışan birisi için hiç uygun olmadığını söyledi. Boş ver geri kafalı bir ihtiyarın teki o zaten."

"Ona katılıyorum" dedi Zee, Aileen'i kızdıracağını bile bile. "Başka hiçbir otel, böyle bir saç rengiyle çalışmana izin vermezdi."

"Bakalım Lorn Jensen ne düşünecek?" diye kıkırdadı Heather.

"Lorn Jensen'de kim?"

"Aşırı duyarlı konuğumuz"

"Canım nasıl isterse saçımı öyle yaparım.. Bu onu ilgilendirmez." Dedi Aileen. Zee'ye baktı "Öyle

değil mi?"

"Tabi ki ilgilendirmez merak etme." Dedi Zee. "Otelden hiç hoşlanmıyor. Niçin burada kaldığını merak ediyorum doğrusu"

"Bunu bende anlayamıyorum" dedi Heather başını sallayarak. "Dün sabah rezervasyon filan yaptırmadan gökten düşmüş gibi geldi.Greenan Towers diye bir otel olduğunu da nereden biliyordu? Geçerken görmüş olması mümkün değil"

"Belki de bir ilanımızı görmüştür" dedi Aileen.

Zee yüzünü buruşturdu. "Mr. McCrimmon'un fazla ilan vermediğine eminim, hele bu sezonda" "Belki de at yarışları için gelmiştir" dedi Heather

"Umarım öyle değildir" diye yüzünü buruşturdu Aileen "Daha on gün var. Eğer bu kadar uzun zaman bu adama katlanmak zorunda kalacaksak Tanrı yardımcımız olsun"

"Yarışlar için gelmemiştir" dedi Zee. "Eminim daha iyi bir nedeni vardır. Geldiğinden beri dışarı çıkmadı ve otelin yönetimi ile çok yakından ilgileniyor. Sanki onu daha önce bir yerlerde gördüm gibi geliyor bana. Ama nerede olduğunu bir türlü çıkaramıyorum"

Heather kayıt defterine baktı. "Yalnızca Lorn Jensen Londra yazıyor. Jensen sanki bir İskandinav adı gibi. O kadar sarışın olmasının nedeni belki de budur."

Kapı açıldı ve Mr. McCrimmon görüldü. "Zee bloknotunla gelebilir misin? Yazılacak bazı mektuplarım var" diye seslendi. Zee Aileen'in yanından geçerken "Öğle yemeği için masaların hazırlanıp hazırlanmadığına gidip bir baksan" dedi. Kız yüzünü buruşturarak isteksizce yemek salonuna doğru yürümeye başladı.

Odasına girdiğinde Mr McCrimmon gri metal dosya dolabının başındaydı. Ellerini iki yanına açarak içini çekti. "Edgar Devenay, Yönetim kurulu başkanı az önce telefondaydı" dedi. "Geçen yılki işletme maliyetimizin tam bir dökümünü istiyor hem de hemen. Çok zaman isteyen bir iş. Nerden başlayacağımı bilemiyorum"

"Yardım ederim" dedi Zee. "Bana istediklerinin bir listesini verin. Ben rakamları çıkarırım."

"Bu kadar kolay değil dedi müdür. "Dosyalar tam değil. Bilgilerin yarısı da burada." Parmağıyla kafasını gösterdi. "Her şeyi muhasebeci ile hallederdim. George arkadaşımıdır yılda bir gelirdi ve heaspları yapardık. Genel müdürlüğe ayrıntılı bir döküm vermek ise çok farklı bir şey. Genellikle Londra ile fazla temasımız olmuyor. Mr Edgar oteli bildiğim şekilde yönetmeme izin veriyor."Sesini alçalttı. "Aramızda kalsın ama, Grenan Towers hiç iş yapmıyor. Devenay imparatorluğundaki diğer oteller buranın zararını kapatıyor olmalı."

"Tamamı yirmibeş otel değil mi?"

"Evet altı tane Londra'da, on tane İngiltere'nin çeşitli yerlerinde, beş altı tane Amerikada ve bir iki tane de uzak doğu ve Karayiplerde."

"Burası niçin modernize edilmedi" Zee dağınık odaya bir göz attı. Otelin diğer yerleri gibi burasının da bakıma ihtiyacı vardı. Bu eski, ağır mobilyalar zamanında çok güzel olmalıydılar. Ama şimdi tüyleri dökülmüş halı ile birlikte çok perişan bir halleri vardı. "Eğer bana yetki verselerdi tüm binayı baştan aşağı değiştirirdim"

"Ben de öyle" dedi Mr McCrimmon koltuğunda arkaya yaslanarak. "Grenan Towers'ın böyle kalması biraz duygusal nedenlere dayanıyor. Edgar'ın babası Mr Robert burayı çok severdi ve hiçbir şeyin değiştirilmesini istemezdi. Edgar'da bu geleneği sürdürdü. Mr Robert bana, Grenan Towers'ın babası Angus Devenay'ın açtığı ilk otellerden biri olduğunu söyledi. Anladığım kadarıyla Mr Robert burada çok mutlu bir çocukluk geçirmiş. O adamın çok güçlü bir karakteri vardı, her dediği yapılırdı. Edgar onun gibi değil, annesine benzemiş."

"Mr Robert hala sağ mı?" diye sordu Zee.

"Oh, hayır. Ne yazık ki öleli oniki yıl oluyor. Demek ki Edgar şimdi 45 yaşlarında olmalı. Kızkardeşleri Margeret ve Helen'de kırka yakın olmalılar."

"Kızlar da Devenay oteller zincirinin işletilmesi ile ilgileniyorlar mı?"

"Tanrı korusun, tabii ki hayır!" Böyle bir işe kadınların karışması fikrinin, adamı ne denli şaşırttığını gören Zee gülümsedi.

"Sanırım hisseleri var" diye devam etti Mr McCrimmon. "Ama asıl yöneten Edgar. İş pek iyi gitmiyor, söylemiştim ya, babası gibi güçlü bir yönetici değil"

Zee, bu adamında yıllardır burada çalıştığı halde otelle ilgili hiçbir sorumluluk almadığını düşündü, ama bir şey söylemedi. Mr McCrimmon devam etti "Edgarın söylediğine göre bazı değişikliklerin

olması yakınmış. Benim oteli biraz düzene sokmamı önerdi. Noel'den önce bizi ziyaret etmeyi düşünüyor"

"Belki de Grenan Towers'ı kapatacaktır" dedi Zee. Bu mantıklı bir karar olurdu. Yaz rezervasyonları hemen hemen boştu. Genellikle otelde müşteriden çok personel bulunuyordu.

"Tanrı korusun, umarım kapatmaz" dedi Mr McCrimmon. Rengi solmuştu. "Emekliliğime yalnızca altı yıl kaldı ve bu yaşta başka hiçbir yerde iş bulamam. Yaşamım boyunca bildiğim tek yer Grenan Towers" Kaşlarını çattı. "Sen olsan ne yapardın? Sen otelcilik eğitimi görmüşsün. Beş yıldızlı bir Londra otelinde çalışmışsın. Burada ne gibi değişiklikler yapardın?"

"Dünya kadar para harcayarak yeni mobilyalar almak, merkezi ısıtmayı değiştirmek gibi herkesin düşünebileceği değişiklikleri bir yana bırakırsak, ilk önce personelin eğitilmesi ile ilgilenirdim. Düzenli bir program hazırlar, onlarla konuşur, işlerini ve nasıl davranmaları gerektiğini öğretilirdim. Örneğin Aileen'İ ele alalım, iyi bir kız ama masada nasıl servis yapılacağını bilmiyor. Siparişleri yazmıyor, sonra da yarısını unutuyor, bu da müşterileri kızdırıyor." İçini çekti "Ya o saç rengi?" Mr McCrimmon umutsuzluk içinde gözlerini tavana kaldırdı.

Zee Mr Jensen'ı hatırladı. Ne olursa olsun, adamın söyledikleri doğruydü.

"Molly ile Agnes ayrı ayrı çalışmalı ve radyo da dinlememeliler. Bu durumda işlerini on beş dakikada bitirip mutfağa da yardımcı olabilirler. Bu da Mrs Weir'in işlerinin kolaylaştırır ve yemek salonunda ki servisi hızlandırır." Meraklı yabancıyı düşünüp birdenbire sözüne ara verdi." Mr Edgar otelin devredilmesinden söz etti mi hiç?"

Mr McCrimmon irkildi. "Hayır niçin sordun?"

"Müşterilerden biri, Mr Jensen, Grenan Towers ile alışılmışın dışında ilgileniyor. Daha bu sabah beni, arazinin kaç metre kare olduğu konusunda sorguya çekti."

"Bu garip"

"Onu daha önce bir yerlerde gördüğümü sanyorum. Belki de Londra'da"

"Ecrepoint otelinde mi?"

"Olabilir"

Lorn Jensen tam bir lüks otel müşterisiydi. Zee insanları değerlendirmekte pek yanılmazdı. Kuşkusuz bir işadamıydı o... Üstelik yaşının genç olmasına rağmen son derece başarılı bir işadamıydı. Otuzbeş yaşlarında olmalıydı. Pahalı arabası; altın sigara tabakası ve iyi dikilmiş elbiseleri zenginliğinin kanıtıydı. Otoriter hali, nasıl bir mevkide olduğunu ve buna uygun davranışlar beklediğini açıkça gösteriyordu. Bir günden daha kısa bir zamanda Grenan Towers hakkındaki kararını vermiş ve yapılması gerekenleri saptamıştı. Son derece zeki ve son derece katı olmalıydı.

"Eğer oteli devralıyorsa ben ortalıkta olmak istemezdim" dedi Zee acıyla gülümseyerek. Neler olacağını tahmin etmek çok kolaydı. İhtiyar Jimmy işten atılacak ve kuşkusuz personelin büyük çoğunluğu da onu izleyecekti.

"Eğer Mr Edgar Heather'in doğumundan önce gelirse ona senin mutfakta çalıştığını söyleyebilir miyim?"

Zee dikkatle ona baktı. "Anlayamadım"

"Seni Eylül ayında işe aldığımda Heather'in br iki hafta içinde işten ayrılacağını sanıyordum. Ama doğuma kadar kalmayı rica edince geri çeviremedim. Kayıtlarda iki resepsiyon görevlisi göstermem mümkün değildi, onun için seni mutfak personeli arasında gösterdim."

"Yani yönetim kurulu başkanı aniden gelirse ben mutfağa postalanacağım öyle mi?"

"Bir önlük takar Mrs Weir"le birlikte bir şeyler hazırlıyormuş gibi görürsün"

"Pekala Mrs Weir'den söz açılmışken niçin o kadar az yemek çeşidi hazırlıyor? Her hafta hep aynı şeyler. Mükemmel bir aşçı ama çok az çeşit yemek yapıyor"

"Karışmak istemedim" dedi Mr McCrimmon mahçup bir şekilde. "Bildiğinden şaşmayan bir kadındır."

Zee Mr McCrimmon'ın bu ters huylu İskoç kadından çekindiğini fark ederek gülümsedi.

"Niye yapılabilecek değişikliklerin bir listesini hazırlamıyorsunuz?" dedi müdür. "Belki de önümüzdeki hafta personel eğitimi ile başlayabiliriz."

Gelecek hafta mı? Mr McCrimmon'ın gelecek haftaları hiç gelmezdi. İşe ilk girdiği zamanlar Zee onun bu uyuşuk halinden çok rahatsız olmuş, ama sonunda nasıl olsa yakında İskoçya'dan ayrılıp Londra'ya döneceğini düşünerek kendini rahatlatmaya çalışmıştı. Oteldeki işi geçiciydi. Heather

doğum yapıp tekrar işe dönünceye, yani Ocak sonuna kadar burada kalacaktı.

Mr McCrimmon önünde yığılı mektuplardan birine isteksizce uzandı. "Artık başlasak iyi olacak." Bir an durakladı. "Bu akşam gelip yemek salonu ile ilgilenebili miydin acaba? Agnes'ın küçük oğlu hastaymış izin istedi"

"Sorun değil ben ilgilenirim" dedi Zee.

Mr McCrimmon minnettarlıkla gülümsedi. "Öğleden sonra 3'te git ve akşam erken gel, ona kadar işin bitmiş olur"

Zee not alırken bir yandan da düşünüyordu. Akşam otele gelmesi çok iyi olacaktı. Böylelikle Carol ve Struan da bir geceyi baş başa geçirmiş olacaktı. Zee iki aydır kızkardeşi ve eniştesi ile birlikte kalyordu. Bunu onlar önermişlerdi. Ama yine de zaman zaman onları, özellikle de Struan'ı rahatsız ettiğini hissediyordu.

Saat üçe doğru toparlandı. Heather bir yığın fatura ile uğraşıyordu. Başkanın telefonu Mr McCrimmon'u harekete geçirmişti galiba.

"Çılgın bir gün bu" dedi Heather

Zee saatine bakarak başını salladı. "Umarım 3 otobüsüne yetişebilirim"

"Şapkan yok mu?" dedi Heather. "Kulakların donacak"

"İdare ederim"

Fakat kapıdan çıkar çıkmaz buz gibi bir rüzgar yüzüne çarpıp kızıl saçlarını uçuşturdu Zee başını öne eğerek yakasını kaldırdı ve gözünün önündeki saçları çekmeye çalıştı. Başı önünde üç basamak merdiveni indi ve aynı anda iri yarı bir erkekle çarpıştı.

"Oh" dedi soluk soluğa. Dengesini sağlayabilmek için adama tutunmak zorunda kalmıştı.

"Oh" dedi tekrar. Postalamak üzere yanına aldığı otelin mektupları etrafa dağılmıştı. Adam da yardım etti ve hepsini topladılar.

"Teşekkürler" dedi Zee kızarak. Başını kaldırıp baktığında Mr Jensen'in mavi gözlerini gördü.

"Mektupların etrafına bir lastik bant geçirmeliydin"

"Evet efendim" dedi Zee yutkunarak.

Genç adam rüzgarın alnına düşürdüğü bir tutam saç kaldırarak "İşten çıktın mı?" diye sordu.

Zee sinirlendi. Evet dedi sinirli bir biçimde "Ve eve gidiyorum"

"Ama saat daha üç"

Bu tam anlamıyla bir suçlamaydı. Zee'nin yeşil gözlerinde kıvılcımlar çaktı.

"Eee ne olmuş" dedi öfkeyle. Ona soru sormaya ne hakkı vardı bu adamın.

"Hamile olan kız bana senin beşe kadar çalıştığını söylemişti"

"Öyleyse bugün erken sıvıştım değil mi?" Öfkeyle uzaklaştı. Çıkış kapısına geldiğinde saatine baktı, Tanrı cezasını versin, geç kalmıştı. Otobüsü kaçırmıştı ve otobüs seyrek olduğundan yapılacak tek şey yürümektir.

Eve geldiğinde ayakları ağrıyordu yağmurda hafiften serpiştirmeye başlamıştı. "Hep Mr Jensen'in yüzünden" diye düşündü. Ev sessizdi. Çocuklar uyuyor olmalıydılar.

"Carol?" diye seslendi alçak sesle.

"Yukardayım" dedi Carol. Bembeyaz bir yüzle merdiven sahanlığında duruyordu, dokuz aylık Gordie kucağındaydı.

"Ne oldu" diye sordu Zee endişeyle.

"Bütün gün kustum" dedi Carol. "Herkeste yalnızca sabahları mide bulantısı olur. Bende ise bütün gün geçmiyor. Kendimi çok kötü hissediyorum" Gözlerinden yaşlar yuvarlandı. "ve bu canavar bütün gün avaz avaz bağırmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Beni deliye çevirdi"

Zee merdivenleri çıktı "Ver onu bana" dedi. Yeğeni kollarını açtı, Carol gülümseyerek zayıf bir sesle teşekkür etti.

"emma nerede?" diye sordu Zee.

"Neyse ki uyuyor. Sabah oyun takımındaydı ve bu onu hep yoruyor. İşin kötüsü, o da gece uyuyamayacak."

Zee kız kardeşinin omzuna kolunu dolayarak onu yatak odasına götürdü. "Sen dinlen" dedi.

"Ben Goldie ve Emma'ya bakarım"

Carol minnet içinde yatağa girip örtüyü çenesine kadar çekti. "Sen bir harikasin Zee" diye gülümsedi ve birdenbire başını kaldırdı "Sahi sen niye bu kadar erken eve geldin?"

"Mr McCrimmon gece çalışmamı rica etti. Akşam yedide Grenan Towers'da olmam gerekiyor. Sen

şimdi Uyumaya çalış. Ben çocukların yemeklerini yediririm”

“Struan beşte gelecek” diye mırıldandı Carol. “Sana yardım eder”

Altıya doğru eniştesi geldiğinde Zee her iki çocuğu da yıkamış ve yemeklerini yedirmişti. Tertemiz pijamaları içinde divanda oturuyorlar ve Zee de onlara kitap okuyordu. Struan’ın sesini duyduğunda Gordie’yi kucağına alıp onu karşılamaya gitti. İki yaşındaki Emma’da peşinden geliyordu.

“İşte” dedi Struan koca bir alışveriş torbasını mutfak tezgahının üzerine bırakarak “Bu Carol’ı büyük bir yükten kurtaracak”

“Çok düşüncelisin” dedi Zee gülümseyerek.

“Otobüste iki çocuk ve bir pusetle başa çıkmak hiç kolay değil. Umarım önümüzdeki yıl ikinci bir araba alabiliriz” Etrafına bakındı. “Sahi Carol nerede?”

“Yine kendini çok kötü hissediyor”

“Oh, Tanrım” dedi Struan. “Neyse ki hep böyle sürmeyecek”

Merdivenlerde bir ayak sesi duyuldu ve Carol içeri girdi. “Evet hep böyle sürmeyecek” dedi gülererek. Yine mutlu bir şekilde gülümsüyordu ve gözleri ışıltılıydı. “Şimdi çok daha iyiyim Zee sayesinde” Gordie’yi kucağına aldı. “Dünyanın en güzel bebeği kimmiş bakalım?”

“Bir iki saat önce onun bir canavar olduğunu söylüyordun” dedi Zee gülererek.

“Fikrimi değiştirdim”

“Fikrini hep değiştirirsin zaten” dedi Zee

“Güzel Tanrım, bunu söyleyene bak” dedi Struan. “Siz ne zamandan beri kararlı davranmaya başladınız Miss Robertson? Carol ve senden daha uçarı iki kardeşe rastlamadım bugüne dek”

“Abartma” dedi karısı öfkeyle. “Ben kararlı bir insanım. Ben her zaman evlenmeyi ve bir ailem olmasını istedim”

“Bu doğru. Ama şunu da kabul etmelisin ki çılgınca mutluysen üç saniye içinde son derece mutsuz olabiliyorsun.”

“Çünkü hamileyim”

“Tamam bunu bir özür olarak kabul edebilirim” Zee’ye döndü. “Peki senin özürün nedir küçük hanım? Mike’a yaptıklarına bak. Zavallı çocuk ne yapacağını bilemedi. Tam evlilik çanları çalıyor derken sen dönüverdin”

“Birbirimize uygun değildik hepsi o kadar”

“Yani sen, onun sana uygun olmadığına karar verdin, demek istiyorsun galiba. Hatırladığım kadarıyla o sana tutkunduydu.”

“Devam ettirmek için fazla çaba göstermedin değil mi Zee” dedi Carol.

“Bir şeyin yürümeyeceğini anlamak için fazla zamana gerek yok” dedi Zee sert bir sesle. “Mike’la çıkmam yararlı oldu, meslek sahibi bir kadının evlenmesinin imkansız olduğu yolundaki görüşlerin doğrulandı”

“Yani evlilik bir tabu mu senin için” dedi Carol alaylı bir ifadeyle.

“Şimdilik öyle. Birkaç yılımı daha mesleğime adamak istiyorum. Ancak otelcilikte sağlam bir yer edindikten sonra evlenmeyi düşünebilirim. Kocam nasıl bir insanla evlendiğini kesinlikle bilecek. İşimin en az kendisi kadar, belki de ondan daha önemli olduğunu kabul edecek”

“Saçma!” dedi Struan. “Hiçbir erkek bunu kabul etmez. Sen bir erkek değil fındık faresi arıyorsun”

“Hayır öyle değil” dedi Zee başını yukarı kaldırarak.

“Konuyu değiştirelim mi?” dedi Struan. “Haydi siz birer şeri hazırlayın ve çocukları salona götürün. Ben de yiyecek bir şeyler ayarlayayım”

Carol onu yanağından öperek, “Seni çok seviyorum” dedi.

Şöminenin karşısına oturduklarında, “Struan gerçekten mükemmel bir erkek” dedi Zee. Mutfaktan nefis et kokuları geliyordu.

“Milyonda bir bulunur” dedi kız kardeşi. “Mike yemek pişirmeye yardım edermiydi?”

“Hiçbir zaman. Eve girdiği andan itibaren dinlenmeye hakkı olduğunu düşünürdü”

“Ev sahibi, bir erkeğin iki kızla bir evi paylaşmasına itiraz etmedi mi? Oldukça garip bir durum”

Zee başını salladı. “Hayır, Londra’da kızların ve erkeklerin birlikte oturmalarına alışıldı artık.

İlişkinin platonik olduğu kabul ediliyordu tabii. Hepimizin ayrı yatak odası vardı.”

“Ama platonik olarak kalmadı değil mi?”

“Hayır” dedi Zee sabırsızlıkla. “Kısa süre sonra gece yarısı odama gelmeye başladı”

"Sen de onu geri çevirmedin değil mi?"

"Seçeneğim yoktu, ayrıca ona aşık olduğumu sanıyordum. Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve çok güçlüydü. Ecrepoint'taki en gözde tipti."

"Ve er veya geç yükselecekti"

"Kesinlikle öyle. Herkes onu seviyordu. En öfkeli müşterileri hep o yatıştırırdı."

"Bir kızın idealindeki erkeği anlatıyorsun"

"Şu farkla ki, onun aradığı bir eş değil, bir hizmetçiydi." Zee hiçbir zaman Mike'la ilgili her şeyi kızkardeşine anlatmamıştı. Şu anda da bunu yapmayı düşünmüyordu, Carol ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

"Ama ona karşı çok sert davrandı" diye itiraz etti Carol. "İki kızla birlikte yaşarken, yemek pişirmeye yardımcı olmadığı için onu suçlayamazsın"

"Bulaşıkları yıkamadığı, temizlik yapmadığı ve çamaşır yıkamadığı için de mi? Zamanının büyük bir bölümünü futbol oynamakla ya da arabasıyla uğraşmakla geçiriyordu"

"Ya da sevişmekle mi?"

"Sevişmeye çalışmakla" dedi Zee gergin bir şekilde.

"Ama onunla ve bir başka kızla aynı dairede yaşamak evlilik hayatının nasıl olabileceği konusunda bir gösterge olamaz.

Zee içini çekti. "Mike ve ben eşitlik üzerine uzun tartışmalar yaptık. Benim mesleğimin de onunki kadar değerli olduğunu kabul etti. Ancak evlendiğimiz takdirde mesleğimi unutmam ve yalnızca onun hizmetine girmem gerekiyordu" 've onu terk etmem için başka nedenlerde vardı' dedi içinden "Bazı özel nedenler...."

"Ve çıkıp gittin!"

"Evet"

Emma başparmağını emerek Zee'nin göğsüne biraz daha sokuldu

"Şu anda tamamen özgürüm" dedi Zee. "Ve daha uzun bir süre, bir erkekle ciddi bir ilişkiye girmeye niyetim yok"

"Yemek hazır kızlar" diye seslendi Struan.

Yemekten sonra Zee, yüzünü yıkadı ve yeniden makyaj yaptı. Merdivenlerden inerken "Ben seni arabayla götürüyüm" dedi Struan. "Dışarı çok soğuk. İşin bittiğinde de alırım"

Zee minnetle gülümsedi. "Eğer bir Struan daha olsaydı, mesleğe boş verip onunla evlenebilirdim"

"Bu çok iyi fikir" diye gülümsedi Carol. Gordie kucağında uyuyup kalmıştı. "Senin bir aile sahibi olman beni çok mutlu ederdi."

"Siz bütün evli insanlar aynısınız, hep bir başkasınında sizinle aynı tuzağa düşmesini istiyorsunuz" diyerek güldü Zee.

"Hiç de tuzak değil" diye itiraz etti Carol.

Zee tek kaşını havaya kaldırdı. "Dürüst ol, benim kadar özgür olabilmek için neler vermezdin?"

Paltosunun cebine soktuğu eline birtakım zarflar deymişti. "Oh Tanrım bunları postalamayı unuttum. Bir posta kutusunun önünde durabilir miyiz?" Kaşlarını çattı. "Hep o Jensen denen adamın yüzünden"

"O da kim?" diye sordu Struan.

"Her şeye karışan kötü huylu, dev gibi bir adam. Ne yazık ki Greenan Towers'ın kapısında onunla çarpışmak şanssızlığına uğradım."

"Ama oldukça etkilenmişe benziyorsun" dedi Struan gülerek. Sonra masanın üzerinden arabanın anahtarlarını aldı.

"Kaç yaşında?" diye heyecanla atıldı Carol.

"Otuzbeş yaş civarında. Oh hayır, o düşündüğünüzü aklınızdan çıkarın. Ne zaman on beşle elli yaşları arasında bir erkekten söz etsem Carol ona gelecekteki eşim gözüyle bakıyor. Ama hayır, bu kez yüzde yüz yanıldı. Lorn Jensen tahammül edilmez bir erkek."

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield

Gönderen: shenaie üzerinde Mayıs 22, 2007, 08:19:33 ÖÖ

Struan Zee'yi otele bıraktığında otelin kafesi pencerelerinden sarı bir ışık süzülmekteydi.

"Saat on buçuk civarında gelirim" diyerek ayrıldı Struan.

Rüzgar durmuştu ve gökyüzü berraktı. Yağmur bulutları batıya kayıyorlardı. Gökyüzünde yıldızlar pırıldıyordu ve yarım ay gümüşü ışıklarını otelin üzerine saçıyorlardı. Zee, Devenay grubunun önceki başkanı Mr Robert'in, Grenan Towers'ı niçin o kadar çok sevdiğini anlayabiliyordu. Büyük taş bina çok güzeldi, büyüleyici bir mimari yapısı vardı.

Saat sekiz buçuk olduğunda, yüksek tavanlı yemek salonundaki masalardan çoğu dolmuştu. Otelde ancak bir avuç müşteri kalıyordu. Mrs. Weir'in mükemmel aşçılığı nedeniyle otelin akşam yemeğine gelen devamlı müşterileri vardı. Huysuz Mr Jensen ortalıkta görünmüyordu. Zee masalara göz gezdirdi, belki de yemeğini dışarıda yiyordu. Aileen salonun bir köşesinde çatal, bıçak ve peçetelerin bulunduğu masa ile meşguldü. Molly ise soğuk yiyeceklerin durduğu tekerlekli arabayı hazırlıyordu. Pencerelerde tavandan yere kadar inen kadife perdeler vardı, ancak onlar bile rahat ve sıcak bir atmosfer sağlayamamışlardı. Salon çok büyük, mobilyalar ise çok eskiydi.

Her şey yolundaydı. Mr Jensen olmayınca Zee kendini rahat hissediyordu. Aileen ve Molly'nin işini azaltmak için kendisi de içki servisi yapıyor ve sipariş alıyordu. Sonuç olarak kimse bekletilmiyor, servis gerektiği şekilde yürüyordu. İş biraz hafifleyince, salonun köşesindeki yarım daire şeklindeki bara geçmişti. Bir viski şisesinin kapağını açarken arkasındaki bardak rafına uzandı. Birdenbire barın duvarındaki aynadan Mr Jensen'i gördü. Lacivert bir elbise ve açık mavi bir gömlek giymiş olan genç adam kapıdan içeri giriyordu. Zee kaşlarını çatarak bir an tereddüt etti, sonra barı bırakıp kapıya doğru yürüdü. "İyi akşamlar efendim" dedi gülümseyerek. Mr Jensen'in yüzü her zamanki gibi sertti ve Zee onun en küçük bir hatayı kaçırmayacağını hissetti. Son derece nazik bir şekilde onu masasına götürdü. Genç adamın çok yorgun göründüğünü fark etmişti.

"Bir içki alırmıydınız efendim?" diye sordu sakın bir şekilde.

"Henüz değil, teşekkürler. Önce menüye bir göz atmak istiyorum. Açlıktan ölmek üzereyim."

"Deniz havası iştahınızı açmış olmalı" Birdenbire bu söylediğinin gereksiz olduğunu fark etti, hem de çok gereksiz. Konuşmalarına dikkat etmeliydi. Mr Jensen'in bütün öğleden sonrayı Grenan Towers'ın çevresinde dolaşarak geçirdiğini öğrenmişti.

Genç adam sebze çorbası ve biftek ısmarladı. "Kıvırcık lahananız var mı?" diye sordu.

"Bakayım efendim" dedi Zee. Mrs. Weir'in yalnızca havuç, bezelye ve karnabahar bulundurduğunu çok iyi biliyordu. Yoksa bunu da mı fark etmişti Mr Jensen. "Eğer bir bisikletim olsaydı, Carol'in evine kadar gider, dolaptaki kıvırcık lahanaları getirirdim" diye düzündü Zee.

"Üzgünüm lahana yok" dedi Mrs Weir. "Kim için o sarışın çocuk için mi istiyorsun?" Zee başını salladı.

"Huysuzluk etmeye bayılıyor" dedi aşçı kadın. "Dün ıspanak istedi, öğle yemeğinde de enginar. Böyle garip isteklerde bulunmaya devam ederse dışarı çıkıp ona haddini ben bildireceğim. Hele enginar! Burayı ne sanıyor o?"

Zee çorba kasesini bir tepsinin üzerine koyup salona döndü. "Özür dilerim efendim, bu akşam kıvırcık lahana yokmuş" dedi. Genellikle bulunmuş da onun şansına yalnızca bu akşam yokmuş izlenimini vermeye çalışıyordu. Gözlerini ondan kaçırarak çorbayı önüne koydu. "Bununla birlikte etin yanında size..."

"Söyleme biliyorum havuç, bezelye veya karnabahar verebilirsiniz." Zafer kazanmış gibi kızın

yüzüne baktı, ama Zee hiçbir tepki göstermemeye çalıştı. "Havuç ve karnabahar alacağım, ama lütfen taze olsunlar"

"Peki efendim" Zee topuklarını birbirine vurup bir asker selamı vermeyi çok isterdi, ama tabi buna cesaret edemedi. Sakin olmaya çalışarak siparişi Aileen'e bildirdi ve bara döndü. Müşterilerin çoğunun bardağı boşalmıştı. Bir süre barda çalıştı. Göz ucuyla Aileen'in Mr Jensen'in boş çorba kasesini aldığını ve yemeğini getirdiğini gördü. Kız servis yaparken Mr Jensen, Aileen'in o garip saç rengine hiç de hoşlanmayarak bakıyordu.

"İşte başka bir şikayet konusu daha" diye düşündü Zee. Mr Jensen'in bir şey söylediğini gördü ve gergin bir şekilde Aileen'in tepkisini bekledi. Kız masadan ayrıлып yanına geldiğinde "Hiç kimse beğenmiyor" diye fısıldadı. "Tuhaf görüldüğümü düşünüyorlar. Herkes bir espri yapıyor." Zee onun ağlamak üzere olduğunu hissetti. Neyse ki Aileen gülümsemeye çalışarak tabakları topladı ve mutfağa geçti. Müşterilerin çoğu yemeklerini bitirmişler, aperatif salonuna geçmişlerdi. Zee hiç boş kalmıyor, sürekli olarak masalar arasında gidip geliyordu. Birkaç kez Mr Jensen'in yanından geçmek zorunda kalmış ve genç adam her seferinde başını kaldırarak ona bakmıştı. "Yine ne oldu acaba" diye düşündü Zee, çünkü adam sabırsızlıkla parmaklarıyla masanın üzerinde trampet çalıyordu. Bara döndüğünde Aileen kendisini bekliyordu.

"Mr Jensen'e bir şey sorabilir misin?" dedi yalvarırcasına. İri siyah gözleri endişeliydi. "Yemek servisi yapılırken benden bir şey istedi, ama herhalde yanlış duydum. Duyduğum kadarıyla bir tornavida istedi ama ne demek istesi bilemiyorum. Ne olur sen sorar mısın? Ben cesaret edemiyorum. Diri diri derimi yüzer benim" Korkuyla onun masasından tarafa baktı. "Bu adam beni korkutuyor"

"Tornavida bir içki adıdır. Votka ve portakal suyu" dedi Zee gülümseyerek.

"Gerçekten mi?" Aileen çok şaşırılmıştı.

"Ben hazırlayıp götürürüm merak etme" dedi Zee. İçkiyi karıştırdı ve bir tepsi üzerinde götürdü. "İçkiniz efendim"

"Çok geç kaldı" dedi Mr Jensen bir yudum alarak.

"Bir karışım olduğu için Aileen anlayamamış" dedi Zee onu yatıştırmaya çalışarak. "Bir tornavida istediğinizi sanmış." Kendini gülmeye zorladı, ama adamın gözlerindeki buz gibi ifade bu hatanın hiç de gülerek geçiştirilemeyeceğini anlatmaya yetiyordu.

"Anlamadıysa, ne demek istediğimi niçin sormamış? Yapılması gereken buydu"

Zee kanının beynine çıktığını hissetti ve kendisine engel olamadan kelimeler ağzından döküldü. "Çünkü sizden korkuyor. Tir tir titriyor."

"Ya siz Miss Robertson?" Alayla tek kaşını havaya kaldırdı genç adam "Siz de tir tir titriyor musunuz?"

"Hayır" dedi Zee ters bir sesle ve uzaklaştı. Yanakları alev alev yanıyordu. 'Tanrı cezasını versin' dedi içinden. 'Fazla ileri gittim. Mr McCrimmon'a şikayet edecek ve nazik davranmadığımı söyleyecek. Gerçekten de nazik davranmadım. Ama bunu hak etmişti' Titreyen ellerle bardakları yıkadı ve ilgisini barın üzerinde toplamaya, Mr Jensen'in oturduğu masaya hiç bakmamaya çalıştı, ama bu mümkün değildi. Saatine baktı, ona çeyrek vardı, yarım saat sonra serbest olacak, bu küstah yabancından kurtulacaktı. Tümüyle hayal olduğunu bile bile genç adamla aralarında sanki bir elektrik akımı varmış gibi geliyordu ona. Onun salondaki varlığını hissetmemek elinde değildi, başı önünde çalışıyor ve şu anda binlerce mil ötede olabilmeyi diliyordu.

Salon yavaş yavaş boşalıyor, Çarşamba akşamı olduğundan müşteriler erken gidiyorlardı. İçki siparişleri bitmişti. Zee bardakları yıkayıp kuruladı ve yenilenmesi gereken içkilerin listesini yaptı. Yarın sabah aşağıdan şarap çıkarması gerekiyordu.

"Bakar mısınız?" Mr Jensen elini kaldırmış, onu çağırıyordu. Yüzündeki ifadeye bakıp yine azar işiteceğine emin olarak genç adamın yanına gitti Zee.

"Bir içki daha mı arzu etmiştiniz efendim?"

"Bir konyak lütfen ve bir tane de kendinize koyun"

Zee şaşkınlıktan neredeyse elindeki not defterini düşürecekti. Adamın sesi son derece nazikti. Zee gözlerini kısarak onun yüzüne baktı, beyni deliler gibi çalışıyordu. Bunun arkasından ne gelecekti acaba? Hayır, yüzünden hiçbir şey anlaşılıyordu. Belki de az önceki öfkeli cevabı adamın biraz düşünmesine neden olmuştu. Belki de kaba davranışı için kendisinden özür dileyecekti. Konuşmak üzere ağzını açtı, ama Mr Jensen ondan önce davrandı.

"Şu genç garson kız, o garip saç rengini değiştirenceye kadar otelde çalışmasına izin verilmemeli" Sandalyesinde arkaya yaslanıp iç cebinden sigara paketini çıkardı.

Aileen konusunda söylediklerine hiç cevap vermeksizin, "İçkinizi getireyim efendim" dedi Zee. "Ben almayacağım" Zor gelmekle birlikte, "Teşekkür ederim" diye de ekledi.

Zee konyayı doldurdu. Eğer mümkün olsaydı şu bardağın içine biraz da siyanür atmak isterdi, masaya geri döndü.

"İnsanların bu mezbelelikte kalması beni çok şaşırtıyor" dedi Mr Jensen

"Ama sizde burada kalıyorsunuz efendim"

Mr Jensen sigarasından derin bir nefes çekip kaşlarını çatarak dumana baktı. Aileen ve Molly masaları temizliyorlardı. "Kabul etmek zorundayım ki yemek çok güzeldi."

"Yemeğimiz mükemmeldir"

"Daha fazla çeşit olsa çok daha iyi olurdu. Yanılmıyorsam menüde her Çarşamba biftek ve tart var ve son on yıldır bu hiç değişmiyor." Her zamanki gibi söyledikleri doğruduydu.

"Gerçekten hiçbir bilgin yok efendim" dedi Zee utanarak.

Mr Jensen onun gözlerinin içine bakıp gülümsedi, yüz ifadesindeki değişiklik çok şaşırtıcıydı. 'aman Tanrım! Gamzeleri var' diye düşündü Zee. Robbie Burns'un heykeli kaidesinden inip kendisini kucaklasaydı ancak bu kadar şaşırdı. Farkına varmadan o da gülümsedi.

Mr Jensen bir sandalye çekip "Birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz? Diye sordu.

"Şeyy.." Zee durakladı. 'Akıllı ol' dedi kendi kendine. En doğrusu daveti kabul edip, onun silahlarını dostça elinden almaktı. Eğer Grenan Towers'ın kusurlarını biraz daha anlayışla karşılayabilirse, hayat herkes için daha kolay olacaktı. Çevresine bakındı, yemek salonu boştu. Molly ve Aileen bile işlerini bitirip gitmişlerdi. Zee gülümseyerek oturdu.

"İçki istemediğinden emin misin?" diye sordu Mr Jensen nazik bir biçimde.

"Hayır teşekkürler" Bir içki için kendini ona borçlu hissetmek istemiyordu. "Otel, yarışların olduğu haftasonları genellikle dolu olur."

“Yarışlar ne kadar zamanda bir yapılır?”

“En fazla ayda bir” “Grenan Towersla çok ilgili görünüyorsunuz”

“Genel bir merak” dedi Mr Jensen sigarasının külünü silkerek.
Ama Zee inanmamıştı.

“Niçin burada kalıyorsunuz?” diye sordu.

Mr Jensen’in gözlerinden bir gölge geçti. “Deniz havası hoşuma gidiyor” dedi anlamsız bir yüzle.
“Anlıyorum” dedi Zee ama hayır hiçbir şey anlamıyordu.

“Geçen yaz çok müşteri yokmuş” dedi adam

Demek kayıtlara da bakmıştı. Zee sert bir cevap verecekken susup omzunu silkti. Hiç gereği yoktu,
demek ki her şey bu adamın elinin altındaydı.

Mr Jensen zeki, mavi gözlerini, salonda, eski stil masaların, yüksek arkalıklı sandalyelerin üzerinde
dolaştırıyordu. “Bunların tümünün kaldırılıp modernize edilmesi gerek. Öyle değil mi?”

“Devenay ailesi burayı böyle seviyor. Bu otelin değişmesini istemiyorlar.”

“İstemiyorlar mı?” Genç adamın ses tonunda alaycı bir ifade vardı.

“Evet istemiyorlar. Şimdiki başkanın babası Mr. Robert, çocukken tatilleriniburada geçirirmiş. her
şeyin olduğu gibi kalmasını istemiş. Daha doğrusu bir zamanlar olduğu gibi.”

“Evet bir zamanlar olduğu gibi demek daha doğru olacak. Ama zaman değişti.” Boş bardağı
masaya bıraktı. “Bana bu Mr Robert’tan biraz daha söz eder misin?”

Zee alt dudağını ısırıdı. Adamın bu aşırı merakı onu son derece rahatsız ediyordu. “Pek fazla şey
bilmiyorum.” Dedi “Resepsiyonda bir iki fotoğrafı asılı”

“Dikkat etmemiştim”

“Masanın arkasında” dedi Zee. Onun gözünden bir şeyin kaçmış olması çok şaşırtıcıydı doğrusu.
“Mr Robert gençliğinde amatör bir jokeymiş. Resimler, çeşitli karşılaşmalarda ödöl alışını
gösteriyor. Daha fazla bilgi istiyorsanız Mr McCrimmon’a sorabilirsiniz. Onu tanıyormuş.”

“Beni ilgilendirmiyor” dedi Mr Jensen boş bardakla oynayarak.

Bir kez daha ona inanmadığını düşündü Zee. Onu denemeye karar verdi. “Mr Robert’in üç çocuğu
varmış” diye devam etti sözüne. Mr Jensen’in yüzünden bir an heyecan dalgası geçti ki bu da
Zee’nin kuşkularını doğruluyordu. “Şimdiki başkan Mr Edgar ve iki kız kardeşi”

“Biliyorum”

“Biliyor musunuz?” dedi Zee şaşkınlıkla. “Ama nasıl?”

“Hatırlayamıyorum. Belki de bir gazetede filan okumuşumdur.”
Zee hiç de böyle olmadığını düşündü.

Mr Jensen boş bardağa baktı. “Hisse senetleri piyasasını izlerim, otel hisseleri de özellikle ilgimi

çeker. Ekonomi gazetelerinde zaman zaman Devenay oteller zinciri ile ilgili makaleler çıkar”

“Anlıyorum” dedi Zee. Ama bu açıklama da onu inandırmaya yetmemişti. “Eğer Grenan Towers benim olsaydı,onu en kısa zamanda boşaltırdım.”

“En azından alıcı değil” diye düşündü Zee ve rahatladı. “Peki ya personel?” diye sordu, onun bu acımasız tavrına kızmıştı. “Pek çoğu hayatları boyunca burada çalışmışlar.”

Birden bire aklına gelen şey Zeee'nin ürpermesine neden oldu. Belki de bu adam bir fırsat düşkünüydü. Zarar eden işletmeleri çok ucuz fiyata kapatıyor, sonra tekrar satıp kar ediyordu. Buradan değerli şeyleri alacak, personeli kapı dışarı edip, binayı da yıktantan sonra toprağı fahiş fiyata satacaktı belki de. Böyle adamlar olduğunu duymuştu, yalnızca kendi karını düşünen acımasız adamlar!

“Bana öyle geliyor ki, bir değişiklik, personel için de iyi olur.” Dedi Mr Jensen. “Buradaki terbiyeli ve nazik tek kişi sensin.”

Bu bir övgüye bile Zee'ye hiç de öyle görünmedi. “Ellerinden geleni yapıyorlar ama!” diyerek hemen savunmaya geçti.

“Bu yetmez. Eğer o tanrının cezası garson kız o garip renkteki saçlarını tabağımın üzerinde bir kez daha savurursa, yemin ediyorum bir makas alıp onu koyun gibi kırparım.”

Zee onun şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Hayır şaka yapmıyordu, bakışlarından şaka yapmadığı açıkça anlaşılıyordu.

“Sen çekicisin, güzel giyiniyor ve kendine bakıyorsun” diye devam etti Mr Jensen onu dikkatle süzerek. “Niçin ona görünüşünü nasıl düzelterebileceğini öğretmiyorsun?”

“Çünkü bu benim işim değil. Ben yalnızca burada çalışıyorum” dedi Zee sert bir sesle.

“Biraz incelik ve diplomasi ile bunu yapabilirsin”

Zee şaşırarak ona baktı. Biraz incelik ve diplomasi eğer onda olsaydı, Grenan Towers'daki herkes daha rahatlar ve ona daha iyi hizmet edebilirlerdi. Tam tersine, onun sert tavırları Aileen'ın sinirlerinin gerilmesine, Mrs Weir'in ondan hiç hoşlanmamasına ve Zee'nin ise onu dilim dilim doğramayı isteyecek kadar öfkelenmesine neden olmuştu. Tam adamın kendi davranışları hakkında bir şey söylemek üzereyken yemek salonun kapısı açıldı. Gelen Struan'dı. Zee adeta bir rahatlama duyarak ayağa kalktı. Aceleyle eniştesine yürüdü. “Geldiğin için teşekkürler” dedi neşeyle gülümseyerek.

Struan onun kolun girdi ve gülümsedi.

Kapıya geldiklerinde Mr Jensen de onlara yetişmişti. “Sanırım buradan çıkmam gerekiyor” dedi. Gözleri Struan'daydı.

Zee saatine baktı “Bar kapandı efendim. Fakat lobide çay ve kahve bulabilirsiniz. Servis zilini çalmanız yeterli”

“Sıcak Bovril'de var mıdır?” dedi Mr Jensen , yine alayla gülümsemiş, gamzeleri ortaya çıkmıştı. Fakat hemen arkasından bu gülümseme kayboldu ve Zee yine onun ne denli yorgun görüldüğünü düşündü. Zee'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan “Gidip yatsam iyi olacak” dedi.

“İyi geceler efendim” dedi Zee nazik bir şekilde.

“Ceketini al küçük hanım” dedi Struan çıkış kapısına doğru giderlerken. Birbirlerine takılıp

gölüyorlardı sürekli olarak.

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield

Gönderen: shenaie üzerinde Mayıs 22, 2007, 04:11:17 ÖS

Kapıya yaklaştıklarında Mr McCrimmon bürosundan çıktı. "Yarın akşamda çalışabilir misin Zee? Sabah dokuzdan öğle yemeğine kadar çalış. Öğleden sonra izinli ol ve akşam yine yemek salonuna yardım et. Ne dersin olabilir mi?"

Zee başını salladı. "Tabii olur."

"Teşekkürler" Çok yorgun görünüyordu. "Mali rapora başladım, ama çok zor ilerliyor. Umarım Mr Edgar o konuda sıkıştırmaz."

Ama ertesi sabah başkanın Londra bürosundan bir telefon daha geldi. Zee bütün zamanını not almakla ve faturaları düzenlemekle geçirdi. Hızlı tempoda çalışmayı hep sevmiştir ve o nedenle de mutluydu, ama kısa süre sonra müdürünün çok kötü durumda olduğunu fark etti. Asıl önemli bilgileri bir yana bırakıp umutsuzca bir konudan ötekine atlıyordu.

Öğlen olup da işi bittiğinde rahatladığını hissetti Zee. Kuşkusuz, kendisi Carol'ın mutfağında yemek yerken Mr McCrimmon daktilo ettiği tüm listeleri değiştirecek ve hepsinin yarın yeniden yazılması gerekecekti.

"Emma'yı gezmeye götüreyim" dedi yemek masasını toplarken. Carol yine çok kötü görünüyordu. "Gordie uyuyor nasıl olsa, sende uyumaya çalış"

"Teşekkürler" dedi Carol "Bir gün bu iyiliklerinin karşılığını öderim."

Zee küçük kızı arabasına oturtup sahile doğru yürüdü. Hava yine oldukça soğuktu, denizden buz gibi bir rüzgar esiyordu. Kumsala geldiklerinde Emma'yı arabasından indirdi ve birlikte dolaşmaya başladılar. Sahil bomboştı. Çok uzakta bir iki kişi köpeklerini gezdiriyorlardı.

"Kuşlara bak Emma" dedi martıları göstererek. Ama kızın ilgisi başka yöneydi.

"Deniz kabuğu bul" diye tutturmuştu. Arabayı bırakıp kumlarda deniz kabuğu aramaya başladılar.

Birdenbire rüzgar şiddetlendi. Tentesi şişen araba kaymaya başlamıştı. Zee tam onu yakalamaya çalışırken Emma'nın çığlığını duydu, gelgitin oluşturduğu bir su birikintisinin içine düşmüştü küçük kız. Bir an için Zee hangi tarafa koşacağını şaşırıldı. Emma'ya koştu ve onu sudan çıkarıp kucağına aldı. Nefes nefese geri döndüğünde şaşkınlıktan kalakaldı, araba kumların üzerinde duruyordu ve yanında da Mr Jensen vardı.

"Çok teşekkür ederim" dedi.

Emmanın ıslak pantolonunu arabanın gözünden bulduğu bir mendille kurutmaya çalıştı. "Deniz kabuğu bul Zee. Lütfen Zee deniz kabuğu bul" diye mutlu bir şekilde bağırıyordu küçük kız.

Mr Jensen arabaya baktı. "Sen küçük hanımla ilgilenirken bende buna göz kulak olurum."

"Teşekkür ederim" dedi Zee. "Yürüyüşe mi çıkmıştınız?"

"İştahımın açılması için biraz deniz havası alıyorum" diye takıldı Mr Jensen. Gamzesi yine çıkmıştı. Zee gülümsedi. Neşeli olmak yakışıyordu ona. Heather haklıydı, çekici bir adamdı, ama yalnızca gülümsediği zaman.

"Senden özür dilemem gerekiyor" dedi Mr Jensen sahil boyunca yürürlerken. "Dün otelden niçin erken çıktığınızı sormakla hata ettim. Geceleri de çalıştığınızı hiç aklıma gelmedi."

“Düşünmeden sonuca varmak doğru olmuyor, değil mi?” dedi Zee gururla.

“Evet” özür dilemesinin onu nasıl sevindirdiğini fark edip alayla gülümsedi. “Genellikle ben vardığım sonuçlarda yanılmam, ama bu kez öyle olmadı”

“Çabuk ol Zee” diye bağırdı Emma.

“Zee neyin kısaltılmışı?”

“Aziza” dedi Zee rahatsız bir şekilde. Onun artık bir başka soru daha sormamasını diliyordu. Neyse ki Mr Jensen bu duyulmamış isim karşısında yalnızca kaşlarını kaldırmakla yetindi. Bir süre konuşmaksızın yürüdüler. “Bu bir Malaya ismi. İskoçum fakat Malezya’da doğmuşum. Babam Kuala Lumpur’un güneyinde bir kauçuk fabrikası işletiyordu.”
“İskoçyadakinden çok değişik bir yaşam olmalı oralarda”

“Burası çok daha soğuk. Ayr’da yatılı okula başladığımda ne giyeceğimi şaşırıyordum, tropikal iklimde bir şort ve bir tişörtle gezersin ve kat kat giyinmek tuhaf gelir.”

Mr Jensen kumlarda oynamakta olan Emmaya bakarak “Sanırım senin çocuğun değil” dedi.

“Tanrıya şükürler olsun ki değil”

“Niçin Tanrıya şükürler olsun ki dedin. Bana çok sevimli görünüyor.”

“Evet, sevimli. Bunu söylememin nedeni evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı istemeyişim. Emma kız kardeşim Carol’ın kızı ve Carol’ın ikimize de yetecek kadar çocuğu var. Şu anda üçüncüyü bekliyor.”

“Sanki bunu onaylamıyor gibisin” Dikkatle kızın yüzüne bakıyordu. Zee garip bir heyecan duydu.

“Carol bir çılgın. Henüz yirmi üç yaşında. Mesleğine tekrar dönecek zamanı bulduğunda herhalde otuzbeşe gelmiş olacak.”

“Belki de bunu istemiyordur”

“Evet, mesleğine meraklı olduğunu sanmıyorum ama konu bu değil”

“Nedir peki?”

“Bir kadın evlenip çocuk sahibi olduğunda en az on beş yıl boyunca sosyal yaşamdan çekiliyor. Onaylamadığım bu.”

“Bu hiç de o kadar kötü bir şey değil” dedi Mr Jensen gülerek.

“Öyle. Evlilik bir ortaklık olarak kabul ediliyor, ama sevimsiz işleri yapmak zorunda kalan ve daima özveride bulunan hep kadın oluyor”

“Tek taraflı düşünüyorsun” diye itiraz etti Mr Jensen.

“Hayır gerçekçiyim. Kadınlar bazen kocalarının işi orada olduğu için hiç hoşlanmadıkları bir kentte veya ülkede yaşamak zorunda kalıyorlar. Hiçbir seçme hakları yok. Örneğin annemin durumu”

“Annen Malezya’dan hoşlanmıyor muydu?”

“Nefret ediyordu” dedi Zee öfkeyle. “Özür dilerim, birden fazla heyecanlandım ve sinirlendim”

“Kızıl saçlılar öyle olur” dedi Mr Jensen gülümseyerek.

“Belki de” Zee çok ciddiye. “Ama çok uzun bir süre evliliği düşünmüyorum. Ben hırslıyım. Mesleğim her şeyden önce gelir.”

“Fikrini değiştirirsin”

“Hayır değiştirmeyeceğim. Bahse girerim ki siz evlisiniz. Evliler hep bekarları kandırmaya çalışırlar.”

Mr Jensen başını salladı. Kızın bu öfkeli çıkışı hoşuna gitmişti. “Ben bekarım ama öyle olmama rağmen evliliğin mutluluk verici, güzel bir beraberlik olduğunu düşünüyorum”

“Oh gerçekten mi? Öyleyse niçin evlenmeyi denemediniz?”

“Belki de flört etmeyi tercih ediyorum” güldü. “Bir kez nişanlanmışım, ama olmadı”

“Ne oldu, son anda hata yaptığınızı mı anladınız?”

“Hayır nişanlının ailesi beni uygun bulmadı.” Genç adam konuyu değiştirmek için eliyle uzaktaki bir taş kuleyi işaret ederek Bu nedir diye sordu.

“Grenan Kalesi. Yaklaşık yedi yüz yıllık.”

Harabelere doğru yürürlerken Zee düşünüyordu. Mr Jensen’in evlilik için uygun bulunmamasının nedeni ne olabilirdi acaba? Güçlü bir erkekti, yakışıklıydı, zekiydi, işinde başarılıydı, işi her ne ise... Şu anda da son derece rahattı ve çok daha genç görünüyordu. Yüzüne gelen saçları geriye attı. İlk tahminini değiştirmişti. Otuz iki ya da otuz üç olmalıydı, fakat sert hali daha yaşlı görünmesine neden oluyordu. Birinin onu geri çevirmesi için hiçbir neden yoktu. Üstelik sevdiği insanla evlenmeyi sitiyorken! Zee siyah kirpikleri arasından onu incelerken onun nasıl bir sevgili olabileceğini merak etti. Bıyıklı bir erkek tarafından öpülmek nasıl olurdu acaba? Hayatı boyunca dokunduğu tek bıyık, büyük amcası John’ın bıyığı olmuştu ve adam o zaman seksen üç yaşındaydı. Kendini tutamayıp güldü.

“Komik olan nedir?”

Zee birden utandı, neyse ki düşüncelerini okuması mümkün değildi. “Hiçbir şey”

Emma yorulmuştu. Beni kucağına al diye tutturdu. Zee eğilip onu kucağına aldı.

“Taşıyabilecek misin?, yoksa ben alayım mı?”

“Taşırım ağır değil, ama teklifinize teşekkür ederim Mr Jensen”

“Benim adım Lorn.”

“Lorn” dedi Zee. “Bu bir İskoç adı”

“Ben meleğim. Babam İskoçtu, annemde Danimarkalı”

“Ah, Heather sizin İskandinav kanı taşıdığınızı söylemişti.”

"Heather hamile olan hanım mı?" diye sordu Lorn geri dönerlerken.

Emma baş parmağını ağzına sokmuş, büyük bir ilgiyle Lorn'u inceliyordu.

"Evet, doğuma kadar çalışmaya kararlı. Resepsiyonda doğurursa hiç şaşmam"

"Umarım öyle bir şey olmaz" diye güldü Lorn. "Kocasını niçin hala çalışmasına izin veriyor?"

"Kocasını yok ki"

"Aptal kadın" Biraz önceki sempatik hali bir anda kaybolmuş, yine eski katılığına dönmüştü.

"Tamamiyle onun suçu değil. Erkek arkadaşı son ana kadar evli olduğunu saklamış. Yanılmıyorsam şu sıralarda boşanmaya çalışıyor."

"Bu devirde her türlü doğum kontrol yöntemi varken, istenmeyen çocuklar konusunda hiçbir özür kabul etmem."

"Ama bebeği istiyorlar"

"Öyle bile olsa dünyaya babasız bir çocuk getirmek çılgınca bir sorumsuzluk"

"Heather zor durumda değil, annesi babası yardımcı olacaklar. Ve sanıyorum erkek arkadaşı da sonunda onunla evlenecek" dedi Zee sert bir sesle. Kendini yine huzursuz hissetmeye başlamıştı.

"Peki ya çocuk ne olacak? Yasa dışı bir çocuk olmak ona neler hissettirecek, bunu kimse düşündü mü?"

"İnsanlar artık böyle şeylere pek fazla önem vermiyorlar"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Acı bir şekilde gülümsedi. "Peki Heather kendisinin ve çocuğun geçimini nasıl sağlayacak?"

"Doğumdan kısa bir sonra tekrar çalışmaya başlayacak, bebeğe annesi bakacak."

"Her bebeğin kendi annesine ihtiyacı vardır. Özellikle ilk yıllarda. Sen öyle düşünmüyor musun?"

"İdeal olan bu tabii. Ama bazı durumlarda bu mümkün olmayabilir. Heather'ın bebeği gerekli sevgiyi görecektir, önemli olan da bu değil mi?"

"Evet" dedi Lorn isteksizce.

"Her neyse bu onun sorumluluğu" dedi Zee. "Eleştirmeye hakkın yok"

Lorn elini sarı saçları arasından geçirerek, "Doğru" dedi, "Ama yine de çocuk için üzülmekten kendimi alamıyorum". Uzanıp Emmanın yanağını okşadı. "Düşün, bu küçük ne kadar şanslı. Bir annesi ve bir babası var." Bir an durakladı. "Yoksa yanılıyor muyum?"

Zee güldü, öfkesi geçmişti. "Hayır yanılmıyorsun, Struan onun yasal babasıdır."

"Dün akşam seni almaya gelen genç mi?"

"Evet eniştemdir."

Yola gelmişlerdi. Lorn arabayı yere bıraktı. Zee'de Emayı içine oturtup kayışlarını bağıladı.
"Senin erkek arkadaşın sanmıştım onu"

"Ben erkekleri kendimden uzak tutuyorum"

"Ömür boyu değildir umarım"

"Pek sanmıyorum. Bazen gerekli de oluyorlar çünkü"

"Cinsel amaçlarla mı?"

Zee kanının tepesine çıktığını hissetti. Lorn onun şaşkın yüz ifadesine bakıp güldü. Zee cevap vermeksizin ilerledi. Arabayı sımsıkı yakalamış, başını öne eğmişti, ona bakmamaya çalışıyordu, Çünkü Lorn o soruyu sorduğunda birdenbire onun kendisine sarılmasını istemişti. İlkel bir istek duymuştu içinde. Şaşkınlıkla, Mike'tan sonra bir erkeğe karşı tekrar istek duyup duymayacağını merak ediyordu. Duymuştu işte. Bu yabancı adam niçin kendisinde cinsel heyecan uyandırmıştı? Ona karşı ilk tepkisi güvensizlik olmuştu, ya şu andaki duygularını nasıl açıklayacaktı. Tümüyle doğal bir içgüdü olmalıydı bu. Düşüncelerinin yönünü değiştirerek, onun Grenan Towers'a gelmesinin gerçek nedenini bulmaya çalıştı.

Lorn'da oteli düşünüyordu. "Nasıl oldu da böyle ikinci sınıf bir yerde çalışıyorsun? Eminim ki çok daha iyi bir görevde çalışabilecek eğitime sahipsin"

"Strathclyde Üniversitesi, Otel yönetimi bölümünden mezunum. Grenan Towers da o denli kötü bir otel değil."

Lorn şüpheyle onun yüzüne baktı.

"Ecrepoint'ta iki buçuk yıl çalıştım" diye devam etti Zee. "Ama bu yaz sonunda ayrıldım"

"Hangi kısımda çalışıyordun?"

"Ayrıldığımda Halkla İlişkilerdeydim, ama bu geniş bir staj programının bir bölümüydü. Çok çeşitli görevlerde çalıştım, sonunda müdür yardımcısı olacaktım." Gözleri parlıyordu. "Daha da yükselebileceğimi umuyordum. Büyük bir tecrübeydi. Orada çalışmayı çok seviyordum"

"Peki niçin ayrıldın?"

"Otelde çalışan birisi ile aramdaki ilişki sona erdi" dedi Zee isteksizce. "Artık orada çalışmaya devam etmemin imkansız olduğunu hissettim."

"Saçma, kişisel ilişkilerin mesleğini etkilememeliydi."

"Çok ani karar verdim. Biraz düşünseydim keşke" Mike yüzünden öylesine mükemmel bir işi bırakmak aptallıktı.

"Ve evde biraz dinlenmek, kendine gelmek için fırlayıp İskoçya'ya geldin öyle mi?"

Zee omuz silkti. "Öyle ya da değil. İnsanın bir süre ailesiyle birlikte olması güzel oluyor. Carol, Struan ve çocuklarla birlikteyim. Annemde babamda öldüler"

"Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Heather doğum yapıp işe dönünceye kadar. Sonra hemen Londra'ya gideceğim ve kendime yeni

bir iş bulacağım”

“Sen gerçekten bir işkadınısın”

“Kesinlikle”

“Ecrepoint'teki adam aptalın biri olmalı”

“Pek değil. Evde oturup ona hizmet etmemi istiyordu.”

“Bu çok üzücü”

“Ama gerçek”

“Niçin başka bir Devenay oteline transfer olmak için müracaat etmiyorsun. Hepsi Grenan Towers gibi değildir. Bazıları birinci sınıf ve çok ünlü. Hatta Malezya da da bir tane var.”

“Bunu bilmiyordum”

“Evet var. Malaya dili konuşur musun?”

Zee başını salladı. “Biraz , ama şimdi unuttum.”

“Güneydoğu Asya'dan ayrılmalı ne kadar oldu?”

“Beş yıl. Babam öldükten sonra döndüm” Yeşil gözleri buğulanmıştı. “Eski dostları ve yardımcılarımızı yeniden görmek ne kadar güzel olurdu. Bu Malaya işini düşünüyüm, bilgi verdiğin için teşekkürler. Görünüşe göre Devenay şirketini çok iyi tanıyorsun.”

“Söylemiştim sana. İş dünyasıyla ilgili yayınları izliyorum”

Zee kaşlarını çattı, söylediklerinde gerçek olmayan bir şey vardı.

“Devenay gelecek için iyi bir başlangıç olabilir” diye devam etti Lorn. “Sürekli gelişme içindeler. Otellerin çoğu modernize edildi.”

“Danışman kullanıyorlar mı? Ecrepointte kullanırlardı ve bu, ciroyu çok etkilerdi. Danışmanlar aldıkları paranın karışılığını veriyorlar yani.”

Birdenbire durakladı onu daha önce nerede gördüğünü hatırlamıştı. Ecrepoint'ta çalışmaya başladığından hemen sonraydı, Lorn bir danışmanlık firmasının müdürüydü. Onun otel müdürü ve Mike'la birlikte geldiğini hayal meyal hatırlayabiliyordu. “Sen ne demek istediğimi çok iyi anlarsın!” dedi öfkeyle. “Grenan Towers'ta ne yaptığını biliyorum. Sen danışmanlık firmasındansın. J bilmem ne....”

“J&M danışmanlık şirketi” dedi Lorn soğuk bir şekilde.

“Ne küstahlık” Zee'nin yüzü öfkeden kızarmıştı. “Normal bir müşteri gibi geliyor ve bizi inceliyorsun”

“Ne var bunda?”

“Ne mi var? Bu çirkin bir oyun Mr Jensen”

Arabanın sapını öylesine sıkmişti ki parmakları bembeyaz olmuştu.

"Bu her zaman yapılan bir şey" dedi Lorn mahçup bir şekilde. "Eğer önceden bilinirse personel en iyi şekilde davranır ki bu da oteldeki gerçek durum konusunda doğru bir fikir vermez. Otel müdürleri çok kurnazdır, geçmişteki hataları örtmeyi çok severler. Firmamın başarılı olabilmesi için otelin gerçek durumunu, bütün ayrıntılarıyla görmek zorundayım" Gülümseyerek iri ellerini Zee'nin elinin üzerine koydu. "Kim olduğumu bir iki gün daha gizleyebilecek misin? Gerçek amacımı açıklamadan önce her şeyi öğrenmek istiyorum"

"Kasıtlı olarak yakın davranıyor" diye düşündü Zee. Öfkeyle genç adama baktı. Onunla iş birliği yapmasını ve kendi iş arkadaşlarını aldatmasını istiyordu.

"Tanrı cezasını versin" diyerek ayrıldı onun yanından.

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield
Gönderen: shenaie üzerinde Mayıs 28, 2007, 08:21:51 ÖÖ

Zee'nin ilk aklına gelen şey, telefona koşup Lorn'un Grenan Towers'ta bulunma nedenini Mr McCrimmon'a haber vermek oldu. Ama sonra tereddüt etti. Düşünmeden hareket etmenin cezasını daha önce çok çekmişti. 'sakin ol' dedi kendi kendine, 'dikkatli düşün. Sonuçlarını hesapla'. Lorn'un kimliği ortaya çıktığında genç adam hemen harekete geçecek, her şeye burnunu sokacak, otelin günlük yönetimine bile karışacaktı. Onun önerisine uyup kimliğini gizli tutmak daha akıllıca bir taktik olacaktı. Daha sonra Mr McCrimmon'ı gizlice uyarabilir, ona biraz zaman sağlayabilirdi. Müdürün dürüst bir kişi olduğunu biliyordu, yönetimi böylesine karıştırması yalnızca beceriksizliğinden ve uzun süredir denetlenmemiş olmasındandı.

Peki bundan sonra neler olacaktı? Mr McCrimmon'la Lorn arasında geçecek tartışmayı düşünemiyordu. Ne yazık ki müdürün hiç şansı yoktu. Çok iyi bir insan olmasına rağmen, organizasyon yeteneğinden tümüyle yoksundu. Lorn'un acımasız davranacağına ise hiç kuşkusu yoktu.

Zee bütün öğleden sonrayı bu konuda düşünerek geçirdi. Otele gittiğinde ise müdürün dışarıda olduğunu öğrendi.

"Muhasebeci arkadaşını görmeye gitti" dedi Aileen .

Demek öyleydi, o zaman sabaha kadar beklemesi gerekecekti. Lorn Jensen de ortalıkta görünmüyordu. Bronz rengi Porsche, park yerinde yoktu. Saat on olup ta Lorn dönmeyince Zee rahat bir nefes aldı. En azından onunla işbirliği yapıyor görünmekten kurtulmuştu.

Ancak ertesi sabah saat dokuza beş kala otelin döner kapısından girdiğinde her şeyin ortaya çıkmış olduğunu hemen hissetti. Otelde son derece gergin bir hava vardı. Henüz paltosunu bile çıkarmasına fırsat kalmadan Heather kulağına fısıldadı. "Şu Mr Jensen var ya, danışmanmış. Grenan Towers'ı teftiş etmeye gelmiş. Küstah adam, normal bir müşteri gibi burada kalırken meğerse casusluk ediyormuş"

Zee şaşırılmış görünmeye çalıştı. Paltosunu çıkarıp astı. Derin bir soluk alıp yorucu bir sabah yaşayacaklarını düşündü. Kıyafetine çok uygun kahverengi ipek fularını boynuna bağladı.

Resepsiyona döndüğünde Aileen mutfaktan çıkıp geldi.

"O Mr Jensen'de bir gariplik olduğunu biliyordum zaten. Hiçbir zaman ona güvenmemiştim"

"Şimdi nerede?" diye sordu Zee. Aileen üçüncü kez döner kapıya göz attı.

"Dışarıda" dedi Heather. "Aniden Mr McCrimmon'un karşına çıkıp niçin burada bulunduğunu söyledi. İkisi bu sabah resmi bir toplantı yapacaklar. Bir saat önce yatak odalarının, lobinin ve diğer yerlerin ölçüsünü aldılar. Beş dakika öncede Mr Jensen şehre indi."

"Umarım hiçbir zaman dönmez" dedi Aileen.

"Dönecek" dedi Heather. "Dönecek"

"Zee, lütfen bloknotta gelir misin?" diye seslendi Mr McCrimmon odasının kapısından.

"Zavallı adam" diye içini çekti Heather. "Korkunç bir durumda olmalı"

Gerçekten de öyleydi. "Oh hayatım, hayatım" diye inledi Zee içeri girdiğinde. "Kızlar sana neler olduğunu anlattılar mı?" Odaya bir bomba atılmış gibiydi, bütün çekmeceler yarı açıktı, duvarların dibinde dosyalar yığılıydı, eski muhasebe defterlerinin tümü yerlerdeydi.

"Belki de durum korktuğunuz kadar kötü değildir." Dedi Zee onu rahatlatmak için, oysa korktuğundan on misli kötü olduğunu çok iyi biliyordu. "Mr Jensen yardımcı olmak üzere burada"

"Yardımcı olmak ha! Hayır, eleştirmek üzere burada ve buna başladı bile. Bu sabah sorduğu ilk şey Mr Edgar'ın istediği bilginin niçin hazır olmadığıydı. Daha sonra da, binanın bir planını ne zaman hazırlayabileceğimi sordu. Bir saattir peşinde, ölçü almasına yardımcı oluyorum. Şimdi Ayr'a bazı mimarları görmeye gitti"

"Ama otele bir çeki düzen vermesi hiç de fena olmaz" dedi Zee. Ona cesaret vermeye çalışıyordu ama Mr McCrimmon onu dinlemiyordu bile.

"Değişikliklerden hoşlanmam" diye mırıldandı "Yaşam devam edip gidiyordu işte. Şimdi bu Londra ortaya çıktı ve tam bir kaos yarattı." Sanki aklına yeni bir şey gelmiş gibi durakladı. "Tabii Mr Edgar'ın beni araması bir uyarıydı. Her neyse, en kötüsü de gelse Mr Edgar bizi... bizi kurtaracaktır..."

"Ama o adamı Mr Edgar kendisi gönderdi" dedi Zee.

Ancak Mr McCrimmon gerçekler ne olursa olsun başkanın o denli iki yüzlü olabileceğine inanmıyordu.

"Mr Jensen saat on bir civarı gelecek." Diye mırıldandı. "Hesapları kontrol etmek istiyor. Ve ayrıca da yemekten sonra personeller konuşacak. Herkese saat iki buçukta benim büromda olmalarını söyleyebilir misin?"

Zee not aldı.

"Yangın sigortasını sordu" diye devam etti Mr McCrimmon. "Ama primleri ödediğimizi gösteren makbuzları bulamadım. En iyisi sigorta şirketine yazıp bir döküm isteyelim"

Yarım saat içinde Zee, buna benzer pek çok mektup diktesi aldı. Mr McCrimmon gerçekten çok zor durumdaydı, ama Zee ona nasıl yardımcı olacağını da bilemiyordu. Dosyalarla uğraşmak zaman kaybıydı, çünkü hiçbir belge yerinde değil

Zee mektupları daktilo ettikten sonra dosyaları masanın üzerine yığıp belgeleri tarih sırasına koymaya çalıştı. Gördükleri hayretten hayrete düşmesine neden oluyordu. Sıhhi tesisatçının faturası, yatak çarşafı ve masa örtülerine ait dosyadan çıkıyordu.

Saat on bire çeyrek kala, Heather'le birlikte ara verip, birer kahve içtikleri sırada Lorn geldi.

Masanın üzerindeki fincanlara bir göz atıp alaylı bir şekilde "Umarım önemli bir işinize engel olmuyorumdur" dedi.

Zee derin bir soluk alıp öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Olmuyorsunuz Mr Jensen" dedi sert bir sesle. Jensen dönüp Mr McCrimmon'ın bürosuna girdi ve bir saat sonra Mr McCrimmon Zee'ye çağırdı. Masanın arkasındaki döner koltukta Lorn oturuyordu. Otoriter hali Zee'nin korkularını doğruladı. Lorn idareyi tümüyle ele almıştı.

Zaman kaybetmeden söze başladı. "Grenan Towers'ın tümüyle yenilenmesi gerekiyor. Bana kalırsa bu bir zaman kaybı olacak. Devenay zinciri, oteli satıp, parasıyla yatırım yapmakla çok daha fazla kar ederdi."

Zee göz ucuyla Mr McCrimmon'ın renginin bembeyaz olduğunu gördü.

"Bununla birlikte" diye devam etti Lorn. "Başkan şimdilik burayı satmak istemiyor. Belirli bir bütçe içerisinde yenilenmesi konusunda anlaştık." Mr McCrimmon'a bir göz attı. "Böylelikle bir şansınız daha var, otel yenilendiğinde işletmede de düzelme istiyorum. Personel de davranışlarını düzeltmeli."

"Evet Mr Jensen" dedi Mr McCrimmon.

Lorn, Zee'ye döndü. "Planladığım değişiklikleri görüşmek üzere, Glasgow'a, bir iki mimara danışmaya gideceğim. Bu arada buradaki sıhhi tesisatçıların, elektrikçilerin ve boyacıların isimlerini istiyorum. Ama telefon rehberine bakıp hazırlanmış bir liste istemiyorum. Kaybedecek zamanım yok, umarım bana yardımcı olursun, işi en iyi şekilde yapacak ve zamanında bitirecek firmaların bir listesini istiyorum. Anlıyor musun?"

"Evet efendim" dedi Zee.

"Hangi firmaların iyi olduğunu bilmiyorsan müşteri gibi telefon edip verdikleri cevaplara göre bir fikir edinebilirsin. Zaman para demektir ve benim zamanım da son derece pahalı."

Zee onun gelişinin Ecrepoint'taki personeli de telaşa düşürdüğünü hatırlıyordu. Mike, J&M Danışmanlık Şirketine hayran olmuştu. Lorn talimatlarını birbiri ardına sıralıyordu. Zee, Mr McCrimmon'a bir göz attı, adam sersemlemiş gibi görünüyordu. Lorn'un emirlerinden birini bile anlayabildiği kuşkuluydu.

Lorn isteksizce not defterini kapatarak "Evet, şimdilik bu kadar yeter, yarım saat yemek tatili verelim" dedi.

"Yarım saat mi?" dedi Mr McCrimmon.

"Ne kadar süratli çalışırsak buradan o kadar çabuk ayrılı ve sizleri de rahat bırakırım" dedi Lorn otoriter bir tavırla.

Saat iki buçukta personel büroda toplanmıştı, hepsi de son derece gergindi.

"Kapıyı açık bırakın" dedi Lorn. "Böylelikle resepsiyona da göz kulak olabiliriz." Alaylı bir gülümseme ile devam etti. "Değerli müşterilerimizi kaçırmamalıyız öyle değil mi?"

Zee ona baktı ama o başını önüne eğmiş, masasındaki kağıtları inceliyordu. Yemek salonundan sandalyeler getirilmiş ve bütün personel önünde iki sıra halinde oturmuşlardı. "Kurbanlık koyunlar

gibi” diye düşündü Zee, ihtiyar Jimmy’e bir göz atıp. İhtiyar adam kollarını kavuşturmuş, kuşku gözlerle Lorn’u seyrediyordu.

Lorn ayağa kalkıp gülümseyerek herkese baktı ve “İyi günler” dedi dostça sayılabilecek bir ifadeyle. “Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim”

“Yine alay ediyor” diye düşündü Zee.

“Önümüzdeki aylar içerisinde Grenan Towers’ta neler olacağını sizlere anlatmak istiyorum. Danışmanlık şirketim, kar getirmeyen işletmeleri kar getirir hale dönüştürmekte uzmandır. Devenay zincirinin bize görev vermiş olmasının nedeni de budur. Daha önce Devenayların hem Londra ve hem de Amerika’daki otellerinde çalıştık ve mükemmel sonuçlar elde ettik. Bununla birlikte Grenan Towers’ın çok özel bir durumu var. İlk olarak yatak odaları, lobi ve yemek salonu modernize edilecek. Otelin bir süre için kapatılması gerekebilir. Sanırım Ocak ayında. Ancak bu süre içerisinde de çalışanlar maaşlarını tam olarak alacaklar. Kışın zaten pek müşteri olmuyor, onun için fazla iş kaybı olmayacak. Merkezi ısıtma sistemi ve mutfaklarda bakımdan geçecek”. Mrs Weir’e döndü “Öylesine ilkel araçlarla böyle mükemmel yemekler yaptığınız için sizi kutlamam gerekiyor”

Mrs Weir kızardı, bir iki saat önce mutfakta Lorn hakkında ağzına geleni söylüyordu. Lorn tekrar topluluğa dönüp “Çalışmalar başlayınca kadar, iki hafta daha burada kalacağım. Daha sonra iş arkadaşlarımdan biri benim yerimi alacak, ancak ben de sık sık İskoçya’ya gelip gelişmeleri kontrol edeceğim. Bir de personel eğitim programı düzenlenecek. Miss Robertson bu konuda bize yardımcı olabilir.” Soğuk mavi gözleri ile Zee’ye baktı “Daha sonra bir başka Devenay otelinden bir eleman buraya transfer edilecek” Ellerini masaya dayayıp öne doğru eğildi. “Sorusu olan var mı?”

Mr McCrimmon boğazını temizledi. “Şey, personelde değişiklik yapmayı düşünüyor musunuz?”

“Şimdilik hayır”

“Ama beş yıldızlı bir otel olduğumuzda yeni personele ihtiyacımız olmayacak mı?” diye sordu Mr McCrimmon, çevresine bakıp gülümseyerek. Herkes de onunla birlikte güldü, gergin hava dağılmıştı.

Lorn sabırla görüşmelerin kesilmesini bekledi. Sonra sert bir sesle soruyu cevapladı. “İhtiyacınız olan yeni personel değil, yeni müşteriler. Eğer bunu sağlayamazsak Grenan Towers bu yıl içinde kapanacak. Bir eğitim programı ile buradaki personelin eğitim düzeyinin yükseltilmesi lazım. Bu konuda önerisi olan var mı?”

Salondan hiç ses çıkmadı. Otelin kapanma ihtimali herkesi korkutmuştu.

“Kimsenin önerisi yoksa, toplantıyı bitirebiliriz”

Sessizce herkes odadan çıkmaya başladı. “Siz kalın Miss Robertson, ve siz de Mr McCrimmon”

Herkes çıktığında Lorn bir sigara yaktı ve müdüre dönüp, “Personel listesini kontrol ettim. İki resepsiyonist görünmüyor ve Miss Robertson da mutfak personeli olarak görünüyor. Onu pek patates soyarken görmedim de bugüne dek”

“Şey... ben... şey...” Mr McCrimmon umutsuzca bir açıklama yapmaya çalışırken Lorn onu susturdu. “Endişelenmeyin, yanlış kadroda görünse de maaşını hak ettiğinden kesinlikle eminim” Zee’ye baktı “Uygun firmaların isimlerini bulabildiniz mi?”

Zee, daktilo edilmiş bir liste uzattı ona. Lorn listeye bir göz attıktan sonra başını salladı. “Yarın

sabah bu firmaları ziyaret edip neler istediğimi görüreceğim. Bütün sorunum Ayr'i iyi tanımamam." Mr McCrimmon'a döndü. "Miss Robertson'un bana rehberlik etmesine izin verir miydiniz?"

"Tabi Mr Jensen" dedi Mr McCrimmon.

"Ve mali raporu da tamamlamaya çalışırsanız çok memnun olacağım.

Zee sinirlenmeye başladığını hissetti. Mr McCrimmon ise yalnızca gülümsedi. Galiba uygulayacağı politika, Lorn'a iyi davranmak ve onu kızdırmamaya çalışmak olacaktı, tabii bu mümkün olabilirse. Lorn koltuğunda arkaya yaslanıp tekrar Zee'ye baktı.

"Lütfen tüm bu şirketlerden benim için randevu al. Ve rica etsem birkaç mektup dikte edebilir miydin?"

Zee yalnızca başını sallamakla yetindi. Mr McCrimmon bir şeyler mırıldanarak dışarı çıktı ve bürosunu tamamıyla Lorn'a bıraktı.

"Başlayalım" dedi Lorn son derece ciddi bir şekilde.

Çantasından çıkardığı kağıtların çokluğunu görünce Zee bir an cesaretini kaybetti. Kaç aydır kullanmadığı için stenosu zayıflamıştı. Tüm dikkatini toplayıp, Lorn'a tekrar ettirmemeye ve tek bir kelime bile kaçırmamaya çalışarak not aldı. Kırk dakika sonra masasına dönmüştü. Aslında sevdiği çalışma tarzı buydu. Dikkatle mektupları daktilo edip bir dosya içinde imzaya götürdüğünde Lorn ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Oda koyu bir sigara dumanı ile dolmuştu. "Çok sigara içiyorsunuz" dedi dosyayı onun masasına bırakırken. Masası ha! Mr McCrimmon'ın bir ömür hizmet ettiği bu yere bir gün içinde sahip oluvermişti bu adam.

Lorn masadaki dolu kül tablasına bir göz atıp, "Beni sakinleştiriyor" dedi. Eğer sakin hali buysa diye düşündü Zee.

"Miss Canning'de çok sigara içmemden şikayet eder hep"

"Miss Canning mi?"

"Sekreterim. Genellikle birlikte seyahat ederiz"

Zee, Miss Canning'in nasıl birisi olduğunu çok merak etmişti. Herhalde uzun boylu bir sarışın olmalıydı. Son derece şık ve işinde de son derece başarılı, aynı patronu gibi.

"Şu anda nerede?"

"Annesi hasta, o nedenle bu kez benimle gelemedi. Sanırım önümüzdeki birkaç hafta içinde sekreterlik işlerimi sana yaptırmak zorunda kalacağım. Mümkün mü?"

Herhalde tereddütsüz kabul etmesini bekliyordu Lorn. Ama Zee bunu yapmadı, yapsaydı düşmanın yanında yer almış olacaktı. Oysa Mr McCrimmon ve diğer personelin kendisine çok ihtiyaçları vardı. 'Böl ve yönet'. Lorn'un planı bu olmalıydı. Kollarını kavuşturarak uzun bir süre onun yüzüne baktı.

"Gerçekten bilemiyorum efendim. Mr McCrimmon'a bir sorsanız. Ne olursa olsun, ben onun elemanıyım"

Lorn öfkeyle başını kaldırıp, sert bir şekilde baktı. "Saçmalama. Gerçekçi ol. Sen de çok iyi biliyorsun ki Mr McCrimmon'ın hiçbir yetkisi yok şu anda. Benimle çalışmanı istiyorum ve sen de çalışacaksın." Bu bir emirdi.

Zee'nin yeşil gözleri öfkeyle ışıldadı. İsyankar gözlerle ona bakmaya başladı. Lorn da ona bakıyordu. Sonunda Zee vazgeçti, ne yaparsa yapsın kazanacak olan oydu. Yetkisi tartışılmazdı. Bir adım ileri atarak dosyayı işaret etti. "Mektupları imzalayabilir miydiniz lütfen? Böylelikle ilk postaya yetiştirebiliriz."

Lorn ilk mektubu okurken bir şey hatırlamış gibi aniden başını kaldırdı. "Özür dilerim, bu saatte çalışıyor olmaman gerekirdi. Akşamları çalıştığımı unuttum. Öğleden sonraları izinli olduğumu niçin bana hatırlatmadın?" Saatine baktı. "Bak, seni arabayla götürüyüm, önce postaneye uğrar, sonra da eve gidersen"

Zee başını salladı. "Agnes'in oğlu hasta olduğu için yalnızca iki akşam için yardımcı oldum. Agnes döndü ve ben yine dokuz-beş arası çalışıyorum"

"Öyleyse bu akşam serbestin, değil mi?"

"Evet"

"Çevrede yemekleri en güzel olan otel hangisidir?"

"Craigdoon Country Club"

"Pekala oraya gideceğiz" dedi Lorn kararlı bir şekilde. "Senin için hangi saat uygun? Sekiz iyi mi? Lütfen bir masa ayırt"

"Oraya mı gideceğiz?" diye sordu Zee şaşkınlıkla. Lorn son derece sakin bir şekilde mektupları okuyor ve imzalıyordu. Zee bu küstahlık karşısında söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

"Serbest olduğunu söylemiştin." Dedi Lorn başını kaldırmaksızın.

"Evet ama..."

"Seni sekizden önce alırım" Son mektubu da imzalamıştı. "Bir de iyi bir otel görelim bakalım" gülümseyerek dosyayı uzattı, yine gamzesi çıkmıştı. "Teşekkürler, iyi çalışmışsın"

Ayağa kalkıp dosya dolabının en üst çekmecesini çekti. "Bu karmaşık evrak yığını birlikte gözden geçireceğiz. En iyisi bir akşam çalışmak olacak, daha sakin ve rahat çalışabiliriz"

O sırada telefon çalmıştı. Lorn uzanıp açtı. "Merhaba Clive nasıl gidiyor?"

Zee yavaşça çıktı odadan.....

(devamı öğleden sonra) :-*

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield
Gönderen: shenaie üzerinde Mayıs 29, 2007, 11:56:36 ÖÖ

"Demek Mr Jensen'le buluşacaksın! Oysa ben ona tahammül edemediğini sanıyordum" diye kıkırdadı Carol.

"Tahammül edemiyorum" dedi Zee makyajını temizlemeye devam ederek "Seçme hakkım yoktu. Oldu bittiye getirdi"

"İnanmamı beklemiyorsun ya!"

"Ama gerçek. Görmeni isterdim onu. Dediğini yapmamak mümkün değil, sürekli emirler veriyor ve herkes de çevresinde koşturuyor."

"Sen de dahil mi? Oysa ben senin erkeklere hep haddini bildirdiğini sanırdım" Carol alayla tek kaşını kaldırdı. "Zavallı Mike'a bir şans bile tanımadın"

"Lorn hiçbir bakımdan Mike'a benzemiyor"

"Haa, şimdi Lorn'mu oldu? Lorn Jensen. İskandinav ismine benziyor"

Zee sinirli bir şekilde içini çekti. "Babası İskoç, annesi Danimarkalıymış"

"Olamaz. Eğer adı Jensen ise Danimarkalı olanın babası olması lazım."

Zee omuz silkti. "Ters hatırlıyor olabilirim"

"Seni almaya geldiğinde onu bir şeri içmeye davet et. Bu arada ben de onu incelerim."

Zee öfkeyle döndü. "Kesinlikle hayır! Sen ve Struan'ın muhtemel bir koca adayı olarak onu incelemenize asla izin vermeyeceğim. Aman Tanrım, geri kafalı bir anne baba gibisiniz. Birlikte yemek yememizin tek nedeni Craigdoon Country Club'ı görmek istemesi. Bu bir iş yemeği Carol"

Kız kardeşi yeniden kıkırdadı.

"Mükemmel bir yemek" dedi Lorn sandalyesinde arkaya yaslanıp. "Atmosfer de çok güzel"

Zee kahvesinden bir yudum aldı. Alçak tavanlı yemek salonu, gri taş duvarlar, yerdeki uzun tüylü, kırmızı halı ve göz kırpan mum ışıkları ile gerçekten çok güzeldi. Garsonlar çok dikkatli, servis de son derece hızlıydı.

"Biraz yüreklendirilse ve yardımcı verilse Mrs Weir de bu kadar güzel yemekler hazırlayabilir" dedi Zee fincanını bırakırken.

"Sadık Miss Robertson" diye takıldı Lorn. "Hemen savunmaya geçiyor"

Zee kızardı "Ama söylediğim gerçek" dedi öfkeyle.

"Haklısın" dedi Lorn yumuşak bir sesle. "Sigara içmemden rahatsız olur musun?"

Zee başını salladı ve genç adam bir sigara yaktı.

"Greenan Towers'ta niçin öğlenleri barda yemek verilmiyor?" diye sordu Lorn. "Aranan bir uygulama olmalı. Ayr'da pek çok otel reklamlarında bunu özellikle belirtiyorlar" Kızın gözlerindeki ifadeyi görüp güldü. "Eğer gerçekten hiçbir fikrim yok efendim demeye cesaret edersen oraya gelir boğarım seni. Çok da ayıp olur, çünkü birincisi harika bir yaratıksın, ikincisi de birlikte çok güzel bir gece geçiriyoruz."

Zee gülümsemeye çalıştı. Söylediği doğrudu. Bütün gece boyunca kendisine Grenan Towers'taki yanlışları sıralayacağından korkmuştu. Oysa Lorn'un keyfi yerindeydi ve Zee çok geçmeden kendisini son derece rahat hissetmeye başlamıştı. Hatta kendisi Mrs Weir'den söz etmeden önce

otelle ilgili tek kelime bile konuşulmamıştı. Kitaplardan, filmlerden, uzak ülkelerden söz etmişler ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı bile.

“Sık sık seyahat eder misin?” diye sormuştu Zee

“İş hayatımın yüzde yetmiş seyahatle geçer” diye anlatmıştı Lorn. “Londra’nın merkezinde küçük bir evim var, ama nadiren kalabiliyorum orada. Ortağım Clive Masters çoğunlukla İngiltere’deki işleri yapıyor. Bense ülke dışındakileri. Clive evli ve çocukları var. Sonuç olarak bu iş bölümü ikimiz içinde uygun. Tabii eğer benim de aile bağlarım olsaydı o zaman yükü paylaşırdık.”

Zee bir an onun ayrıldığı nişanlısını düşünmüş, ama Lorn Malezya konusunda sorduğu sorularla bu düşüncesinden uzaklaşmıştı.

“Öğlenleri barda yemek sunmak iyi bir fikir.” Diyerek içinde buldukları ana döndü. “Mrs Weir buna ikna edilebilir bence. Ne zaman Mr McCrimmon bir yenilik önerse Mrs Weir parlar ve o da önerisini geri almak zorunda kalır. Ama sen bu konuda başarılı olabilirsin.”

Mavi gözlerinde muzipçe ifade vardı.

“Ben daha mı çekiciyim?” diye sordu Lorn.

Zee, toplantıda Lorn’un Mrs Weir’i övdüğünü hatırladı. Demek ki bunu kasıtlı yapmıştı. “Herkesin hakkını yiyorsun” dedi sert bir sesle.

Lorn uzanıp parmağının ucunu onun eline dokundurunca, Zee kanının damarlarında hızla akmaya başladığını hissetti.

“Acımasız olduğum için bugün bulunduğum yere gelebilirdim. Beni çok sert bulduğunu biliyorum. Ama oyunun kurallarına göre oynuyorum ve aldığım sonuçlar da yanılmadığımı kanıtlıyor. Clive ile ben şirketi beş yıl önce kurduk, gün geçtikçe daha da güçleniyoruz. Asıl ilgi alanımız oteller ve süpermarket zincirleri. Hepsi de bizim önerilerimizle karlarını arttırdılar.”

“Başarılı olduğuna eminim”

“Bak Zee. Eğer Grenan Towers kendi haline bırakılsaydı er ya da geç batacaktı. Bu kaçınılmazdı. Otel kapanacak ve herkes işsiz kalacaktı. Ben size, ya da oteldeki tüm personele bir şans daha tanıyorum” Zee’nin elini avuçları arasına alıp sıktı.

“Umarım öyledir” dedi Zee.

“Tanrı aşkına duygusallığı bırak. Sağduyunu kullan, benimle savaşma, bana yardımcı ol! Birlikte iyi bir ekip oluşturabilirdik, ama bana karşı olmakta ısrar edersen unutulalım bunu” Elini çekip yine arkasına yaslandı. “Kadrodaki görevin neyse onu yapar, mutfakta Mrs Weir’e yardımcı olabilirsin. Ben sekreterlik işlerim için birisini tutabilirim.”

“Hepsi bu kadar mı, yoksa daha var mı?”

Lorn gülümsedi, gamzesi yine belirmişti. “Birlikte çalışmamızı istiyorum. Seni buna zorladığımı düşündüysen özür dilerim, belki çok ısrar ettim ama ya benimle çalışırsın, ya da başka anlaşmalar yaparız. Birbirimize güvenmemiz ikimiz içinde iyi olacak.”

“Peki” dedi Zee. Lorn’un sözleri sertti ama parmaklarının elini okşayışı çok yumuşak, gözlerindeki bakış çok sıcaktı.

“Sen zeki bir kadınsın. Grenan Towers’ta neler yapardın”

Aynı soruyu Mr McCrimmon da sormuştu. Ama bu kez eğer Lorn da uygun görürse önerilerinin hemen yerine getirileceğini biliyordu Zee.

“Mönüde özel İskoç yemeklerine yer verirdim”

“Ve ilginç isimler altında değil mi?”

“Ayrıca yazın arka çimlikte Kuzey İskoçya dansları düzenlerdim. Kasabada pek çok okul var, oralardan dansçı bulabiliriz. Bir gaydacı bulur, hatta ihtiyar Jimmy’yi bile İskoç eteği giymek için kandırırdım.”

“Onun emekliye ayrılması gerek” dedi Lorn sert bir sesle.

Zee onu duymazdan geldi. “Garsonlara ekose kumaştan etekler giydirirdim. Amerika’da yaptıkları gibi, kapalı havalarda İskoçya hakkında filmler gösterirdim. Amerikalılar tarihe çok bağlıdırlar ve çoğunun da ataları İskoçtur. Motor gezintileri düzenler, onları eski kalelere, kiliselere götürürdüm, Robbie Burns’un yaşadığı yerleri gezdirirdim. Elektrikli yokuşa götürürdüm.”

“O nedir?”

“Güney sahili yolunda bir tepe. Tepeden aşağı iniyorum sandığınızda gerçekte yukarı çıkıyor oluyorsunuz. Yukarı çıkıyorum sandığınızda ise aşağı iniyor oluyorsunuz”

“Çok ilgi çekici. Beni oraya götürmelisin”

Zee her türlü tehlikeyi göze alıp “Ve eğer ben sizin yerinizde olsaydım Mr Lorn Jensen başkaları ile olan ilişkilerimi düzeltmek için elimden geleni yapardım.”

Lorn birden kaskatı kesildi, başını yukarı kaldırıp bir süre sigarasının dumanına baktıktan sonra “Bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

Lorn kısılmış gözlerle Zee’ye bakıyordu ve Zee yanlış bir adım attığı takdirde, Lorn’un karşı hücumunun gerçekten acımasız olacağını biliyordu. Derin bir soluk alıp devam etti. “Sert davranışlarınız, insanların hızlı kararlar alabileceği daha seçkin çevreler için geçerli olabilir. Ama burada sertliğinizin dozunu biraz azaltmanızı öneririm. Demir yumruğunuzun üzerine kadife bir eldiven giyerseniz daha az incitir.”

Lorn dudaklarını büküp eline baktı.

“Aileen sizden korkuyor, Heather’ın kuracağınız ekipte severek çalışması çok güç. Mr McCrimmon ve personelin geri kalanı da öyle. Ancak birazcık daha yumuşak davranmayı başarabilirseniz, ultimatolar vermek yerine insanları tatlı dille ikna etmeyi denerseniz, hayat herkes için çok daha kolay olacaktır.” Bir an durakladı. “Daha kolay dedim” dedi üzerine basa basa. “Daha gevşek değil”

Lorn yavaşça sigarasının dumanını üfledi ve hiç beklenmeyen bir yumuşaklıkla “Deneyeceğim Zee” dedi gülümseyerek.

Porsche, Carol’in evinin önünde durduğunda saat on biri geçmişti. Zee salon penceresinde perdenin oynadığını fark etti.

“Akşam için teşekkürler” dedi gülümseyerek. “Çok güzel vakit geçirdim” Şaşırtıcıydı ama gerçekten de güzel vakit geçirmişti.

"İyi geceler" deyip kapıya uzandığında Lorn eğildi ve dudaklarını yanağına dokundurdu. Sert bıyığının teması Zee'nin çok hoşuna gitmişti, yeni ve çok değişik bir duyguydu bu.

"Bıyıktan hoşlanır mısınız?" diye sordu Lorn. Araba karanlıktı ve yüzü gölgedeydi. :D

"Daha önce hiç bıyıklı biri ile çıkmamıştım"

"Öyleyse denemenin tam zamanı" dedi Lorn gülümseyerek.

Zee'nin itiraz etmesine fırsat vermeden kolunu omzuna doladı, onu kendisine çekti ve dudakları onunkilerin üzerine kapandı. Zee farkına varmadan tek olunu onun boynuna doladı ve kendisini ona bıraktı. Kimdi bu adama? Artık düşmanı değildi ama dostu da değildi. Kendisini ondan kurtarıp kapıya uzandı.

"Nasıldı?" diye sordu Lorn

Zee karanlıkta onun gülümsediğini görebiliyordu. Tanrı cezasını versin, hoşlandığını çok iyi biliyordu oysa. Arabadan indi, cama eğilip, "Fena değil" dedi. "Bir kirpiyle öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendim" (Burda çok güldüm :D :D :D)

Araba uzaklaşırken Zee onun güldüğünü duydu.

"Eğer işi istiyorsanız belirlenen saatlerde çalışacak, ceza koşulunu unutmayacak ve saptanan zamanda işi teslim edeceksiniz. Bizim seçtiğimiz malzemeyi kullanacaksınız. Tüm bunlara karşılık benim teklifim ise, iyi işe iyi para." Dedi Lorn.

Diğer koltukta oturan Zee adamın cevabını bekledi. Lorn'un çalışma şekli buydu, yumuşama konusunda verdiği söze rağmen, çalışma yöntemlerinde pek az esneklik vardı. Su tesisatçıları ve elektrikçilerle günlerce uğraştıktan sonra, Zee, Lorn'un haklı olduğunu, istemeden de olsa, kabul etmek zorunda kalmıştı. Hayatı boyunca hiç bu kadar boş vaat duymamıştı. Neyse ki gerçekten çalışmak ve sözünde durmak isteyen firmalar da vardı ve Lorn bunların en iyisini seçmişti.

Adam önündeki deftere tekrar bir göz attı. "Kesin bir söz istiyorsunuz Mr Jensen, öyle değil mi?"

"Evet öyle"

"Öyleyse önümüzdeki hafta başlayacağız efendim. Elimizde bir iki iş var ama onları bir kenara bırakıp önce sizinkini yapacağız"

Lorn ayağa kalktı, adamla el sıkışarak teşekkür etti ve adamla birlikte çıktılar. Zee defterine not aldı. Şimdi bitirilmesi gereken tek bir iş kalmıştı. Son on gün içinde, ikisi de hiç durmaksızın çalışmışlardı. İlk sabah kendi bürosu ile Zee'nin resepsiyondaki masası arasında gidip gelmek Lorn'un sabrını taşımış, onun üzerine Zee onun odasına taşınmıştı. Lorn'la aynı odada çalışmak son derece hareketli bir işti, Zee kendisini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Notlarına tekrar bir göz attı. Amerika'yla iki telefon konuşması yapmaları gerekiyordu. Mr Edgar serbest kaldığında Lorn'un kendisini aramasını istemişti. Saatine baktı, kapıya doğru yürüdü, tam çıkmak üzereyken Lorn girdi içeri.

"İstedim ve elde ettim" dedi şımarıkça gülerek.

"Mr Edgar'ı aramanız gerekiyordu..." diye başladı Zee ama sesi zayıfladı ve sustu.

Ayağıyla iterek kapıyı kapatan Lon kendisine doğru bir adım atmıştı, yüzünde çok ciddi bir ifade vardı, mavi gözleri onunkileri arıyordu, Zee kalbinin küt küt çarpmaya başladığını hissetti, çok elektrikli bir atmosfer vardı.

On gündür birlikte çalışıyorlardı. Akşam geç saatlere kadar kalıyor, dosyaları düzenliyorlardı. Lorn onu birkaç kez daha yemeğe götürmüş, "İyi olan her yeri görelim" demişti. Ama Zee, aralarında bir cinsel çekimin giderek güçlenmekte olduğunu hissediyordu. Ona karşı duyduğu cinsel istek giderek büyüyor, kendisini kontrol edebilmek için onun kollarındayken, o kendisini öperken kasıtlı olarak soğuk davranıyordu. Kadınca bir önsezi ile, Lorn'un aklını başından alabileceğini çok iyi biliyordu ve buna izin vermeyecekti. Mike'la olan deneyi sonucunda çok yıpranmıştı, bu nedenle Lorn'la olan ilişkisini arkadaşlık düzeyinde tutmakla akıllılık etmiş olacaktı.

Lorn bir adım daha attı ve kollarını Zee'nin beline doladı. Boynunu öpmeye başladığında solukları hızlanmıştı. Zee onun kalbinin süratle attığını duyabiliyordu. Titreyerek gülümsedi, ellerinin onun göğsüne dayayıp itmeye çalışarak, "Saat beşten önce Mr Edgar'ı aramızda gerekiyor. Yalnızca birkaç dakikamız var"

Lorn alçak sesle küfrederek bıraktı onu. Zee onun gözlerinde gerçek bir cinsel istek okumuştu. Lorn ihtiraslı bir adamdı. Zee bütün vücudunu bir ürpertinin kapladığını hissetti.

"Gidip Mrs Weir'in yarın ki menüsünü kontrol edeyim"

Lorn başını salladı, o sırada telefonda bağlanmıştı. Ceketinin düğmelerini çözüp koltuğunda arkaya yaslandı.

"Ben Lorn, Edgar"

Başkanla bu denli samimi konuşması Zee'yi şaşırtmıştı. Lorn Grenan Towers'ta neler yapılmakta olduğunu anlatıyor ve Zee'nin gördüğu kadarıyla genç adamın kararları konusunda hiçbir soru sorulmuyordu. J&M Danışmanlık şirketi geçmişte öylesine başarılı olmuş olmalıydı ki anlaşılan Lorn'a açık kart verilmişti. Zee kapıyı yavaşca kapatıp mutfağa gitmek üzere odadan çıktı.

Tezgahın üzerindeki etleri, soğanları ve mantarları görüp, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Böf burginyon. Bizim Mr Jensen bunun bir değişiklik olacağını söyledi"

Zee gülümsedi. "bizim" Mr Jensen ha. Lorn sözünü tutmuş, personele daha yumuşak davranmış, bunun meyvelerini de almıştı. Mrs Weir onun söylediklerini sevinerek yapıyor, ilkbaharda barda öğle yemeği çıkarmayı planlıyordu. Ayrıca da akşam menülerine yeni yemekler eklemeye başlamıştı.

Zee bir yandan Mrs Weir'in Mr Jensen'la ilgili övgülerini dinlerken bir yandan da alınması gerekneleri saptadı.

Büroya döndüğünde Lorn telefonu kapatmıştı.

"Mrs Weir'i küçük parmağında oynatıyorsun" diye takıldı.

"Sana teşekkür etmeliyim. Birlikte çok güzel çalışıyoruz." Ayağa kalktı ve odayı birkaç adımda geçerek yanına geldi. Zee'yi ellerinden tutup ayağa kaldırdı ve göğsüne bastırdı. Ceketinin önü açıktı. Zee onun vücudunun olanca sıcaklığını hissediyor, nabız atışları hızlanıyordu. İkisi de alev alev yanıyorlardı.

"Zee, sevgilim" diye mırıldandı Lorn. Telefonun zili ikisini de şaşırttı. İlk kendine gelen Zee oldu.

“Senin Amerika konuşmalarından biri olmalı”

Lorn onu serbest bıraktı. Gidip masasının kenarına ilişti. Telefonu açtı, alıcıyı eliyle kapatarak, “Birkaç hafta için buradan birlikte ayrılıyor” dedi. “Malezya’ya gideceğiz Zee. Bundan sonraki isim Kuala Kuning’deki Devenay Oteli’nde”

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield
Gönderen: shenaie üzerinde Mayıs 30, 2007, 09:11:40 ÖÖ

Bölüm 4

Zee’nin zümrüt yeşili gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Ama Ama sekreterin gidemiyor mu?”

Lorn el işareti ile onu yanına çağırırdı. Telefonu öbür eline geçirip kolunu beline doladı. Onu kendisine çekti. Elini ceketinin altına sokup okşamaya başladı. Zee heyecanının giderek arttığını hissediyordu. Lorn’un solukları sıklaşmıştı. Onu öpmek üzere eğildiğinde telefonda bir tıkırtı oldu. Lorn şaşkınlıkla alıcıya baktı, sonra başını iki yana salladı.

“Evet, ben Lorn, Lorn Jensen” dedi Zee’yi daha çok kendisine çekerek. Zee onu istiyordu. Yine düşünceyle hareket ettiğini biliyor, ama aldırıyordu. Onunla sevişmek istiyordu.

Yavaşça gömleğinin bir düğmesini çözdü ve onu okşamaya başladı. “Tanrım” diye mırıldandı Lorn. Sonra yine telefona döndü. Zee bir işin gecikmesi konusunda onun birisiyle tartıştığını hayal meyal fark etti. Ama o konuyla ilgilenemeyecek kadar mutluymuştu. Daha önce, Mike’la birlikte hiç hissetmediği erotik duygular duyuyordu. Gömleğin üç düğmesini daha çözdü, onun vücudunu okşamaya devam etti. Bir ara Lorn’un, soluğunu tuttuğunu hissetti, ama karşı tarafa talimatlar vermeye devam ediyordu genç adam.

“Tamam, tamam, beklememiz gerekiyorsa bekleriz” dedi sonunda ve alıcıyı yerine koydu.

“Tanrım” diye inledi. “Sen beni böyle okşarken doğru dürüst nasıl konuşabilirdim ki?”

“Hiçbir bilgim yok efendim” dedi Zee yeşil gözlerinde muzip bir ifadeyle.

“Bu konuda cezalandırılmayı hak ettin sevgilim” Eğilip boynunu öptü. “Biliyorsun Zee, benim seni soymam gerekiyor” dedi parmaklarını boynunda gezdirirken.

Bir ayak sesi duyup telaşla ayrıldılar. Zee masasına döndü. Henüz oturmuştu ki Mr McCrimmon girdi içeri, Lorn dosya dolabına dönmüş, düğmelerini kapatmaya çalışıyordu.

“Yangın sigortası belgelerinin nerede saklandığını biliyor musunuz Miss Robertson” dedi soğuk bir sesle

“İkinci çekmede” dedi Zee aynı derecede ciddi bir ses tonuyla.

Lorn Mr McCrimmon’a döndü. “Aralık başında iki hafta için Miss Robertson’a izin verebilir misiniz? Malezya’da bana tercümanlık etmesi için ona ihtiyacım var. Kendi sekreterim yolculuğa çıkamıyor. Noelden önce dönmüş oluruz.”

“Ama ya Heather erken doğum yaparsa?”

“O zaman geçici olarak başka birisini bulursunuz.” Dedi Lorn sabırsızlıkla.

"Zee'nin her zamanki düşünmeden verilmiş kararlarından biri" diye içini çekti Carol. "Hiç tanımadığın bir adamla upuzun bir seyahate çıkmak"

"Onu tanıyorum" diye itiraz etti Zee.

Kız kardeşi, Gordie'yi kucağına daha çok çekip camdan soluk gökyüzüne baktı. "Seni kışkandığımı itiraf etmeliyim. Tropikal iklimde bir tatil geçirebilmek için neler vermezdim"

"Bak bekar olunca karşına ne fırsatlar çıkıyor" diye güldü Zee. "Bikiniyle kumların üzerinde uzanırken sizi hatırlarım merak etme."

"Bunun bir iş seyahati olduğunu sanıyordum. Gerçi tercüman olarak gitmen de biraz saçma görünüyor ya neyse. Biliyorsun Malayalıların pek çoğu biraz İngilizce bilir. Hele otelde çalışanlar gayet iyi bilirler."

"Bunu ona söyledim" dedi Zee neşeli bir sesle. "Ama Lorn'un sekreterlik hizmetleri için de ihtiyacı var."

"Ama sen iyi bir sekreter sayılmazsın"

"Biliyorum, Grenan Towers'tan ayrılır ayrılmaz da yine çok sevdiğim mesleğime, otel yöneticiliğine döneceğim" Omuz silktilti. "Ama nu seyahat gerçekten kaçırılmayacak bir fırsat"

"Ve Hasbah'ı da göreceksin ha? Çok şanslısın, ona mektup yazıp senin geleceğini bildireceğim. Onu çok özledim Zee. Emma ve Gordie'yi görmesini ne kadar isterdim. Onu çok seviyorum, bir anneden daha yakındı bize. Umarım önümüzdeki yıl ziyaretimize gelebilir."

Zee gülümsedi, Hasbah'ı o da çok severdi. Çocuklukları boyunca anneleri hastaydı ve Zee on iki, Carol da on yaşındayken ölmüştü. Anneleri ile ilgili tek anıları yatakta yatan solgun yüzdü Mrs Robertson öldüğünde Malezyalı dadıları yirmi dört yaşında bir kızdı. Çocuklara bakar, bütün ev işlerini yapardı. Babasına eşlik görevini yerine getirirdi. Bunu çok gizli tutmalarına rağmen, yıllar sonra Zee, kahverengi derili kızın babasının yatağını paylaştığını anlamıştı. Babası öldüğünde Hasbah'a yüklüce bir miktarda para bırakmış, o da bununla Port Dickson yakınlarında bir ev almıştı.

"Devenay oteli, doğu sahilinde, Hasbah'ın evinden yüzlerce mil uzakta. Ama Lorn, işimiz bittiğinde bana birkaç gün izin verecek ve onu ziyarete gideceğim."

"Şu Lorn'la ne zaman tanışıp, güvenilir bir kişi olup olmadığını anlayacağım? Onu saklıyorsun"

"Hiç de değil" diye itiraz etti Zee. "Ama ona gelecekteki enişteniz olarak bakmanıza izin vermeyeceğim. Çok iyi bir insan, ama evlilik konusundaki düşüncelerimi biliyorsun. Soğuk davranıyorum, hepsi bu kadar"

'Ama yeterince soğuk değil' diye düşündü kendi kendine. Her sabah Grenan Towers'a ilişkilerini iş ilişkisi düzeyinde tutmaya kararlı olarak gidiyor, ama bunu başaramıyordu. Geçen her dakika onları birbirlerine daha da yaklaştırıyordu. Büroda geçen o olaydan sonra kendisini çok sıkı bir kontrol altına almıştı.

Ertesi sabah Lorn kolunu beline dolayıp onu kendine çektiğinde "Burası yeri değil" demişti. "Her an birisi gelebilir"

Uzun süre Lorn ona bakmış, ama Zee bakışlarını kaçırmıştı.

"Haklısın" demişti Lorn içini çekerek. "İş saatlerinde olmaz". O akşam kendisini yemeğe davet ettiğinde ise Zee, Carol'ın çocuklarına bakmak zorunda olduğunu söyleyerek kabul etmemişti. İkisi yalnız olduklarında hava son derece gerginleşiyordu. Zee onun ısrarla kendine bakmakta olduğunu hissediyor, dikkatini önündeki belgelere vermeye çalışıyor, ama bunu başarmakta güçlük çekiyordu. Sağduyusu, Lorn'la Malezya'ya gitmesinin doğru olmadığını, programı hemen iptal etmesi gerektiğini söylüyordu. Ama çok iyi biliyordu ki, eğer gitmeyi reddederse Lorn onu yaşamından ebediyen çıkarabilirdi. Tereddüt etmesinin nedeni de buydu işte ...Ama niçin? Lorn ondan ne istiyordu? Ve daha da önemlisi, kendisi Lorn'dan ne istiyordu? İstemese bile kabul etmek zorundaydı ki Lorn'suz bir yaşam anlamsız olacaktı. Ama içinden bir ses Lorn'un yerleşik bir yaşam istemeyen bir erkek olduğunu söylüyordu, öyle olmasaydı zaten hiç ilgisini çekmezdi.

Ertesi sabah büronun kapısından girdiğinde, "Yarın Londra'ya gidiyorum" dedi Lorn. "Burada her şey organize edildi ve artık benim yapabileceğim fazla bir şey kalmadı. Her şeye senin göz kulak olmanı istiyorum Zee"

Onun gidiş haberi Zee'nin hiç hoşuna gitmemişti. "Yani onları azarlamamı mı istiyorsun?" diye sordu alçak sesle.

Lorn güldü "Uzun bacaklarını göstermen daha etkili olurdu" Sonra ciddileşerek iç cebinden altın tabakasını çıkardı ve bir sigara yaktı. "Bazı sorunları çözmek için Amerika'ya uçmak zorundayım. Ama Malezya'ya gideceğimiz gün dönmüş olacağım. Seninle Heatrow Havaalanında buluşuruz. Sen Grenan Towers'tan ayrıldığında Miles Lang'ı göndereceğim. Genç iş arkadaşlarımdan biri."

"O da senin gibi herkesi azarlar mı?"

"Hayır, o nedenle de hiçbir zaman kendi işini kuramadı, ama iyi çalışır" Lorn camın önüne gidip solgun kış güneşine baktı. "Çok güzel bir gün, çevrede arabayla dolaşalım ve sen bana turistik yerleri göster"

"Ama daktilo etmem gereken mektuplar var."

"Kalsın onlar. Yarın yazar, benim yerime imzalarsın"

Arabaya bindiklerinde, "Evet hanımefendi, programı siz saptayacaksınız." Dedi Lorn.

"Önce Burns heykeline. Daha sonra Alloway Kirk'teki eve ve sonra da Brigo'Doon'a ve anıta."

Lorn onun dizini okşadı. "Çok heyecanlandırıcı"

Zee yavaşça onun elini itti.

Sabahı çok güzel geçirdiler. Zee ona kendi ülkesini tanıtmaktan büyük mutluluk duyuyordu. Eski harabelerin tepesinde bir süre durup, aşağıda, kış güneşi altında kristal gibi ışıldayan denize baktılar.

"Sen gerçek bir turist rehberisin" dedi Lorn onun elini tutup.

"Gel" dedi Zee "Bundan sonraki durağımız elektrikli yokuş"

Güneye doğru gitmeye başladılar, çevre inanılmaz güzellikteydi. "Yavaşla" dedi Zee bir ara. "Şu anda yukarı mı çıkıyoruz, aşağı mı iniyoruz?"

Lorn çevresine bakındı, yol çok dardı. Aşağıdaki vadide bembeyaz bir köy evi vardı. "Yanılmamam imkansız galiba" dedi. "Ama sanırım aşağı doğru gidiyoruz."

“Motoru kapat, bırak araba kendi kendine kaysın”

Lorn yolun düzgün olduğunu görüp söyleneni yaptı ve Porsche yavaş yavaş geriye doğru kaymaya başlayınca şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Zee onun şaşkın yüz ifadesine bakıp gülererek “Arazinin şekli ile ilgili bir görüş yanılığısı bu” dedi.

Sahil boyunca bir süre arabayla gidip küçük balıkçılık limanı Girvan’da öğle yemeği yediler. Lorn dönüşte elektrikli yokuşa tekrar uğramakta ısrar etti ve yine neşeyle “İnanılmaz bir şey” dedi.

Carol’in evine döndüklerinde güneş batmak üzereydi, gökyüzü pembeye boyanmıştı. Lorn arabayı kaldırımın kenarına yanaştırıp, “Akşam yemeğini birlikte yiyelim, lütfen” dedi yumuşak bir sesle. “Ayr’daki son gecem ve iki hafta boyunca seni göremeyeceğim.”

“Gelemem, çocuklara bakmam gerekiyor.”

Bu kez doğruydu söylediği. Carol ve Struan arkadaşları ile yemeğe çıkacaklardı. Lorn çenesinden tutup yüzünü kendisine çevirdi. “Benden kaçıyorsun Zee. Niçin?”

Zee koyu, siyah kirpiklerini aşağı indirdi. “Hayır, kaçmıyorum”

“Yüzüme bak”

Zee başını kaldırdı, bakışları karşılaştı.

“Beni çılgına döndürüyorsun” diye mırıldandı Lorn. Onu öpmek üzere eğildiğinde birisi arabanın camını tıklattı ve Zee şaşkınlıkla döndü. Carol gülümseyerek duruyordu orada, gözleri Lorn’daydı. Zee camı indirdi.

“Merhaba. Acaba ikiniz bir kahve içmeye gelmez miydiniz?”

Zee öfkeyle ona baktı. Hayır, hayır, hayır diye bağırarak istiyordu.

“İyi fikir” dedi Lorn gülümseyerek.

“O kadar çok bahsinizi duydum ki” dedi Carol eve doğru yürürlerken.

Eve girdiklerinde Zee bir ara Carol’ı yalnız yakalayıp “Bak görürsün sana neler yapacağım” diye fısıldadı. Ama Carol neşeyle gülererek kahve yapmaya gitti.

Kahvelerini içerlerken Carol, Lorn’a dönüp, “Otelleri modernize etmekte uzmanız, değil mi?” diye sordu.

“Otelcilik benim kanımda var galiba” dedi Lorn gülümseyerek. “Üniversitede iş idaresi okudum, daha sonra Harvard’da bir görev aldım. Ortağım, Clive Masters da oradaydı, farklı dallarda yönetim danışmanlığı yapıyorduk. Daha sonra birlikte bir firma kurmaya karar verdik.”

“Zee bana sizin çok çalıştığınızı söyledi”

“Evet çok çalışıyorum” dedi Lorn. Emma’nın az önce getirip kucağına bıraktığı plastik oyuncak parçalarını birleştiriyordu bir yandan da. “Çok hırslıyım”

“Zee de öyle” dedi Carol. “Tam bir iş kadını. Tüm isteği işinde başarılı olmak, duygulara hiç yer vermiyor. Otuz beş yaşına geldiğinde ne durumda olacağını düşünebiliyor musunuz? Kendi evi,

kendi arabası, iki de kedisi olan frijit bir meslek kadını.”

“Hayır düşünmüyorum” dedi Lorn gülerek Zee’ye bakıp.

“Çocuk bezi yıkamak için herkes senin kadar aceleci olmayabilir.” Dedi Zee ters bir sesle. “Her neyse, daha yaşlandığımda eğer yuva özlemi çekersem o zaman düşünürüm evliliği”

“Ama otuz beşe geldiğinde bu güzelliğin geçmiş olacak” dedi Carol muzipçe.

Lorn imdada yetişti. “Saçma! Yine çok çekici olacak. O güzel vücudu, uzun bacakları ve muhteşem saçları ile yine baş döndürücü olacak.”

“Teşekkürler” dedi Zee. Carol’a dönüp dil çıkarmamak için kendisini güç tuttu. Aniden Lorn’a akşam yemeğine kalıp kalamayacağını sordu. Bunu niye yaptığını bilmiyordu.

“İyi fikir” diye gülümsedi Lorn. Yaptığı uçağı Emma’ya uzatıp ayağa kalktı. “Grenan Towers’a gidip herhangi bir telefon mesajı olup olmadığına bakayım”

“Sekiz civarında görüşürüz” dedi Zee

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield

Gönderen: shenaie üzerinde Mayıs 30, 2007, 04:35:34 ÖS

Lorn geldiğinde saat hemen hemen sekiz buçuk olmuştu. Zee geciktiği için çok memnundu, çünkü Carol onu tekrar görmeyi ve biraz daha incelemeyi çok istemiş ama geç olduğu için çıkmak zorunda kalmışlardı.

Onlar gittikten sonra Zee divandaki yastıkları düzeltmiş, ortalığa dağılmış oyuncakları toplamıştı. Masa çoktan hazır, stereo setten hafif bir müzik yayılıyordu. Şık giysilerini çıkarmış, blucin ve beyaz bir gömlek giymişti. Gür saçlarını iki örgü yapmış, mavi birer kurdele ile bağlamıştı.

“Geciktiğim için özür dilerim” dedi Lorn elindeki şarap şişesini ona uzatırken. “Amerika’daki işlerde bir aksaklık çıkmış. Otele gittiğimden beri telefonla konuşuyorum.” Yorgun bir şekilde ellerini saçlarının arasından geçirip çevresine bakındı. “Çocuklar yattılar mı?” diey sordu Zee ile birlikte mutfağa geçerlerken.. Üst kattan bir çığlık duyuldu.

“Yattılar” dedi Zee. “Ama Gordie dış çıkardığı için mızızlık yapıyor. Carol’a kalırsa doğduğundan beri dış çıkarıyor” Başını bir yana eğip yukarıdan gelen sesi dinlemeye başladı. Lorn onun saç örgülerine bakıyordu. Şık iş giysilerini çıkarınca çok daha yumuşak, çok daha narin bir görünüm almıştı Zee. Gordie’nin çığlıklarının ardı arkası kesilmiyordu.

“Gidip ne olduğuna baksam iyi olacak” dedi Zee.

“Bende seninle geleyim”

Gordie karyolasının parmaklıkları arasından ayaklarını uzatmış oturuyor, yanaklarından yaşlar yuvarlanıyordu, Zee onu kucağına aldı, bir iki kez sırtına vurunca çocuk gaz çıkardı.

“Meğer gazı varmış” dedi Lorn. Geniş omuzları ve upuzun boyuyla kapıya dayanmış Zee’yi seyrediyordu. Kendisine çok yakışan koyu mavi, spor bir gömlek ve aynı renk pantolon giymişti. Zee bebeği yatırıp üzerini örttü ve ayalarının ucuna basarak odadan çıktı. Koridorda bir iki saniye durup beklediler. Ses gelmiyordu.

“Emma’ya da bir bakayım” diye fısıldadı Zee. “Hep üzerini açar”

Emma yüzüstü yatıyordu, yorganı, battaniyesi yerdeydi. Zee sessizce toplayıp çocuğun üzerini örttü. Lorn kapıya dayanmış onu bekliyordu. Zee yaklaştığında hiç kımıldamadı ve yanına geldiğinde uzanıp onu kollarına aldı ve öpmeye başladı. Zee büyük bir istekle ona karşılık verdi.

“Keşke beni de yatağa yatırsaydın ve yanıma da sen yatsaydın” diye mırıldandı Lorn. Emma yatağında kıpırdandı.

“Aşağı inelim” dedi Zee. “Peynirli omlet yapacağım”

“Çocuklara bu denli düşkünken niye evliliğe karşı olduğunu anlayamıyorum” dedi Lorn mutfağa girerlerken.

“Gerçekleri gördüm diyelim, istersen”

“Ecrepoint’ta çalışan adam sayesinde mi?”

“Evet” Yumurtaları kırıp omleti karıştırmaya başladı. “Mike’a aşık olduğumu sanıyordum. İki kızla birlikte bir daireyi paylaşıyorduk. Kızlardan biri ayrıldığı sırada, Mike’ında kendi dairesinin kontratı bitmişti.” Zee içini çekti. “Yanımıza taşınabileceğini söyledim”

Lorn ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, onu seyrediyordu. “Sonra ne oldu?”

“Biz... biz birbirimize uygun değildik. Benim de bir mesleğim olduğu ve bu meslekte çalışmay en az onun kadar hakkım olduğu, evlendiğimizde her şeyin eşitlik temelinde yürüyeceği konularında anlaşmıştık. Ancak aradan altı hafta geçtiğinde tüm söylediklerinin yalnızca lafta kaldığını gördüm. Ve... ve bu işin yürümeyeceğini gösteren başka olaylar da oldu ve onu terk ettim.”

“Yalnızca altı hafta sonra mı? Çocuğa fazla şans tanımamışsın ama, öyle değil mi? Bir üçüncü kişi ile birlikte aynı evi paylaşmanız evliliğin nasıl olacağı konusunda bir fikir vermez ki”

“Tricia’nın bu konuda hiçbir rolü olmadı.” Dedi Zee. Elindeki yumurta karışımını kızgın tavaya döktü ve dolaptan peynir çıkardı.

“Anladığım kadarıyla hiç düşünmeden bu işe girmiş ve yine hiç düşünmeden sona erdirmişsin. Onu fazla sevmiş olamazsın”

Zee ona baktı. “Evet düşüncesizce hareket ettim, bunu kabul ediyorum ama onu sevdiğimi sanıyordum. Ayrıldığımda acı duymadım değil, ama başka seçeneğim yoktu. Mike’ın tüm istediği gömleklerini, çoraplarını yıkayacak ve yemeklerini pişirecek birisiydi.”

“Peki bu bir suç mu?”

“Eşitlik değil en azından”

“Eşitlik her görevi yarı yarıya bölüşmek demek değildir. Evlilik bir işbirliği değil mi? Bir ortak bazı görevleri, diğeri de başka görevleri yapabilir.”

Zee kabarmış olan omletin üzerine rendelenmiş peynirle baharatı döktü ve fırından, ısınmış olan tabakları çıkardı. Salondaki masanın üzerinde nefis bir salata duruyordu.

“Mike’ın tüm istediği top oynamak ve sevişmekti.”

"Top oynamaktan hiç hoşlanmam ama öteki konuda Mike'ın çok akıllı olduğu anlaşılıyor" dedi Lorn gülerek.

Zee öfkeyle ona baktı. "Siz bütün erkekler hep aynısınız!"

"Aynı değiliz" dedi Lorn şarabı açarken "Hayır aynı değiliz"

Beyaz şarap, omlet ve salatının yanında çok iyi gitti. Zee tatlı olarak kremalı meyve salatası hazırlamıştı. Kahvelerini de içtikten sonra sabah dolaştıkları yerlerden söz ettiler bir süre. Sofrayı birlikte topladılar. Zee bulaşıkları yıkadı. Lorn da kurulamaya yardım etti. "Mike konusunda çektiğim nutuk gözünü korkutmuşsa benziyor" diye takıldı Zee.

Lorn omuz silkti. "Ben yıllarca yalnız yaşadım. O nedenle ev işlerine alışkınım"

"Sen çok..." Üst kattan bir ses duyulmuş ve Zee cümlesini yarıda kesip sese kulak kabartmıştı.

"Yine gazı olmalı" dedi Lorn.

"Ben çocuklara bir göz atarken sen kendine bir konyak doldurur musun?" dedi Zee.

Bu kez Grodie'yi rahatlatmak daha zor oldu. Zee küçük çocuğun gazını çıkardı, bezini değiştirdi, ama çocuk hala ağlıyordu. Sonunda dişlerine biraz ilaç sürünce rahatladı. Aşağı indiğinde müzik setinde bir aşk şarkısı çalıyordu. Lorn ayakkabılarını çıkarmış, divana boylu boyunca uzanmış ve gözlerini kapamıştı, boş konyak kadehi yanında duruyordu. Bir iki saniye Zee onu seyretti. Sarı saçları alınına düşmüştü başparmaklarını kemerinin içine sokmuştu. Zee kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Lorn tembel bir şekilde gözlerini açıp, "Pardon.. neredeyse uyuyacaktım"

"Çok çalışıyorsun"

Lorn kolunu ona uzattı. "Yanıma gel"

Zee yere onun yanı başına diz çöktü. Lorn başını kaldırıp, onun örgülerinden birini dişlerinin arasına aldı. Zee onun soluğunun sıcaklığını duyabiliyordu. İçinde yükselen heyecanı bastırmaya çalıştı, ama bu mümkün değildi. Lorn çenesini okşarken, Zee uzanıp onun bıyığına dokundu. Lorn ağzındaki saç örgüsünü bırakıp onu kendisine çekti ve dudakları Zee'ninkilerin üzerine kapandı. İki eliyle onu kaldırıp yanına çekti. Zee tüm vücuduyla ona yaslandı. Bugüne dek hiç duymadığı bir aklık duyuyordu.

Onun tüm vücudunu okşamasını, her yerini öpmesini istiyordu. Bir an Mike'la sevişirken, niçin böylesine duygular duymamış olduğunu merak ett.. Lorn gömleğinin düğmelerini açıp göğüslerini okşamaya başlayınca Zee arzuyla inledi.

"Cildin ipek gibi sevgilim" diye mırıldandı Lorn. Boynunu, kulaklarını öpmeye başlayan dudakları ateş gibiydi ve Zee'nin kanının tutuşmasına neden oluyordu. Zee ellerini onun gömleğinin altına sokup okşamaya başladı.

"Tanrım" diye inledi Lorn, onu daha çok kendine çekip kalçalarını okşamaya başladı.

Zee bir ağlama sesi duydu, Lorn da duymuştu "Tanrı cezasını versin, yine şu bebek" dedi.

Zee isteksizce ayağa kalkarak "Emma'yı uyandırmadan önce gidip baksam iyi olacak" dedi.

Lorn derin bir soluk alıp kol saatine baktı. "Kız kardeşinle enişten de yakında dönerler. Sanırım..."

sanırım ben gitsem iyi olacak." Onu kendine çekip tekrar öptü. Zee gömleğinin düğmelerini ilikleyerek uzaklaştı. Lorn'la sevişmeyi öylesine istiyordu ki, şu andaki kadar güçlü bir isteği hayatı boyunca duymamıştı. "Niçin Mike'la hiç böyle olmuyordu acaba?" diye düşündü.

Lorn yine derin bir soluk aldı, alnında ter damlaları birikmişti. "Belki de çocuklar dış çıkardığı için şükretmeliyiz." Dedi boğuk bir sesle. "Ama seni bırakmak istemiyordum, istemiyorum sevgilim. Sana karşı duyduğum arzu acı veriyor bana"

Ayağa kalkıp yanına geldi ve yüzünü onun saçlarına gömdü.

"Biliyorum" dedi Zee.

"Seni öyle çok istiyorum ki, ama her şey olması gerektiği şekilde olmalı, ya tam olmalı ya da hiç" dedi Lorn sakın bir şekilde.

Bu sözler sanki uyarı gibiydi. Zee şaşkınlıkla ona baktı, ama Lorn eğilip tekrar öptüğünde her şeyi unuttu.

"Hayır, yeter artık" diye inleyen Lorn, onu serbest bıraktı. "Ayakkabılarım nerede?"

Divanın altındalardı. Lorn ayakkabılarını giyip hole geçti ve ceketini aldı. Yukarıdan Gordie'nin ağlaması duyuluyordu.

"Heatrow'da görüşürüz sevgilim" dedi Lorn.

"Heatrow'da görüşürüz"

Devamı yarına... İyi okumalar :D

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield
Gönderen: shenaie üzerinde Mayıs 31, 2007, 10:32:17 ÖÖ

Lorn'suz yaşam çok sıkıcıydı. Zee onun canlılığını, telefonlara atılmasını, tartışmasını, planlamasını, organizasyonunu, kısacası her şeyini özlüyordu. Bu kadar kısa bir süre içerisinde yaşamında nasıl böylesine önemli bir yer kazanmıştı bilemiyordu, ama başarmıştı bunu. Zee onsuz kendisini, küçük bir sandal içinde, tek bir kürekle sürükleniyor gibi hissediyordu. Bunun geçici bir tepki olduğuna, aslında Lorn'u değil, onu meslekteki dinamizmini aradığına kendisini inandırmaya çalışıyordu. Mesleğini yapmak üzere Londra'ya döndüğünde, o eski hırsı yeniden canlanacak ve yalnızca işi ile ilgilenecekti. Yoksa ona mı öyle geliyordu?.. Ancak, büyük kent yaşamına dönmek için giderek daha çok sabırsızlanıyordu.

Lorn gittikten sonraki iki hafta geçmek bilmedi. Greenan Towers'ta yapılacak yeniliklerle ilgili çalışmalar başlamıştı, ama her şey öylesine iyi organize edilmişti ki yapılacak pek az şey vardı. Gerekli olan tek şey yapılanlara göz atmaktı. Lorn olmasa bile sanki emirleri, ultimatomları, tehditleri hala duyuluyormuş gibi çalışıyordu herkes ve işlerde en küçük bir aksaklık bile olmuyordu. İşçiler ondan ürkeklikle söz ediyor, ama bıraktığı talimatları büyük bir saygıyla yerine getiriyorlardı. Mr McCrimmon dahi yumuşamış ve onu bir kurtarıcı gibi görmeye başlamıştı. Zee bundan o denli emin değildi. Eğer otel on iki ay içerisinde kar getirecek duruma geçmezse, Lorn'un Mr Edgar'a orayı kapamayı önereceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Zee eğitim programına başlamıştı ve sonuçlarını da almaktaydı. Önceleri herkes başıboşken, birdenbire güzel bir ekip çalışması ortaya çıkmıştı. Aileen saçlarının rengini değiştirmiş, ihtiyaç Jimmy bahçeyi düzenlemiş, hatta bavul bile taşımaya başlamıştı. Yıllardır ilk kez, dosyalama

sistemi bir düzene girmişti. Zee, Lorn'a bildirmek üzere bu gelişmeleri sevinçle not ediyor, onu görmek için hergün biraz daha sabırsızlanıyordu.

"Hasbah dilediğin kadar onun yanında kalabileceğini yazıyor" dedi Carol postadan çıkan mektubu okurken. "Ona lütfen Emma ve Gordie'nin fotoğraflarını götürür müsün?"

"Dünyanın en güzel iki çocuğu" diye takıldı Zee "Bunu nasıl reddedebilirim?"

"Eğer sana bir liste versem, benim için bir şeyler getirebilir miydin?"

"Ne gibi?" Carol'ın meşhur listelerini bilirdi. "Ben yalnızca yağmurluğumu alıp gitmeyi düşünüyordum. Dönüşte metrelerde kumaş, yöresel ikonlar, ananas ve ahşap oymalar taşımaya ise hiç niyetim yok."

Kız kardeşi güldü. "Ama Lorn'un çok güçlü adaleleri varç Ona birazcık iyi davranırsan eğer..."

Zee, kontrol masasının önünde bekliyor, gözleriyle salondaki kalabalığı araştırıyordu. Uzun boyu, ince vücudu ve son derece seçkin giysileriyle geçen herkesin dikkatini çekmekteydi. İyi ama Lorn neredeydi? Heatrow'da buluşacaklarını söylemişti. Oysa havaalanı binası öylesine karmaşıktı ki, binlerce kişi vardı çevrede. Zee endişeyle kaşlarını çattı. Birbirlerini çok kolaylıkla kaybedebilirlerdi. Onları Malezya'ya götürecek jetin içinde bile yüzlerce kişi olacaktı. Büyük deri bavulunu kaldırıp tartının üzerine koydu.

"Ya Muhammed Ali kadar güçlü adalelere sahibsiniz ya da o bavul yarı yarıya boş olmalı" dedi üniformalı görevli gülerek.

Zee gülümsedi "Yarı yarıya boş"

"Öyleyse dönerken pek çok şey getirmeyi düşünüyorsunuz"

Zee iki iri elin beline dolandığını hissedip kaskatı kesildi. Kalbi, kafesteki bir kuşun ki gibi çarpıyordu. Aynı anda boynunda bir bıyığın çok iyi tanıdığı temasını duydu.

"Lorn! Nerede olduğunu merak etmeye başlamıştım"

Lorn, yanağına bir öpücük kondurup görevliye döndü.

"Ben kuyruğun sonuna dönmek zorundayım. Ama lütfen bizim için, sigara içilen salonda, iki kişilik yer ayırabilir misiniz?"

Her zamanki otoriter tavrı, görevlinin "Tabii efendim" diye cevaplamasına neden olmuştu.

Lorn da bagajlarını teslim ettikten sonra yürüyen merdivenle uluslar arası yolcu salonuna çıktılar. Her ikisi de çok uzun boylu, her ikisi de alışılmamış saç renklerine sahip olan bu iki insan, çarpıcı bir çift meydana getirmişti. Ama birbirleriyle o denli meşguldüler ki pek çok kişinin onlara baktığının farkına bile varmadılar.

"Seni öyle çok özledim ki" dedi Lorn uçakta yanına otururken. Kolunu omzuna dolayıp saçlarını okşamaya başladığında Zee kalp atışlarının yine hızlandığını hissetti.

"Nasılsın?" diye sordu Lorn. "Neler olduğunu anlat bana"

Zee deri montunun fermuarını açıp iç cebinden bloknotunu çıkardı. "Yatak odasındaki değişiklikler aksamadan ilerliyor. Bütün lavabolar değiştirildi. Duvarlara tablolar asıldı. Yeni mutfak aletleri monte edildi. Ayrıca dev boyuttaki buzdolabı ve derin dondurucu yerlerine yerleştirildiler ve çalışmaya başladılar."

Lorn parmağının ucu ile onun boynuna dokundu ve cildinin nasıl alev alev yanmakta olduğunu fark etti "Mrs Weir memnun mu?"

"Çok" dedi Zee, bu okşamanın içinde uyandırdığı heyecanı bastırmaya çalışarak. "Onun için sen bir numarasın şu anda"

"Ya senin için? Diye sordu Lorn

Zee ne cevap vereceğini bilemedi.

Parmaklarının ucu ile çenesini okşayan Lorn, "Seni çok özledim" diye tekrarlardı. "Bu iki hafta içinde hiç çalışmadım, çünkü hep seni düşündüm"

Küçük bir kız çocuğu ailesinden ayrılmış, gelip Lorn'un dizine oturmuş, konuşmalarını dinliyordu.

Zee çocuğa bakıp gülümsedi. "Bende seni özledim" dedi Lorn'a 'Hem de öyle çok özledim ki!' diye geçirdi içinden. Not defterinin sayfasını çevirip anlatmaya devam etti. "Dosyalama sistemi modernleştirildi, dekoratörler halıların ve perdelerin bir veya iki hafta içinde teslim edileceğini bildirdiler."

Küçük kız Lorn'un kucağından inmişti. "Bunlar ilgini çekmedi mi?" diye takıldı ona Lorn.

"Ve Aileen'de saçlarını kestirip eski rengine boyattı."

Lorn başını salladı. "Güzel, bunu yapacağını söylemişti zaten"

"Sen... sen konuşmuş muydun onunla?"

"Senin önerdiğin gibi kadife eldivenli yumruğumla vurdum. Bir başka saç rengi ve modelinin ona çok daha fazla yakışacağını söyledim"

"Yakıştı da"

Zee olanların tümünü anlatıp sözlerini bitirdiğinde, "Çok güzel" diye gülümsedi Lorn.

Küçük kız ailesinin yanına dönmüş, oradan Zee ile Lorn'u seyrediyordu.

"Greenan Towers'taki gelişmeler seni memnun etti mi?" diye sordu Zee

"Çok" dedi Lorn parmaklarıyla hala kızın çenesini ve boynunu okşuyordu. "Ama burada seninle birlikte olmaktan daha çok memnunum. Mile High Clup'tan söz edildiğini duydun mu?"

"Ben...şey...evet" dedi Zee şaşkınlığa. Çok iyi biliyordu ki bu klübe üye olabilmek için uçmakta olan bir uçakta sevişmiş olma koşulu aranıyordu.

Lorn onun şaşkın yüz ifadesine bakıp güldü. "Merak etme, kalabalık bir jette sevişmeyi önermiyorum, ama seneye kendime küçük bir uçak almayı düşünüyorum. Belki o zaman bu kulübe

üye olabiliriz, ne dersin?"

'Şaka yapıyor' diye düşündü Zee. Güçlkle yutkunarak zekice ve esprili bir cevap bulmaya çalıştı ama bunu başaramadı.

Gülümseyen bir hostes yanlarına yaklaştı "Bir içki almak ister miydiniz madam?"

"Sek beyaz şarap lütfen"

"Siz efendim"

"Viski ve su istiyorum" Zee onun profiline bir göz attı. İçki ismarlarken bile kararlı ve otoriter bir halı vardı genç adamın.

"Amerika'dan ne zaman döndün?"

Lorn yüzünü buruşturdu. "Bugün öğleden sonra. Seni bulduğumda uçaktan henüz inmiştim. Aslında niyetim eve gidip üstümü değiştirmektir, ama uçak gecikti. Eğer senin uçağını kaçırsaydım öne geçip pilotu çarmıha gerecektim."

Zee güldü. "Kendini çok yoruyorsun Lorn" dedi kolunu onun kolunun üstüne koyarak. "Bütün gün uçakta geçirmişsin ve şimdi de bütün geceyi uçakta geçireceksin. Malezya'ya vardığımızda yorgunluktan bitmiş olacaksın"

"Ama seninleyim" dedi Lorn, bu sanki her şeyi çözümlüymüş gibi. "Bana tropiklerdeki çocukluğunu anlat, anneni, babanı anlat"

Zee arkasına yaslandı. "Babam Malezya'ya ilk geldiğinde bekarmış" diye anlatmaya başladı. "Canlı, hareketli, dışa dönük bir insandı. Sosyal yaşamı severdi, ülkesinden uzakta yaşamakta onun kişiliğine uygun bir şeydi. İskoçya'dan ayrıldığından bir yıl sonra ülkesine döndüğünde annemle tanışmış. Annem ona kapılıp peşinden sürüklenmiş. Oysa hiç birbirlerine uygun iki insan değillerdi. Annemin çocukluğu sıkı bir disiplin içinde geçmiş. Çok utangaçtı, yabancılarla tanışmak ürkütürdü onu. Babamla evleninceye kadar doğduğu küçük kasabanın dışına hiç çıkmamış. Birdenbire kendisini dünyanın öbür ucunda bulunca geçirdiği şoku düşünabiliyor musun? Oranın iklimine hiç alışamamış, babamın hızlı sosyal yaşamına ayak uyduramamış ve aradan yıllar geçtikçe ikisi de kendi hayatlarını yaşamaya başlamışlar. Sonunda pek bilinmeyen bir hastalıktan, yanılmıyorsam eğer, bir sinir hastalığından yatağa düştü"

Lorn içkileri getiren hostese gülümseyerek teşekkür edip, "O öldüğünde kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"On iki" Zee şarabından bir yudum aldı. "O sırada Carol ve ben yakınlardaki bir okula gidiyorduk. Ama orta eğitimimizi İngiltere'de yapacaktık. Babam bizi yatılı okula verdi. Zavallı Carol hiç hoşlanmadı bundan. Dadımız Hasbah'tan ayrılmak onu çok üzdü. Carol da annem gibiydi, evi çok severdi, bu denli erken evlenmesinin nedeni de bu herhalde. Onun hep bir yuvaya ihtiyacı olmuştu."

"Peki senin yok mu?" diye sordu Lorn tek kaşını kaldırarak.

"Yalnız yaşamaktan fazla hoşlanıyor sayılmam" diye itiraf etti Zee. "Ama bunu kabullendim. Yatılı okulu ilk günden beri sevmiştim. Sanırım benim isteklerim Carol'inkilerden farklı."

"Bir aile olma isteği, sandığından daha da güçlü olarak, herkesin içinde vardır. Özellikle belirli bir yaşa geldiğin zaman"

“Öyleyse ben henüz o yaşa gelmedim.”

“Geleceksin” Viskisinden bir yudum aldı. “Aynen senin gibi, bende yirmi beş yaşımdayken çok hırslıydım. Hala da öyleyim, ama aradan zaman geçtikçe bu denli başarılı olmanın bana neler kazandırdığını merak etmeye başladım. Lüks bir ev ve pahalı bir araba, hepsi o kadar!”

Omuz silkti. “Evde yalnızım. Tüm dünyayı geziyorum ama yalnız. Beni gerçekten düşünen tek insan annem ve o da Danimarka’da yaşadığından sık sık bir araya gelemiyoruz. Kız kardeşinin ki gibi cıvıl cıvıl çocuklarla dolu bir eve gittiğimde böyle bir yaşamı nasıl özlediğimi daha iyi anlıyorum.”

“Eğer... eğer öyleyse kendine vakit geçirmeden bir eş bulmalısın” Zee birdenbire Lorn ile kendisinin ne kadar güzel çocukları olabileceğini düşündü. Ama hemen bu fikri kafasından atmaya çalıştı. Neler düşünüyordu böyle? Lorn çalışmış, başarılı olmuş, istediği her şeyi elde etmişti, ama henüz kendisinin bunu yapacak zamanı olmamıştı.

“Haklısın. Sanırım artık bir eş bulacağım”

Uçak doğuya yönelmişti, hostes gelip içkilerini tazeledi.

“Malezya’daki otelin adı Pantai Tropika. Alman bir aile yönetiyor, Claus ve Renate Schmidt.”

“Peki o zaman benim tercüman olarak ne gibi bir rolüm olacak. Almanca bilmiyorum ki...”

“Eğer otelde yapılacak işler için bazı kişileri angaje etmemiz gerekirse o konuda yardımcı olabilirsin. Gerçi yapılacak fazla bir şey olduğunu sanmıyorum, otel henüz on yıllık ve oldukça iyi kar sağlıyor.

Zee dirseğini koltuğunun koluna, çenesini de yumruğuna dayayıp dikkatle ona baktı. “Beni kandırdın. Yanlış kimlik altında burada bulunuyorum”

Lorn güldü. “Greenan Towers’ta da yanlış kimlik altında bulunuyordun, ne fark eder ki? Ayrıca arasıra bende zaafa kapılabilirim.”

“Bir zaaf olarak mı kabul ediliyorum?”

“Evet hanımefendi.”

Zee’nin kafası allak bullak olmuştu. Lorn niyetlerini çok açık olarak söylemişti ve Zee’nin bu konuda düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ama hayır, şimdi değil, o kendisine bakıp gülümserken, yanağında beliren gamzesi dizlerinin titremesine neden olurken değil.

“Greenan Towers’tan söz açılmışken, ihtiyar Jimmy bahçede çalışıyor, bir daha ki ziyaretinde biraz övgüyü hak etti doğrusu”

Lorn sigarasının külünü silkti. “O zamana kadar ayrılmış olacak. Edgar’a onu emekliye ayırmasını söyledim”

Zee aniden içinde müthiş bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Lorn’un işinde ne denli acımasız olduğunu unutmuştu.

“Sen gerçek bir alçaksın” dedi soluyarak.

“Evet, öyleyim” Sesinde tehdit edici bir ifade vardı. Zee kuşkuyla ona baktı, kaşları çatılmıştı.

'Ona söylemeliyim' diye düşündü Lorn. Boğazı kurumuştu, yutkundu. 'Bilmeli ve şimdi, henüz işin başındayken öğrenmeli. Ama zaten yeterince ileri gitmedim mi? Onu seviyorum, ona çoktan aşık oldum' Diliyle dudaklarını ıslattı. 'Ama ya beni terk ederse, ya terk ederse? Tanrım, ne olur yanımda kalsın'

Bir an durakladıktan sonra, "Haklısın, ben bir alçağım, bir *piçim* çünkü" dedi.

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield
Gönderen: shenaie üzerinde Haziran 01, 2007, 09:30:17 ÖÖ

Bölüm 5

Lorn son derece huzursuzdu.

"Bu önemli değil" dedi Zee. Onu kollarına alıp üzüntüsünü yatıştırmak isteği duyuyordu.

"Ben de öyle düşünüyorum. Genellikle aldırmiyorum. Ama en beklemediğin bir anda, geçmiş karşına dikiliveriyor."

Zee omuz silkti. "Bana sorarsın eğer, sen sensin. Annenle babanı da suçlamıyorum."

Lorn başını kaldıırıp kısılmış gözlerle ona baktı. "Emin misin?"

"Eminim"

"Belki de sen önem vermiyorsun, ama önem veren pek çok kişi var. İnsanlar açık fikirli görünmeyi seviyorlar ama gerçekte karşılaştıklarında hemen bağnazlaşıyorlar."

"Ama böyle insanlar azınlıkta" diye ısrar etti Zee. "Bu konunun üzerinde durman beni çok şaşırttı. Onlara kendi kusurlarını düzeltmelerini söyle"

"Öyle yapıyorum. Ama sık sık beni üzecek bir olay çıkıyor ortaya. Andrea nişanımızı gayri meşru doğmuş olduğum için bozdu."

"Delirmiş olmalı" diye çıkıştı Zee "Bu neyi değiştirir ki?"

"Ona ilk kez söylediğimde gülüp geçti. Nişanlandık ve ailesi öğrendi. Tanrı biliyor ya, kasıtlı olarak saklamamıştım. Andrea'nın söylemiş olduğunu sanıyordum. Ama söylememiş" Viskisinden bir yudum aldı. "Andrea'nın ailesi kendilerini en üst tabakadan sayıyorlardı. Babası tanınmış bir avukattı ve annesi de hayır derneklerinde çalışıyor, yemekler, balolar düzenliyordu. Başlangıçta beni iyi bir aday olarak düşünmüşlerdi. Ama her şey süratle değişti. Andrea bir yığın özür bulmayı başardı; birbirimize uygun olmadığımız, farklı çevrelerden geldiğimiz, ortak yanlarımızın hiç olmadığı gibi, hepsi yalandı tabi. Tüm söylemek istediği bir piçle evlenmekten utanç duyuyuydu. Toplum bunu kabul edemezdi. Ama daha sonra düşüncelerini değiştirdi. Gözyaşları ile dolu telefon konuşmalarının, özür dileyen mektupların ardı arkası kesilmedi, ama çok geç olmuştu. Onu bağışlayamazdım."

Zee kaşlarını çattı. "O zamandan beri gördün mü onu?"

"Hayır, onu hayatımdan çıkarıp attım." Ses tonu Zee'nin ürpermesine neden oldu. Lorn hata yapan hiç kimseyi bağışlamıyordu anlaşılın.

“Ama... ama ona olan sevgin anında yok olmadı değil mi?”

“Hayır uzunca bir zaman aldı, ama sonunda hepsi bitti...”

Tropikal güneş, ağır perdeler arasından odaya süzülüyordu. Zee uyanıp gözlerini ovuşturdu. Komodinin üzerinde duran kol saatine uzandı, iki buçuk olmuştu. Kahvaltı ve öğle yemeği zamanı çoktan geçmişti.

Bir akşam önce, Pantai Tropika Otel’e vardıklarında saat onu geçmişti. Havaalanında bir araba kendilerini karşılayıp otele getirmişti. Zee, uzun uçak yolculuğundan öylesine yorgun düşmüştü ki çevresine dikkat bile etmemişti. Tek isteği uyumaktı. Lorn’a iyi geceler dileyip odasına geçmiş ve hemen yatmıştı.

Duşun altına girip son yorgunluk izlerini de böyle sildi. Su ılıktı. Tropikal iklimde her zaman böyle olduğunu hatırlayıp gülümsedi. Tekrar ikinci vatani Malezya’da olmaktan öylesine mutluydu ki..

Saçlarını da yıkadıktan sonra, beyaz, pamuklu bir sabahlık giyip eşyalarını boşaltmaya başladı. Bitişik odadan hiç ses gelmiyordu. Belki de Lorn hala uyuyordu. Dinlenmeye çok ihtiyacı vardı. Uzun Amerika dönüşünden sonra hiç dinlenmeksizin bu yolculuğa nasıl katlandığını anlamıyordu Zee.

Tüm eşyalarını yerleştirdi ve cam kapıyı açıp balkona çıktı. Küçük balkonda iki koltukla alçak bir masa vardı. Odası, iki katlı binanın birinci katındaydı. Önünde gümüşü beyaz kumsal ve mavi, masmavi deniz uzanıyordu. Zee, tropiklerde renklerin ne denli canlı olduğunu unutmuştu. Tropikal çiçeklerin kokusu inanılmaz güzellikteydi. Uzakta bir yüzme havuzu parlak güneş altında ışılıyordu, onun hemen arkasında da çocuklar için yüzme havuzu vardı ve neşeli çığlıklar duyuluyordu. Zee neşeye yüzünü güneşe kaldırdı.

“Dikkat et çok yanarsın sonra”

Zee süratle döndü. “Lorn! Hala uyuduğunu sanıyordum”

Lorn kendi balkonundaydı. “On dakika önce uyandım” dedi. Duşunu almış, traş olmuştu. Sarı saçları hala ıslaktı ve belinde beyaz bir havlu sarılıydı Zee bu heykel gibi vücuda hayranlıkla baktı.

“İyi uyudun mu?” diye sordu, gözlerini bu çıplak vücuttan kaçırmaya çalışarak.

“Hem de nasıl. Ama jetin etkisini daha ikimiz de atlaşmış sayılmayız. Sanırım bir iki gün daha kendimizi sallanıyor gibi hissedeceğiz.”

İki balkon arasında elli santimlik bir açıklık vardı. Lorn bir göz atıp, “Oraya geliyorum” dedi.

“dikkatli ol” dedi Zee, ama o çoktan geçmişti bile. Bir an Zee’nin yüzüne baktı, sonra elleriyle başını tutup öpmeye başladı. Bıyığının teması, dudaklarının baskısı baş döndürücü idi. Zee farkına bile varmaksızın kollarını onun beline doladı.

Ayrıldıklarında “Bizi görebilirler” dedi Zee titreyen bir sesle.

Lorn aşıya bir göz attı. “Kimseyi ilgilendirmez”

“Senin sekreterin olarak burada bulunduğumu sanıyorum”

"Şu anda otel yönetimi bizim tatilde olduğumuzu sanıyor" dedi Lorn onun saçlarını okşayarak.

Zee rahatsız bir şekilde kımıldandı. "Yani öyle mi davranmamız gerekiyor Lorn? Dürüst olup burada bulunuş nedenimizi onlara söyleyemez miyiz? Otelin kar getirmekte olduğunu sen söylemiştin. Gizlemenin anlamı ne?"

Lorn onu bırakıp duvara dayandı ve kollarını kavuşturdu. "Eğer Schmidt'lere beni buraya Edgar'ın gönderdiğini söylersem, ayağımızın altına kırmızı halılar sererler, bunu istemiyorum. İşimi gerektiği gibi yapabilmem için, otelin günlük olağan çalışmasını izlemem gerekiyor."

"Peki ya Schmidtler gerçek amacımızın casusluk olduğunu açıkladığımızda ne düşünecekler?"

"Ne düşündükleri beni hiç ilgilendirmez. Benim tek düşündüğüm Devenay zincirini geliştirmek"

"Ama bireylerin hiç önemi yok, öyle değil mi? İhtiyar Jimmy gibi örneğin."

"Gerçekçi ol Zee. Onun yıllarca önce emekliye ayrılması gerekiyordu. Hiçbir işe yaramıyor"

Zee içinden bunun doğru olduğunu kabul etmek zorunda kaldı, ama yine de Lorn'a katılmayacaktı.

"Peki ya Mr McCrimmon, Heather, Msr Weir? Grenan Towers kapanırsa onlar ne yapacaklar?"

Lorn ellerini beline dayadı ve ona baktı. "Aptallık derecesinde duygusalsın. Mr McCrimmon emekli maaşı alacak. Ötekilerde kendilerine yeni bir iş bulabilirler."

Zee şımarık bir çocuk gibi alt dudağını sarkıttı. "Bana hiç de öyle gelmiyor"

"Ben iyi bir insanım Zee, kötü biri değilim. Eğer yıllık raporları okumak zahmetine katlanırsan, Devenay zincirinin beş yıl önce çok zor durumda olduğunu göreceksin. O zaman Edgar'a, J&M Danışmanlık şirketini devreye sokmasını, aksi taktirde bir yıl içerisinde iflasa sürükleneceğini söyledim"

"Mr Edgar'ın arkadaşı mısın?"

"Öyle sayılır. Clive, Londra otelleri ile işe başladı, ben de Amerikadakilerle. Henüz aradan bir yıl geçmeden kar yükselmeye başlamıştı. Geçen yıl, son yılların en yüksek cirosu sağlandı. Yalnızca iki oteli kapatmak zorunda kaldık."

"Kapatılacak üçüncü otel de Grenan Towers mı?" diye sordu Zee gergin bir sesle.

Lorn içini çekti. "Bilmiyorum Zee, ama işin başında Mr McCrimmon olduğu sürece fazla umut görünmüyor"

"öyleyse onu da niçin ihtiyar Jimmy gibi işten ayırmıyorsun?"

"Belki de yapacağım bunu. Haydi artık tartışmayalım Zee" Eliyle uzaktaki yüzme havuzunu gösterdi. "Yüzelim mi?"

"Niye olmasın. Beş dakika sonra koridorda buluşuruz"

Zee yüzüstü uzanmıştı, bir palmye ağacının gölgesinde olmasına ve öğleden sonranın oldukça ileri bir saati olmasına rağmen, hava hala çok sıcaktı. Lorn havuzdaydı. Zee çenesini ellerine dayayıp

ışıldayan suya baktı. Lorn havuzdan çıkıp duşa yürüdü. Zee, bu bronz rengi vücuda bakmaktan kendini alamıyordu. Lorn onun baktığını görüp gülerek el salladı. Zee de ona el salladı. Bütün bir öğleden sonra, gözlerini ondan kaçırmakta güçlük çekmişti. Havuzun kenarında büyük bir hayranlıkla Lorn'a bakan başka kadınlarda vardı. Lorn tekrar suya daldı.

Yanına geldiğinde "Bu enerjiyi nerden bulduğunu merak ediyorum" dedi Zee. Lorn bir havlu alıp göğsünü kuruladı. Islakken koyulaşan tüyleri yine sapsarı olmuştu. Zee ona dokunmak, dudaklarını onun vücudunda dolaştırmak için güçlü bir istek duydu.

Lorn kol saatine bir göz attı "Bu akşam yemeği erken yiyelim mi? Açlıktan lmek üzereyim"

Zee ayağa kalkıp plaj çantasını aldı "Bende yle. ıkıp duş alayım. Elimden geldiğince çabuk hazırlanırım."

"Güzel. Ben hazırlandıktan sonra bara inip bir içki alacağım. Orada buluşuruz"

Odalarına gidene kadar elele yürüdüler.

Lorn odasında duşun altına girdiğinde 'Tanrım kendimi nasıl kontrol edeceğim?' diye düşündü. 'Bütün ğleden sonra onu kollarıma almak ve onunla sevişmek istedim. Sakin olmalıyım, onu tanıyalı henüz bir ay oldu ve üstelik bunun on beş gününde birbirimizi hiç görmedik'. Gözlerini kapayıp duvar yaslandı. 'Ama onu seviyorum' diye mırıldandı. 'Onu seviyorum, Tanrı cezasını versin, seviyorum onu'

Zee onun kapısının açılıp kapandığını duydu. Bara iniyor olmalıydı. Saçlarını kuruttu, giyindi ve hafif bir makyaj yaptı. Boy aynasında kendine baktı. Cildinin rengi şimdiden değişmeye başlamıştı. Askısız, şifon bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Allahtan Lorn çok uzun boyluydu. Mike'la çıktığı zaman hep kısa topuklu ayakkabı giymek zorunda kalırdı.

Saçlarını firaladı, açık renk bir ruj sürdü, artık hazırđı. Balkon kapısını kapattı, havalandırmayı açıp aşağı indi. Bar bir balıkcı kulübesi gibi dekore edilmişti. Duvarlarda balık ağları asılıydı. Alçak masaların etrafındaki bambu koltuklara mavi ve yeşil yastıklar konulmuştu. Tavandan sarkan saksı ve sepetlerde tropik bitkiler vardı.

Zee loş işiğa gözlerini aliştırmaya çalışarak bir an durakladı. Henüz erken olmasına rağmen masaların çoğu doluydu. Tereddütle bir iki adım attı. Uzaktaki köşede Lorn'u gördü, geç adam yalnız değildi.

"Renate Schmidt'i tanıştırabilir miyim?" dedi Zee'ye bir sandalye çekerek, "Renate, Pantai Tropika'nın yöneticisi"

Zee siyah saçlı kadına gülümsedi. Renate Schmidt hiç de tahmin ettiği gibi bir tip değildi. Zee onun dikkatle kendisini incelediğini hissetti. Geç kadının siyah gözleri üzerinde dolaşmış, parmağında yüzük olmadığına bile dikkat etmişti. Zee onun bakışlarında düşmanca bir ifade hissetti.

"Zee benim... benim..." diye söze başladı Lorn. Bir an durakladı, Zee, geç adamın, onun kendisinin sekreteri olduğunu ve otelde danışman olarak bulduklarını açıklayıp aıklamayacağını çok merak etti. Soluğunu tutup bekledi.

"Kız arkadaşım" diye sözünü tamamladı Lorn gülümseyerek.

Alman kadının memnun mu olduğu, dş kırıklığına mı uğradığı konusunda karar veremedi Zee.

Kadının yüzünden bir gölge geçti ve ince kolunu kaldırıp Malayalı barmene işaret etti. Lorn içkileri ısmarlarken Zee kadını inceliyordu. Yaşı otuzdan fazla olamazdı. Oval yüzünü çevreleyen siyah saçları, siyah kirpikleri ile oldukça güzel bir kadındı.

"Lorn bana İngiltere'den geldiğinizi söyledi." Dedi alçak sesle. "Tatil yapmak için oldukça uzun bir yol kat etmişsiniz."

Zee başını önüne eğip şarap bardağına baktı. Lorn'un suç ortağı olmaktan rahatsızlık duyuyordu.

"Böyle güzel bir otelde kalmak o yolculuğa değdi" diye söze karıştı Lorn.

"Övgün için teşekkürler Lorn" dedi Renate. Birbirlerine küçük adlarıyla hitap etmeleri ve bu samimi tavırları Zee'yi şaşırtmıştı. Genç kadının Lorn'a duyduğu ilgi ise açıkça belli oluyordu. Zee'nin onun kız arkadaşı olmasına fazla önem vermiyor gibi görünüyordu. Acaba Mr. Schmidt'in karısının barda yabancı erkeklerle oturup sohbet etme alışkanlığı hakkında bir bilgisi var mıydı. Görünüşe göre Renate bu konuda bir hayli tecrübe sahibiydi. Son derece rahattı, konuşurken zaman zaman elini Lorn'un koluna koyuyordu. Aslında kadın böyle bir ilgi göstermekte haksız da sayılmazdı. Lorn son derece çekici bir erkekti. Ancak onun da, Renate'nin ilgisini karşılıksız bırakmaması ayrıca rahatsız ediyordu Zee'yi.

"Mr Schmidt bu akşam çalışmıyor mu?" diye sordu kadına, evli olduğunu hatırlatmak istercesine.

"Toplantı salonlarının birinde özel bir yemeği organize ediyor. Saat ona kadar orada olacak, ama ondan sonra hep birlikte bir içki içebiliriz." Zee'ye bakıp gülümsedi "Kızıl saçlılara bayılır"

Zee kanının donduğunu hissetti. Eğer yanılmıyorsa Renate eş değişikliği teklif ediyordu. Belki de Schmidtler gazetelerde okuduğu o serbest evliliklerden birini sürdürüyorlardı ve her iki taraf da evlilik dışı ilişkilerinde özgürdü.

"Ben size katılamayacağım" dedi telaşla, "Bu akşam erken yatacağım. Çok yorgunum"

"Jetin sarsıntısı beni de çok yordu." Diye katıldı Lorn. Zee araştıran bakışlarla onun yüzüne baktı. Renate'den mi kaçmaya çalışıyordu, yoksa gerçekten yorgun muydu?

"Öyleyse yarın akşama ne dersiniz?" dedi Renate. Alçak sesle konuşmaya büyük özen gösteriyordu. "Claus'a söyleyeyim. Çok memnun olacaktır."

Zee midesinde bir ağrı duydu. Tehlikeli ve hiç hoşlanmadığı bir şeylere karışmak üzere olduğunu hissediyordu.

"Güzel, yarın görüşürüz" dedi Lorn gülümseyerek.

Zee öfkelenmişti. Claus Schmidt ile dostluk etmeyi ve Lorn ile Renate'nin samimi olmasını hiç istemiyordu. Kıskançlık duyuyordu. Lorn'u hiç kimse ile paylaşmaya niyeti yoktu. 'Saçmalama' dedi kendi kendine. 'Lorn sana ait değil ki. Ya da henüz değil. Ama çok kolaylıkla olabilir'. Ona aşık oluyordu galiba, belki de çoktan olmuştu bile. Ama eğer ilişkilerinin ilerlemesine izin verirse tuzağa düşmüş olacaktı. 'Sakin ol' diye uyardı kendi kendini. 'Mesleğini düşün. Mike'la olanları düşün....'

Ama Lorn'la her şey farklı olabilirdi. Olur muydu acaba? 'Gerçekçi ol Zee' dedi içinde bir ses. 'Sen kendi yolunda yürümeye karar vermemiş miydin? Lornu istemiyorsun, en azından sürekli bir ilişki istemiyorsun. Öyleyse çekil aradan ve meydanı boş bırak'. Kanının donduğunu hissetti. Hayır, bunu yapamazdı. Dikkatini tekrar onların konuşmasına vermeye çalıştı.

"Otelin özel hizmetleri var mı?" diye soruyordu Lorn.

"Rotary Kulüp her hafta burada toplanır. Ayrıca yemekler ve partiler olur. İş bağlantıları için de özel hizmetlerimiz var"

"Siz ve eşiniz çok meşgul olmalısınız" diye araya girdi Zee.

"Eşim mi?" Renate siyah saçlarını arkaya atıp güldü. "Claus benim eşim değil ki, erkek kardeşim"

"Oh an...anlıyorum" Zee kalan şarabını güçlkle bitirip Lorn'a döndü. "Yemeğe gidelim mi?"

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield
Gönderen: shenaie üzerinde Haziran 01, 2007, 03:15:37 ÖS

Yemeklerini bitirdiklerinde Lorn'a dönüp "Hanım yönetici çok çekici değil mi?" diye sordu. Kirpiklerinin arasından onu süzüyor, tepkisini merak ediyordu.

"Evet" dedi Lorn gülerek.. "Çok da açık sözlü. Masama gelip bardaki en çekiçi erkek olduğum için içkisini benimle içeceğini söyledi."

Zee, Lorn'un bundan fazla hoşlanmamış olduğunu hissedip rahatladı.

"İstersen onunla ilişki kurabilirsin" dedi alçak bir sesle.

Lorn ona bakıp gülümsedi. "Onun yöntemi sıradan ilişkiler için geçerli olabilir, ama bence yanlış. Seninle bir barda tanışmadığımız için çok memnunum. Bizim ilişkimiz daha sağlam bir temele dayanıyor. Biz birlikte çalıştık Zee ve çok iyi anlaştık, hem de birçok yönden."

Zee onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. "Biliyorum. Ama..." Ne diyeceğini bilemeyerek sustu.

"Yatma zamanımız geldi" dedi Lorn. Sonra Zee'nin yüzündeki şaşkın ifadeye bakıp güldü. "Ayrı ayrı tabi, en azından şimdilik. Çok yorgun görünüyorsun, ayrıca benim de uykuya çok ihtiyacım var"

Birlikte merdivenleri çıktılar.

"Tavanında bir ok ucu var mı?" diye sordu Lorn, Zee odasının kapısını açarken..

"Ne var mı?"

"Bir ok ucu. Benim yatağımın üzerinde bir tane var. Senin odana girmemem için bir büyü mü yoksa bu?"

Zee ışığı yaktı. Lorn eliyle işaret etti. "Bak işte orada"

Tavanda üzerinde 'kible' yazılı kağıttan bir ok vardı.

Zee gülmeye başladı. "Bu Mekke'nin yönünü gösteriyor. Malayalıların büyük çoğunluğu Müslümandır. Ok onlara namaz kılarken yüzlerini dönecekleri yönü gösteriyor."

"Seni yanımda getirmekle ne kadar akıllılık etmişim" diye takıldı Lorn. Kapıyı kapattı, "Ve şu anda odanda olduğuma göre, bundan yararlanmalıyım."

Kolunu onun beline dolayıp ışığı söndürdü. Zee onun soluklarının sıklaştığını duyabiliyordu. Genç adamın öpüşü tüm yorgunluğunu aldı götürdü. Kanı damarlarında tutuşmuştu sanki. Parmaklarını

onun gömleğinin düğmeleri arasından içeri soktu. Lorn'un vücudu ateş gibiydi.

"Hayır" dedi Lorn. Ardından onun ellerini tutarak derin bir soluk aldı. "Bu akşam kendimi kontrol etmem çok zor sevgilim" dedi boğuk bir sesle. "Eğer başlarsak kendimi durduramayabilirim ve şu an birlikte olmamız için hiç de uygun bir an değil. İkimiz de ölü gibi yorgunuz" Onun avuçlarının içini öpüp ışığı yaktı. "Sabaha görüşürüz"

"Sanırım Renate'nin davetinden kaçmanın bir yolu yok" dedi Lorn ertesi akşam.

Akşam yemeğini yemişler, kumsalda çıplak ayaklarla elele dolaşıyorlardı. Karanlık gökyüzünde yıldızlar göz kırıyor, yalnızca dalgaların sesi duyuluyordu. 'Çok güzel bir günden sonra çok güzel bir gece' diye düşündü Zee mutlu bir şekilde. Geç kalkmışlar, öğleden sonranın büyük kısmını havuzda geçirmişlerdi.

"Galiba öyle" dedi Zee gülümseyerek. Onun sesindeki isteksizlik sevinmesine neden olmuştu. "Eminim her yerde bizi arıyordur"

Lorn ay ışığında kol saatine baktı. "Daha onbeş dakikamız var"

O gün Renate tam üç kez saat ondaki randevularını hatırlatmıştı. Akşam yemeğinde bile yanlarına gelmiş, resepsiyonun arkasındaki 'Personele özeldir' yazılı kapıdan gireceklerini söylemişti.

"Bizimle içki içmeye niçin bu kadar istekli bilemiyorum. Davet edebileceği pek çok çift var otelde"

Zee bunun nedenini çok iyi biliyordu. Renate, Lorn'dan hoşlanmıştı, bu denli basitti bu sorunun cevabı. Oteldeki diğer konukların çoğu evli çiftlerdi. Kuala Kuning'de yaşayan pek az Avrupalı erkek vardı ve muhtemelen hepsi de evliydi. Bu durumda Renate'nin kendisine uygun erkeklerle ilişki kurabileceği tek yer, Pantai Tropika oteliydi ve bu ilişki de, konukların otelde kalma süresi ile sınırlı olmak zorundaydı. Lorn ve Zee iki hafta için rezervasyon yapmışlardı ki, bu da, bu otelde bir konuğun kalabileceği en uzun süreydi. Çünkü Kuala Kuning'e genellikle Güney doğu Asya turu yapan gruplar gelir, en çok iki veya üç gece kalırlardı.

Renate, Lorn'un kendisi için ideal olduğuna karar vermiş olmalıydı. Onu kendisine çekebilmeğinde her şeyi deniyordu. Yanında kızıl saçlı bir kız olması onun için hiç önemli değildi.

"Schmidtlere senin bir danışman olduğun söyleyemez miyiz?" dedi yalvarırcasına. "Bu yaptığımız ikiyüzlülük oluyor. Aldatıyoruz onları"

Lorn durdu. "Tanrı beni dediğini yaptıran kadınlardan korusun" dedi içini çekerek.

"Yani dürüst olacağını mı söylemek istiyorsun? Oh Lorn teşekkür ederim"

Zee birdenbire kollarını genç adamın boynuna dolayıp onu öptü. Lorn da onu büyük bir heyecanla öpüp ellerini vücudunda dolaştırmaya başladı. Parmak uçları ateş gibiydi. Başını eğip çenesini ve boynunu öpmeye başladı. Dudakları elbisesinin yakasına geldiğinde "Tanrım" diye inledi. "Düğmelerini açabileceğim bir şey giyemez miydin?"

Zee onun ensesini okşayıp güldü. "Böyle bir durum beklemiyordum Mr Jensen" dedi ciddi bir ifadeyle.

"Gelecek sefer daha iyi hazırlanın Miss Robertson. Yoksa sizi sekreterlik görevinden alabilirim"

“Peki efendim” dedi Zee gülerek. Onun kolundaki saate bakıp, “Geri dönsek iyi olur Lorn”

Uzaktan Pantai Tropika'nın ışıkları görüldü. Lorn kolunu onun omuzlarına dolamış, Zee büyük mutlulukla ona yaslanmıştı. Tekrar onun kollarına atılmamak için kendini güç tutuyordu.

Eski bir balıkçı motoru suda yalpalyordu. Tahta iskeletinde yer yer delikler açılmıştı.

“Bunların nereden geldiğini merak ediyorum” dedi Lorn.

“Sanırım Vietnam'dan. Hasbah mektuplarında binlerce küçük teknenin oradan kaçarak Güney Çin Denizini geçip Malezya'ya geldiğini yazmıştı. Burada mülteciler için göçmen kampları kurulmuş.”

“Peki ya tekneler ne oluyor? Çürümeye mi bırakılıyor?”

“Bilemiyorum”

Birlikte tekneyi incelediler. Her tarafına kumlar dolmuştu. Öylesine ilkel ve öylesine küçüktü ki, Zee, erkekler, kadınlar ve çocuklardan oluşan bir kalabalığın, bunun içinde vahşi okyanusu geçmeye çalıştıklarını düşününce ürperdi.

Kumsalın başlangıcında ayakkabılarını giyip otele doğru yürüdüler. Zee eteğindeki kumları silkeledi. Kendisini gergin hissetmeye başlamıştı. Çekici görüldüğünden emindi. Yine de bir koşu odasına gitmek ve kendisini incelemek isteği duyuyordu. Oysa ne Claus Schmidt'i etkilemek, ne de Renate ile rekabete girmek niyetindeydi. Yoksa, yoksa öyle değil miydi?

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz” Kapı ardına kadar açılmış, Renate görünmüştü. Genç kadın Lorn'un bileğini tuttu. Vücudunun tüm hatlarını ortaya koyan, dapdaracık, siyah bir elbise giymişti, ve altında başka bir şey olmadığı ilk bakışta anlaşılıyordu. Zee nazikçe gülümsedi.

“Bu Claus”

Uzun boylu ve kız kardeşi kadar esmer, genç bir adam, elinde bir viski bardağı ile camın yanında duruyordu. Başka koşullar altında olsaydı Zee onun yakışıklı bir erkek olduğunu kabul eder ve dostça gülümsemesine karşılık verirdi. Oysa bu akşam, bu adamın tek görevinin kendisini oyalamak olduğunu çok iyi biliyordu.

“İyi akşamlar” dedi soğuk bir sesle.

Renate oturma durumunu öylesine ustalıkla ayarlamıştı ki Zee, ne olduğunu anlayamadan kendisini iki kişilik kanepede Claus'un yanında buldu. Karşılarındaki iki kişilik kanepeye de Renate ve Lorn oturmuşlardı.

Renate, Lorn'a iyice sokularak “Güzel bir gün geçirdiniz mi?” diye sordu alçak sesle.

“Günün büyük bölümünü havuzda geçirdik” dedi Lorn. Bunu söylerken kıza bakıp öyle bir gülümsemişti ki, Zee onu öldürebilirdi. “Ve o güzelim yemeklerinizden bol bol yedik. Zee, yerel yemekleri tatmam için bana cesaret verdi. Hepsine bayıldım, ama kendimi kontrol etmem gerek.”

“Ölçülerin mükemmel” diye mırıldandı Renate.

Claus araya girdi. “Eğer araba kiralamak ve çevreyi gezmek isterseniz, bunu kolaylıkla sağlayabiliriz.”

Lorn gülümseyerek başını saladı. "Teşekkürler, ama önce Malezya'ya gelişimin gerçek nedenini açıklamam gerekiyor. Devenay yönetimi, otellerini geliştirmek amacıyla beni danışman olarak görevlendirdi. İş nedeniyle buradayım"

Zee güçlükle yutkunarak öne doğru eğildi. Bu açıklamadan sonra Renate'nin davranışlarının değişip değişmeyeceğini çok merak ediyordu.

Claus ayağa kalktı. "Ya? Çok güzel bir fikir. Son zamanlarda diğer bazı oteller kendilerini yenilediler. Ben de, biz de bir şeyler yapabilir miyiz acaba diye düşünüyordum. Size nasıl yardımcı olabileceğimi bana söylemelisiniz. Evet, ne içerdiniz?" Zee'nin gözleri irileşti. Mr McCrimmon, Lorn'un işe karışması bir ölüm fermanı gibi kabul etmişti. Oysa Claus, son derece rahattı. Renate'ye baktı. Genç kadının eli hala Lorn'un kolunun üzerindeydi ve koyu siyah gözleriyle onu adeta içiyordu. Claus köşedeki küçük barda içkileri hazırlarken, Renate, Zee'ye döndü. "Siz de mi iş için buradasınız?" diye sordu.

"Ben Lorn'un sekreteriyim"

Lorn'un gözünde bir sekreterden çok daha önemli olduğunu haykırmamak için kendisini güç tutmuştu.

"Sekreter ha?" Renate'nin bundan çok hoşlandığı belliydi. "Anlıyorum" diye mırıldandı Lorn'a iyice sokularak.

'Hayır, hayır, anlamıyorsun işte' diye bağırarak istedi Zee.

"Defterlerimizi ne zaman incelemek istersiniz?" diye sordu Claus elinde içkilerle dönerken.

Lorn viskisinden bir yudum aldı. "Acelesi yok. Önümüzdeki birkaç gün içerisinde bakarım. Bildiğim kadarıyla oteli oldukça başarılı bir şekilde yönetiyorsunuz. Londra'da hesapları inceledim ve hayran oldum."

"Bu yıl kar daha da iyi olacak" diye gülümsedi Claus. "Taa Tokyo ve Manila'dan bile iş adamları toplantılar yapmak üzere otelimize geliyorlar. Aylarca sonrası için rezervasyonlarımız var."

"Mükemmel" dedi Lorn, düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Sanırım yüzme havuzunun arkasındaki alan otele ait. Orayı genişletmeliyiz. Ben geleceğe dönük planların yararlı olacağına inanırım hep."

"İyi fikir" dedi Claus.

"Ayrıca bir de otelin yanında boş bir arazi dikkatimi çekti. Sahibinin kim olduğunu ve orası için ne fiyat isteyeceğini biliyor musunuz?"

Evet, Lorn yine sert işadamı kimliğine bürünmüştü işte. Renate'den uzaklaşmış ve öne doğru eğilmiş, Claus ile konuşuyordu. Şu anda ilgilendiği tek şey oteldi.

"Sahildeki balıkçı teknesinin sahibi kim?"

"Sanırım hiç kimse. O tekne ile gelen Vietnamlılar uzun süre önce kamplara yerleştirildiler. Niçin sordunuz?"

"Belki bir işe yarayabilir diye düşündüm. Örneğin çocuklar için bir oyun merkezi olabilir"

“Veya bir bar” dedi Zee. “Tekne dekore edilip bahçenin bir köşesine yerleştirilebilir ve çevresine kaldırım taşları ile döşenmiş bir alan yapılabilir. Tekne de tropikal bitkiler sergilenebilir, geceleri ışıklarla ışıklandırılır. İçki servisi güverteden yapılır. Çevrede taşlık alana masalar yerleştirilir ve bir mikrofondan teknenin hikayesi anlatılır.”

“Bu harika bir fikir” dedi Claus heyecanla. “Akşamları hava çok güzel oluyor. Açık havada bir içki içmenin bütün müşterilerin çok hoşuna gideceğinden eminim. Şu anda da açık hava toplantıları yapıyoruz, ama ancak haftada bir. Sürekli olarak bahçede hizmet verecek bir bar çok iş yapar. Üstelik bazen içerdeki bar öylesine dolu oluyor ki yer bulunmuyor”

“Nasıl oldu da bunu daha önce düşünemedim” dedi Lorn, Zee’ye bakıp gülümseyerek. Üçü heyecanla neler yapılabileceğini tartışmaya başladılar. Claus da ilgi çekici öneriler getiriyordu. Renate başlangıçta onlara katılmaya çalıştı, ama aradan biraz zaman geçince sıkıldı ve salonda dolaşmaya başladı.

Bir ara kol saatine bir göz atan Lorn “Aman Tanrım, gece yarısını geçmiş” diye bağırdı. İçkisini bir dikişte bitirdi. “Bu konuyu burada bıraksak iyi olacak. Bir gün daha dinlenelim ve düşünelim, sonra çalışmaya başlarız.” Ayağa kalktı, elinden tutup Zee’yi de kaldırdı. Solgun yüzüne bakıp “uykuya ihtiyacın var” dedi gülümseyerek. “Kahvaltıdan önce yüzmeyi düşünmüştük ama bu durumda vazgeçmemiz gerekiyor”.

Ertesi sabah Zee balkonundan baktığında Lorn’un havuzda yüzdüğünü gördü ve enerjisine hayran olmaktan kendini alamadı. On beş dakika sonra Lorn oda kapısını tıkırdattı.

“Günaydın tembel kız”

“Ama sen de aşırı derecede enerjiksiz” diye tersledi Zee.

Lorn uzanıp onu kollarına aldı ve öpmeye başladı. Zee önce karşı koymaya çalıştı, ama sonra o da çilginca genç adamı öpmeye başladı.

Birisi boğazını temizleyip hafifçe öksürdü. Zee Lorn’dan ayrıлып süratle döndü. “Yusuf” diye bağırdı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim Miss Zee”

“Önemli değil, hiç önemli değil” dedi Zee telaşla. “Sizi tanıştırebilir miyim? Yusuf bu Lorn Jensen. Lorn bu Yusuf bin Abdullah. Yusuf yıllarca babamın şoförlüğünü yaptı.”

“otuz iki yıl” dedi ufak tefek adam gururla. “Tuan Robertson çok iyi bir patrondu”

“Lorn benim...benim...” Zee durakladı, ‘patronum’ diyecekti ama Yusuf’un az önce tanık olduğu sahneyi hatırlayıp bunu söylemeye cesaret edemedi.

Lorn bir adım öne çıktı. “Ben onun nişanlısıyım” dedi kesin bir ses tonuyla. “Zee ve ben yakında evleneceğiz.”

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield
Gönderen: shenaie üzerinde Haziran 04, 2007, 09:31:56 ÖÖ

6. Bölüm

"Oh evet, şimdi anlıyorum, güzel güzel" Yusuf'un utangaçlığı yerini sevince bırakmıştı.

"Kahvaltıya inmek üzereydik, bize katılır mısın?" diye sordu Lorn, Zee'nin şaşkın yüz ifadesini görmezden gelerek. Zee iki adamın yanında restorana doğru yürürken bir yandan da düşünüyordu. Lorn'un hiç düşünmeden yaptığı bu açıklama canını sıkıyordu. Evet, kendisini güç bir durumdan kurtarmıştı, ama bu kez de bir başka güç duruma sokmuştu. Yusuf mutlaka Hasbah'a Zee'nin nişanlısıyla tanıştığını söyleyecek, bu da Zee'nin bir yığın saçma sapan soruyla karşı karşıya kalmasına neden olacaktı. Ve eğer bu haber bir de Carol'ın kulağına giderse....

Lorn'a baktı, genç adam Zee'nin duyduğu rahatsızlığın farkında bile değildi. Neşeli bir şekilde Malayalı ile konuşuyordu. Acaba salt kendisini güç durumdan kurtarmak için mi öyle söylemişti, yoksa başka bir amacı mı vardı? Tecrübeleri ona, Lorn'un hiçbir zaman boşuna bir şey yapmadığını, her yaptığının bir amacı olduğunu öğretmişti.

"Tuan Robertson öldükten sonra ailemin yaşadığı kasabaya döndüm" diye anlatıyordu Yusuf. "Buradan otuz mil ötede. Hasbah bana mektup yazıp Miss Zee'nin Kuala Kuning'teki Devenay oteline geleceğini bildirmişti. Bende onu görmeye geldim. Sizleri kızımın düşününe davet etmek istiyorum" Zee'ye bakıp gülümsedi. "Seha önümüzdeki hafta evlenecek. Eğer siz ve nişanlınız gelerseniz çok mutlu olacağım"

"Çok nazıksın" dedi Zee. Lorn'a bir göz attı, onun başını salladığını gördü. "Evet gelmeyi çok isteriz. Seha kaç yaşında şimdi? Onu son gördüğümde okullu küçük bir kızdı"

"On dokuz yaşında. Çocuklarımın en küçüğü. Ötekilerin hepsi evli, torunlarım var"

Kahvaltılarını edeflerken Yusuf, Lorn'a bakıp gülümsedi. "Malaya yemeklerini sevdiniz mi?"

"Yeni yeni tanıyorum, neyse ki Zee var."

Öğlene doğru Yusuf motosikletine binip başlığını giydi.

"Selametle kalın" Yerli dilindeki bu vedayı duyunca Zee gülümsedi. Geçmişini mutluluk ve özlemlerle andı. Lorn'la birlikte Yusuf'a el salladılar ve geri döndüler.

"Beni güç durumdan kurtardığın için teşekkür ederim. Seha'nın düşününden döner dönmez sahte nişanımız sona erebilir."

Lorn omuz silkti. "Sen öyle istiyorsan öyle olsun"

"Bu sabah çalışmayı düşünüyor musun?" diye sordu Zee, onun neşesinin kaçtığını fark etmişti. Ellerini pantolon ceplerine sokmuş, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu. Sahanlıkta durup başını salladı ve Zee'yi bekledi.

"Birkaç şeyi not alacağın, hepsi o kadar. Otelin genişletilmesine karar verdim. Claus ben buradayken bazı şeyleri organize edebilir. Ne kadar çabuk başlarsak o kadar iyi olur."

Zee yatak odasının kapısını açtı. "Kesin bir bağlantıya girmeden önce Mr Edgar'a sorman gerekmiyor mu?"

"Hayır, niçin gereksin ki?..." Zee'nin arkasından odaya girdi. "Soğuk bir şeyler içelim mi?"

Zee'nin cevabını beklemeden küçük buzdolabına yürüdü ve iki kutu bira çıkardı.

"Sanki Devenay zinciri sana aitmiş gibi davranıyorsun"

Balkona çıktılar. Lorn biraların birini Zee'ye uzattı, diğerini de kendisi alıp oturdu. "Bir dereceye kadar öyle. Sana yasadışı doğmuş olduğumu söylerken hikayenin tümünü anlatmamıştım. Babam Robert Devenay idi"

Zee donakaldı.

"Robert... Robert Devenay mi?"

"Evet. Şirketin hisselerinin bir kısmını da bana bıraktı. Çok fazla sayılmaz ama sesimi duyurmama yetiyor." Dedi Lorn acı bir sesle. "Babam çok akıllı bir adamdı."

"Öyleyse Edgar senin üvey kardeşin"

"Evet. Ve ondan da daha yeteneksiz bir yöneticiye de bugüne dek rastlamadım." Birasından bir yudum alıp elinin tersiyle bıyığını sildi. "Edgar yıllarca tavsiyelerime kulak asmadı, ama sonunda ekonomik güçlüklerle karşı karşıya kaldı. Eğer J&M şirketi işe el atmasaydı, Devenayların geleceği çok karanlıktı."

"Sen de yönetim kurulunda mısın?"

"Henüz değil. Ancak Clive ile ben mucizeler yaratmaya başladıktan sonradır ki, Edgar bir erkek kardeşi olduğunu kabul edebildi. Tabii bunu herkese ilan etmedi ama en azından ilişkimizi kabul ediyor. Eh bu da bir şeydir. Daha önceleri benim varlığımı tümüyle reddediyordu."

Zee, onun gözlerindeki avı dolu ifadeyi görüp üzüntü duydu. Heather ve bebeği konusunda niçin öyle tepki gösterdiğini şimdi anlıyordu.

"Bir ailen olmaksızın yaşamak güç müydü?" diye sordu tereddütle.

Lorn acı bir şekilde güldü. "Tabii. Bütün çocukların, onlara uçurtma uçuracak, onları futbol maçına götürecek babaları vardı. Benim baba olarak tanıdığım kişi ise, arada bir gelip pahalı oyuncaklar getiren bir adamdı. Bana aldıracağı yoktu. Annemi görmeye geliyordu"

"Peki niçin evlenmedi annenle?"

"Çünkü bunu her teklif ettiğinde annem reddetti. Ve sanırım bu onunda işine geldi. Çünkü geleneklere bağlı bir insandı. Boşanmanın bir skandala neden olup sosyal durumunu sarsmasından korkuyordu"

"İyi ama annen niçin reddetti?"

"Çünkü Edgar'ın annesi sakattı ve annem de o durumda, onun kocasını elinden alamayacak kadar yumuşak kalpliydi. Robert ve annemin tanışmaları da şöyle olmuş; annem onların evine çalışmaya gitmiş, o tarihlerde karısının hastalığına henüz teşhis konamamış. Rengi solgunmuş, çok yoruluyormuş ve çocuklara bakmak için birisinin yardımına ihtiyacı varmış. Annem de okuldan ayrılmış ve İngilizcesini ilerletmek istiyormuş. Onların verdiği ilana müracaat etmiş. Bir süre sonra Mrs. Devenayın durumunun çok ciddi olduğu ve ömür boyu tekerlekli sandalyede yaşamaya mahkum olduğu öğrenilmiş. Bu haber Robert'i alt üst etmiş. Annem de çok güzel ve safmış. Robert kolay yolu seçmiş ve ondan yararlanmış."

“Olayda her ikisinin de rolü var”

Lorn sabırsızlıkla ona baktı. “Tanrı aşkına, annem yabancı bir ülkede yaşayan, gencecik bir kızmış. O ise güçlü, zengin ve annemden yirmi yaş daha büyük. Tüm istediği güzel bir metresti. Karısı cinsel isteklerini gideremeyince bir başkasını aradı. Tanrı cezasını versin, annemi ve beni akıllıca gizleyip, sakat karısına olan bağlılığı nedeniyle herkesin hayranlığını kazanıyordu”

“Robert’in karısı seninle ilgili bir şey biliyor muydu?”

“Bunu hiçbir zaman kabullenmedi ama biliyor olması gerekirdi. Annem hamile olduğunu fark ettiğinde işinden ayrılmış ve Robert’in tuttuğu bir evde yaşamaya başlamış. Robert, ben doğmadan önce evlenmelerini teklif etmiş, ama o kabul etmemiş.”

“O kadar da kötü değilmiş demek ki..”

“Evlenmeyi teklif etmiş, çünkü annemin hayır diyeceğinden eminmiş”

“Bu senin varsayımın mı?”

Lorn rahatsız bir şekilde kıpırdanıp, “Evet” diye mırıldandı.

“Etki altına kalıyorsun”

“Olabilir, peki etki altındayım diyelim” dedi Lorn ters bir sesle. “Ama evlenmedikleri bir gerçek. Annem Mrs. Devenay’in durumunun kötüye gittiğini hissetmişti. Edgar ve kız kardeşlerinin ona daha çok ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu. Bir bakıma ona hayranlık duyuyorum. Ama Robert de cezasını çekmeliydi.”

“Çekmediğini nereden biliyorsun? Onun da acı çekmiş olması daha akla uygun değil mi?”

“Bunu hiç göstermedi ama” dedi Lorn. Gözlerinde tehlikeli pırıltılar belirmişti.

“Peki sen, iç dünyadaki tüm duygularını gösterir misin?”

“Hayır”

Zee ellerini iki yana açtı. “Öyleyse?”

“Evet belki biraz tek taraflı düşünüyorum”

“Annen babanı çok fazla sevmiş olmalı. Belki de bu sevgiye değer bir kişiydi.”

“Belki de” birdenbire sesi yumuşamıştı. “Annem ondan hiçbir şey istemedi, gerçek aşk bu olsa gerek. Robert’in karısı öldüğünde ve serbest kaldığında bile onunla evlenmeyi reddetti. Karısı öldükten sonra yeniden evlenmesi için en az on yıl geçmesi gerektiğini söyledi. Onun saygınlığını düşünüyordu. Geçmesini istediği bu süre içinde Robert öldü ve annem hiçbir zaman onun karısı olamadı. Danimarka’ya döndü. Onca yıl İngiltere’de yaşamasının tek nedeni ona yakın olabilmektir.” Bira kutusunu avucunda ezdi. “Canını sıktıysam özür dilerim. Duygusal olarak Robert bana hiçbir şey vermedi, ama mali açıdan çok cömertti. Tüm öğrenim masraflarımı karşıladı. Devenay imparatorluğunun yönetimine benim de katkıda bulunmamı istediğini söylemiş anneme, ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Öldüğünde yirmi yaşındaydım. Uzun vadeli planlar yapamayacak kadar gençtim. Hatta bana bıraktığı hisseleri bile satmayı düşünmüştüm. İyi ki bunu yapmamışım. Harvard’ı bitirdiğimde Devenay Şirketinin nasıl geliştirilebileceği konusunda fikirlerle doluydum. Ama Edgar korkuyordu. Elimdeki hisseler, onu razı edebilecek gücü verdi bana. Şimdi

çok mutlu ama. Hiçbir yaptığıma karışmıyor ve bana şirketi yönetmem için yalvarıyor.”

“Bunu yapacak mısın?”

“Henüz değil. Buraya gelebilmek için yıllarımı harcadım. Şimdi roller değişti, onun kıvrınması hoşuma gidiyor.”

“Kasıtlı olarak ona acı çektiriyorsun”

“Evet öyle” dedi Lorn.

Bunu izleyen günler yoğun bir çalışma içinde geçti. Enerjik Claus ile birlikte iyi bir üçlü oluşturmuşlardı. Pantai Tropika'nın çevresinde ve boş arazide saatlerce dolaşıyor, ne gibi yenilikler yapılabileceğini tartışıyorlardı. Başlangıçta Lorn'un kendisini böylesine işe vermesi Renate'nin surat asmasına neden olmuş, ancak otele bekar bir Avustralyalı gelince ilgi merkezi hemen değişmişti. Lorn bunun farkına bile varamayacak kadar meşguldü.

Claus ona bir daktilo vermiş ve Zee bir süre onun bürosunda çalışmıştı. Ancak öyle çok giren çıkan oluyor ve telefon öyle çok çalıyordu ki, sonunda kendi odasında çalışmanın daha rahat olduğuna karar vermişti.

“İşte” dedi uzun bir raporu daktilodan çıkarırken. “Hepsi bitti ve çok az hatam var” Lorn balkon kapısında sigara içiyor ve onun işinin bitmesini bekliyordu. Seha'nın düşününe gidecekleri için ertesi gün çalışmayacaklardı. Lorn yanına gelip arkasında durdu ve omzunun üzerinden yazdıklarını okumaya başladı. “Teşekkürler, sensiz ne yapardım acana?”

“Miss Caning'i çalıştırdın. Benden çok daha iyi daktilo yazdığına eminim”

Lorn ellerini onun omuzlarına koydu. “Olabilir” diye fısıldadı kulağına. “Ama senin kadar tatlı değil”

“Nereden biliyorsun? Onu hiç öptün mü?”

“Aman Tanrım tabi ki hayır. Miss Caning'le tanışmalısın. Elli yaşında huysuz ihtiyarın biridir. Yalnızca kedileri ve annesini sever”

“Sekreterinin uzun bacaklı şık bir hanım olduğunu düşünmüştüm” dedi Zee muzipçe.

Lorn ona doğru eğildi. Zee onu uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Her akşam kendisini onun kollarında buluyor ve ondan ayrılıp yapayalnız uyumak giderek daha zor gelmeye başlıyordu. Tanrıya şükürler olsun ki Lorn kendini kontrol edebiliyordu...

Ona karşı duyduğu bu güçlü istek kendisini korkutuyordu. Mike'la olan tecrübesinden sonra sevişmenin fazla önemli olmadığına karar vermişti. Oysa şimdi öyle olmadığını çok iyi biliyordu. Lorn'un öpücükleri içinde çılgınca bir istek uyandırıyor, ama sağduyusu onu kendisinden uzak tutması gerektiğini söylüyordu. Lorn onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdı ve kendine çevirdi. Ayağıyla sandalyeyi itip iyice kendine çekti.

“Lorn..”

İtiraz etmek üzere ağzını açmıştı ama ağzından çıkan yalnızca, istek dolu bir inlemeydi. Lorn'un elleri vücudunda dolaşıyordu. Yavaşca bikinisinin üzerini açtı ve çıkardı. Onun ellerinin çıplak göğüslerine teması Zee'nin kanının tutuşmasına neden oldu.

"Seni seviyorum sevgilim" diye inledi Lorn, boğuk bir sesle. "Yollarına orkideler sermek, seninle birlikte ay ışığında çırlıçılak yüzmek istiyorum"

"Lorn, Tanrım" diye içini çekti Zee.

Lorn gidip ışığı söndürdü ve gömleğini çıkarıp yanına geldi, odayı yalnızca solgun bir ay ışığı aydınlatıyordu.

"Ben de seni seviyorum" diye mırıldandı Zee, kollarını onun boynuna dolayarak.

"Zee seni öyle çok istiyorum ki" diye inledi Lorn. "Evlen benimle sevgilim"

Zee, göğsünü okşarken onun titrediğini hissetti, tüm vücudunu okşamak, öpmek istiyordu.

"Evlen benimle" dedi Lorn.

"Henüz değil" dedi Zee. Mike'la olan ilişkisini hatırlayıp birden paniğe kapılmıştı. "Henüz değil, lütfen acele etme"

"Ama beni seviyorsun" diye mırıldandı Lorn boynunu öperek. "Öyleyse niçin henüz değil diyorsun?"

"Henüz evlenmek istemiyorum. Ben...ben bir meslek sahibi olmak istiyorum"

"Ama beni seviyorsun" dedi Lorn tekrar. "Bu her şeyi değiştirir."

"Bazı bakımlardan öyle" dedi Zee yutkunarak. "Lorn bırak da açıklayayım"

Lorn sanki ateşe değmiş gibi aniden ondan uzaklaştı. "Saçma sapan açıklamalarını dinlemek istemiyorum. Ya hep ya hiç sevgilim"

Zee tırnaklarını avuçlarına batırdı. Onun ultimatolarını yüzlerce kez dinlemişti. Şimdi o, karşısında durmuş, kendisini dinlemeyi reddederek yüzüne bakıyordu.

"Senin için her şey siyah ya da beyaz olmalıdır değil mi? Senin için grilere yer yok."

"Ortada tartışılacak bir şey yok" dedi Lorn sertçe. Gömleğini alıp giydi. "Benimle evlenmeyi ya istersin ya da istemezsin."

"Bu...bu o kadar basit değil" dedi Zee umutsuzlukla.

"Bence basit. İyi geceler"

Gitmişti.

Zee düş kırıklığı, umutsuzluk, öfke gibi karmakarışık duygular duyuyor, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Lorn'un odasına girdiğini ve duşu açtığını duydu. Üzerindekileri fırlatıp attı ve yüzükoyun yatağa kapandı. Yumruklarını ısırıyordu. 'Hayır ağlamam için hiçbir neden yok' dedi kendi kendine. Ama iki damla yaş yanaklarından yuvarlandı. 'Lorn da çok üzüldü' diye düşündü. 'Ama yarın anlattıklarımı dinleyecek ve anlayacaktır'

Kafası çılginca bir süratle çalışıyordu. Ya Lorn onu reddetmesinin nedenini gayrimeşru oluşuna bağlarsa. Hayır, hayır, bunu düşünmemeliydi Lorn. Bu hiç önemli değil ki. Birdenbire yataktan kalktı. Şimdi gidip konuşmalıydı onunla. Ama onun nasıl tepki gösterebileceğini düşününce

vazgeçmek zorunda kaldı. "Açıklama istemiyorum" deyip kapıyı yüzüne kapatabilirdi. En iyisi sakın bir şekilde düşünüp ertesi gün konuşmaktı.

Ancak ertesi sabah onun yüzüne bakar bakmaz, Lorn'un, söylediği hiçbir şeyi dinlemeyeceğini anladı. O anda Lorn, Grenan Towers'ta hiçbir şeyden hoşnut olmayan o yabancıydı ve bu kez hoşnut olmadığı kişi Zee idi. Davranışı hem korkutucu, hem de öfkeleniriciydi. Zee onunla konuşmak, ona anlatabilmek istiyordu, ama Lorn'un buna hiç niyeti yoktu. Kahvaltıda bir şeyler söylemeye çalıştığında, "Her şey oldu ve bitti" diye kestirip attı. "Artık bu konu beni ilgilendirmiyor"

"Ama Lorn..." diye itiraz etti Zee.

"Kapa çeneni"

Bunu öylesine sert bir ses tonuyla söylemişti ki çevredeki masalarda oturanlar dönüp baktılar. Zee vazgeçmek zorunda kaldı. Zaten Lorn bu durumdayken daha fazla konuşmak aptallık olurdu. Zee, Lorn sakinleşinceye kadar bir iki gün bu konuyu açmamaya ve daha sonra tekrar denemeye karar verdi.

Konuyu değiştirmek için, berrak, masmavi gökyüzüne bakıp, "Bir düğün için ne kadar güzel bir gün değil mi?" dedi. Sonra da bu söylediklerinin ne denli uygunsuz olduğunu fark edip kaskatı kesildi.

"Evet" dedi Lorn sert bir sesle.

Zee başını önüne eğip kahvaltısını bitirmeye çalıştı. Birbirlerine nazik davranmaya çalışan iki yabancı gibi kahvaltılarını ettiler. Lorn, özgür olmak ve mesleğinde ilerlemek istediğine inanabilseydi keşke. Peki Zee kendi duygularından emin miydi acaba? Mike'la olan tatsız ilişkisi mi evliliği anlamsız bulmasına neden olmuştu? Yaşamından bir erkek olmaksızın, seks olmaksızın, mutlu bir şekilde yaşabilir miydi? Kendisini mi aldatıyordu yoksa? Lorn ona aşkın fiziksel zevklerini tattırmıştı ve daha fazlasını istiyordu Zee, ama evlenmek istemiyordu. Keşke tartışabilselerdi. Ama Lorn tipik erkek küstahlığıyla, kendisinin sevinerek Mrs Jensen olmayı kabul etmesini beklemişti.

Kahvaltıdan sonra birlikte resepsiyona indiler ve kiralık arabanın gelmesini beklediler. Formaliteleri Renate hallediyordu. Zee kadının duyularının çok güçlü olduğunu fark etti, aralarındaki soğukluğu hemen hissetmiş ve faaliyete geçmişti. Ve Lorn da onun ilgisini karşılıksız bırakmamıştı.

Formların imzalanması tamamlandığında, "Bu akşam görüşürüz" dedi Renate. Bakışları ile pek çok konuda ümit veriyordu.

"Akşamı sabırsızlıkla bekleyeceğim" dedi Lorn, arabanın anahtarını alırken.

Zee arabada kaskatı oturmuş, kucağındaki haritadan yolu izliyordu. "Şimdilik dümdüz gideceğiz, ama anayoldan ayrıldıktan sonra yolu kaybedersek lütfen beni suçlama"

"Tabî ki seni suçlayacağım, suçlayabileceğim başka kim var" dedi Lorn soğuk bir şekilde.

Zee ona baktı. Şaka mı ediyordu? Hayır, hiç de öyle görünmüyordu. Renate ile yaptığı konuşmadan sonra biraz gevşemiş olsa da, hala oldukça gergindi. Neyse, bu kadarı için de Renate'ye teşekkür etmeliydi. Ne garip bir durumdu. Erkeğini rahatlattığı için başka bir kadına şükran duyuyordu. Erkeğini mi? Midesinde bir ağrı duydu. Evet, onu seviyordu. Ama evlilik bağı ile bağlanmaya henüz hazır değildi. Belki bir süre sonra...

Keşke Lorn'u dondurabilse ve on yıl sonra tekrar hayata döndürebilseydi, bu düşünce acı bir şekilde gülümsemesine neden oldu.

“Komik olan nedir?” diye sordu Lorn.

Zee şansını denemeye karar verdi. “Seni dondurup on yıl sonra tekrar canlandırabilmeyi düşünüyordum” dedi kalbi küt küt atarak.

“Bir işe yaramazdı. O zamana kadar sen, kedi beslemeye başlar, kendi kendine yetmenin aptalca gururuna kapılırdın. Sana dokunmak bile içimden gelmezdi herhalde.”

“Teşekkür ederim” dedi Zee. Çok kırılmıştı. Lorn onun kızaran yanaklarına bakıp elini uzattı.

“Dokunma bana” dedi Zee yalvarırcasına.

“Peki. Aramızda her şeyin platonik olarak kalması daha iyi olacak galiba”

“Niçin Renate ile bir tatil aşkı yaşamayı düşünmüyorsun? Bu onu çok mutlu ederdi.”

“Bundan eminim”

“Tabii benim yanımdayken değil”

“Niye olmasın?” Lorn tek kaşını kaldırdı. “Sen yalnızca benim sekreterimsin”

Zee verecek cevap bulamamıştı. Uzun bir süre hiç konuşmadan yol aldılar. Kuala Kuning kasabası çok gerilerde kalmıştı. Şimdi bozuk bir yoldan gidiyorlardı ve Lorn tüm dikkatini yola vermişti. Otlamakta olan bir keçi sürüsünün ve ananas tarlalarının yanından geçtiler. Zee derin bir soluk aldı. Tekrar sevdiği yerlerde olmak, gerilimi biraz olsun azaltmıştı.

“Malezya’nın kendine has bir kokusu vardır”

‘Seninde öyle sevgilim’ diye düşündü Lorn. ‘Yüzümü sildine gömmek ve bir daha hiç kaldırmamak istiyorum. Ama ne anlamı var, sen evlenmek istemiyorsun’

Direksiyonu tutan parmakları gerildi. “Malaya düğünlerinde neler olduğunu anlat bana”

Zee çocukken gittiği yöresel düğünleri hatırlayıp gülümsedi. Bir renk ve müzik tufanı içinde geçiyordu her şey.

“Eskiden törenler günlerce sürerdi. Şimdi yalnızca iki gün sürüyor. Yasal evlenme töreni birinci gün, düğün ise ikinci gün yapılıyor. Makandam olarak adlandırdıkları bir kadın bütün düğünü organize ediyor. Gelini yıkıyor, bunun sembolik amacı onu saflaştırmak, makyajını yapıyor, saçlarını tarıyor. Kasabanın en merkezi yerine iki taht kuruluyor. Bunlar kadifelerle süsleniyor. Malayalılar canlı renkleri severler. Seha ve kocasının değişik ve çok güzel giysiler içinde resimleri çekilecek. Bir gün için dantellere ve mücevherler bürünmek ve kral ve kraliçe gibi yaşamak güzel bir şey olsa gerek”

“Eğlenceli görünüyor”

“Evet. Her şey neşeli ve samimi bir hava içinde olur. Kadınlar yemek hazırlar, erkekler dedikodu yapar, yaşlılar uyuklar ve çocuklar da neşe içinde eğlenirler. Malayalılar çocukları çok sever ve törenlere katılmalarına izin verirler”

Kucağındaki haritaya bir göz attı. “Biraz yavaşlayabilir misin? Buralardan bir yerden dönmemiz gerekiyor galiba” Çevresine bakınca bir işaret direğinin tepesine parlak renkteki süslerin bağlanmış olduğunu gördü ve “Sola” dedi neşeyle.

Yol boyunca süslü işaretler konmuştu. Tozlu bir yoldan bir iki dakika daha gittikten sonra Lorn arabayı büyük bir ahşap binanın dışındaki avluya park etti.

Arabadan inerlerken Zee onunla göz göze gelmemeye çalıştı. "Çok sıcak" dedi elini alnından geçirerek "Buharlaşırsam şaşırma".

"Şaşırımam, ben de terlemeye başladım"

Lorn fiziksel olarak ondan uzak duruyor, hiç dokunmamaya, kolunu tutmamaya özen gösteriyordu. 'Bana dokunma' diye bağırılmamış mıydı, o da dokunmuyordu işte. Ya hep ya hiç.

Yüzünde sevinçli bir gülümsemeyle Yusuf geldi yanlarına.

"Miss Zee ve Mr Lorn hoş geldiniz". Geleneksel Malaya selamı ile selamladı onları. Ellerini hafifçe tutuyor, sonra kendi elini göğsüne götürüyordu. "Sizi yürekten selamlıyorum" anlamına geliyordu bu.

Lorn ona küçük bir paket verdi. "Gelin ve damat için, ben ve nişanlımdan küçük bir armağan"

Bu sözler Zee'yi etkilemişti. Kısa bir an onunla göz göze geldi, ama hemen sonra ilgisini Yusuf ve ailesine yöneltti.

Tüm Malaya törenlerinde olduğu gibi kadınlar salonun bir tarafında, erkekler diğer tarafındaydı. Zee kendini hiç durmadan konuşan bir kadınlar kalabalığının içinde buldu. Yusuf'un karısını, kızlarını, gelinlerini hayal meyal hatırlıyordu. Malaya dilinde konuşarak geçmişin anılarını canlandırmaya çalıştılar. Uzun bir süre Lorn'un da orada bulunduğunu unutmaya çalıştı ve erkeklerden yana bakmadı. Sonunda dayanamayıp bir göz attığında, onun son derece rahat ve neşeli olduğunu görüp içinde hafif bir kırgınlık hissetti. Uzun bir masanın çevresinde diğer erkeklerle beraber oturmuş, buzlu meyve suyu içiyor ve neşeye sohbet ediyordu. Sık sık gülüyorlardı. Malaya dilini bilmemesi, o toplulukla kaynaşmasına engel olmamıştı. Seha salonun en başındaki tahtına çıkıp oturduğunda Yusuf geldi ve Zee'yi alıp Lorn'un yana götürdü. Yan yana oturmalarının tek nedeni Avrupalı olmalarıydı. Oysa keşke Malaya geleneğine uyup ayı otursalardı. Aralarındaki atmosfer son derece gergindi.

"Ne güzel bir kız" dedi Lorn. Siyah ve altın rengi giysileri içinde Seha gerçek bir kraliçeye benziyordu.

Bir grup Malayalı gülüp konuşarak genç çifte yaklaşıyorlardı. "Şimdi ne oluyor?" diye sordu Lorn.

"Gelini güldürmeye çalışıyorlar, ama gülmemesi ve mahcup durması gerekiyor"

Lorn güldü ve gamzesi çıktı. "Tanrım, güldüğü zaman ne kadar çekici oluyor" diye düşündü Zee.

Eğlenceli törenlere ve güzel yemeklere rağmen zaman geçmek bilmiyordu. Hava çok sıcaktı ve Zee'nin başı ağrımaya başlamıştı. Tavanda dönen vantilatöre bir göz atıp, "Burası bir fırın gibi" diye söylendi. Belli etmemeye çalışarak saatine baktı. "Sence sakıncası yoksa şimdi gidebilir miyiz? Bayılmak üzereyim, sıcaktan herhalde"

"Olur" dedi Lorn ayağa kalkarak. "Bana kalırsa burada ısı yüz derecenin üzerinde"

Zee onun gömleğinin sırlıslıkam olduğunu gördü. Geline, damada ve sonra da Yusuf'a veda ettiler.

"Selametle kalın" dedi Yusuf gülümseyerek.

"Selametle kalın" dedi Zee.

Arabaya doğru yürüdüler. Lorn kapıyı açtığında "Arabanın içi fırın gibi kızmış" dedi.

"Camları açık bırakmalıydın" dedi Zee.

"Bunu bana söylemeliydin. Niçin söylemedin?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok efendim" dedi Zee onu kızdırmak için. Baş ağrıyordu, hava çok sıcaktı, huzursuz ve mutsuzdu.

"Eğer bunu bana bir kez daha söylersen sevgilim" dedi Lorn. "Seni...seni...."

"Ne yaparsın?"

"Bir güzel pataklarım, onun için sus ve arabaya gir"

Lorn ateş gibi kızgın direksiyona dokununca dışlerinin arasından lanetler okudu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Zee anayolda giderlerken.

"İlginçti"

Kampinglerden, camilerden, çeltik tarlalarından geçtiler, saban süren köylüleri gördüler, ama Malezya gizemini kaybetmişti sanki şimdi.

Otel görüldüğünde Lorn "Renate'den yarınki Kuala Lumpur uçağında senin için bir yer ayırmasını isteyeceğim" dedi.

"Yarın mı?" diye bağırdı Zee. "Ama niçin?" Soğukkanlı görünebilmeyi isterdi, ama bunu başaramamıştı, ondan ayrılmayı istemiyordu.

"Hasbah'la daha fazla beraber olabilmen için. Pantai Tropika'da yapılacak fazla bir şey kalmadı. Sanırım işim birkaç günde biter. Daktilo edilecek yazılarım olursa Renate'den rica edebilirim."

"Sana yardımcı olmaktan mutlu olacağına eminim" diye mırıldandı Zee. "İstediğin her şeyi verecektir" diye de ekledi içinden.

"Hasbah'ı tekrar görmek hoşuna gidecek" dedi Lorn sanki ona iyilikte bulunuyormuş gibi.

"Evet"

İkisi de çok iyi biliyorlardı ki Renate ile bir ilişkiye girebilmek için Lorn onu başından savıyordu. Zee gerçekleri görmeye çalıştı. Lorn ona evlenme teklif etmiş ve kendisi de reddetmişti. Bundan sonra yapılacak başka ne vardı? Hiçbir şey. Öyleyse niçin kıskançlık duyuyordu? Lorn'un dediği gibi şansını kullanmıştı. Lorn reddedildikten sonra ayaklarına kapanacak bir erkek değildi. Andrea'yı hayatından silip atmıştı, şimdi de sıra kendisindeydi.

"Bu akşam yemeği birlikte yemesek, olabilir miydi?" diye sordu Zee, Lorn arabayı park ederken. "Odamda hafif bir şeyler yeyip erken yatmak istiyorum. Başım çok ağrıyor"

Lorn motoru kapatıp ona döndü. Kollarını tutup "İyi olduğuna emin misin? Çok solgun görünüyorsun"

"Dinlenirsem geçer" diye yalan söyledi Zee. Odasına girdiğinde, "Tek sorunum kalbimin kırık olması"

ve onu kıran da benim' diye düşündü. Üzerindekileri çıkardı, halının üzerine fırlatıp attı. 'Lorn'dan ayrıldıktan sonra hepsi geçecek ve kendimi daha iyi hissedeceğim' dedi içinden.

"Hasbah beni bir domuz gibi şişmanlatacaksın" diye itiraz etti Zee.

"Büyüyecek ve güçleneceksin"

Zee güldü "Ama zaten büyük ve güçlüyüm"

"Çok zayıfsın" dedi Malayalı kadın. "Şimdi biraz düzeldin. Üç gün önce seni ilk gördüğümde öyle solgun, öyle zayıf ve öyle yorgundun ki, haline acımuştım. Şimdi daha iyisin. İyi beslenmelisin."

Zee önüne konanları yemeğe çalıştı. Tabağındakileri bitirinceye kadar Hasbah'ın kendisine rahat vermeyeceğini biliyordu.

"Sana bakacak bir koca lazım, Miss Carol gibi. Hiç erkek arkadaşın yok mu? Carol bana Malezya'ya bir adamla birlikte geleceğini yazmıştı. O nerede şimdi?"

"Sanırım Londra'ya dönmüştür" dedi Zee özlem dolu bir sesle.

"Niçin onu Hasbah'ı görmeye getirmedin?"

"Tartıştı, yani tartışma da sayılmaz aslında. Bana evlenme teklif etti ve ben de reddettim"

"Onu sevmiyor musun?" Hasbah'ın kastettiği romantik bir sevgi değildi, o, yalnızca Batılılara özgü bir şeydi. Hasbah için önemli olan ise saygı, karşılıklı güven ve erkeğin maddi durumunun iyi olmasıydı. Kendisini Tuan Robertson'ın yatağına götüren nedenler de bunlardı.

"Evet, onu seviyorum"

Hasbah yüzünü buruşturdu. "Öyleyse niçin evlenmeyi kabul etmedin?"

"Gerçeği söylemek gerekirse, korkuyorum". Zee durakladı. "Beni aceleye getirdiğini sanıyorum. Geçmişte nasıl düşüncesizce davrandığımı biliyorsun. Geçen defa hiç düşünmeden bir serüvene atıldım ve kötü bitti. Uzun bir süre erkeklerden uzak durmaya karar vermiştim, bu kez karşıma Lorn çıktı...."

"Ve?"

"Ve şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. Hırslıyım, mesleğimde başarılı olmak istiyorum"

"Peki sana çalışmamamı mı söyledi?" diye sordu Hasbah. Kafası karışmıştı, şu Batılılar niye böyle gereksiz problemler yaratıyorlardı acaba?

"Ha...hayır. Benim çalışmam konusunda ne düşündüğünü bilmiyorum gerçekten. Bu konuyu hiç konuşmadık"

"Belki de bir sürü oğlan çocuk istiyordur."

"Bu...bunu da bilmiyorum"

Hasbah şaşkın bir şekilde ona baktı. "Bilmiyor musun? Peki hiç sormadın mı?"

“Her şey çok...çok çabuk olup bitti.” Dedi Zee. Ama bu özrün inandırıcı olmaktan çok uzak olduğunun kendisi de farkındaydı. Lorn’un evlilik hayatından neler beklediği konusunda gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. “O konuda konuşmadık” dedi zayıf bir sesle.

“Peki sorun nedir öyleyse? Belki çalışman onun da hoşuna gidecek. Belki oğlanlar daha sonra olur diyecek”

“Belki” dedi Zee.

Lorn’un oğulları... Bu düşünce tedirginlik veriyordu ona. Yüzükoyun divana uzandı, başını kollarına dayayıp düşünmeye başladı. Nerede hata yaptıklarını şimdi anlıyordu ve kabul etmek zorundaydı ki hepsi Lorn’un hatası değildi. Evet, dinlemek istememişti Lorn, ama ondan önce, onun evlilik konusundaki fikirlerini öğrenebileceği pek çok zamanı olmuştu. Zee, kendi geleceği konusunda kurduğu planlarla öylesine meşguldü ki Lorn’la ilgilenmemişti bile. Mike’la olanlardan sonra duygusal ihtiyaçlarını yok saymış, geleceği hep tek yönlü düşünmüştü.

Lorn ve kendisi taa baştan beri güçlü bağlarla bağlanmışlardı birbirlerine. Onu Grenan Towers’ın merdiven sahanlığında, bir ayağını pencere pervazına dayamış olarak gördüğü anda soluğu kesilmişti ve hala da kesilmekteydi. Ve çok iyi biliyordu ki, Lorn’un varlığını cinsel olarak tüm benliği ile nasıl hissettiyse, o da kendisinin cinsel varlığını aynı şekilde hissetmişti. Öyleyse niçin her şey böyle çapraşık bir duruma sokmuştu? Lorn güçlü bir karaktere sahip, tutkulu bir sevgiliydi. İlişkilerinin birkaç öpücükler başlayıp bitmeyeceğini düşünmeliydi Zee.

“Ya hep ya hiç” demişti Lorn.

Alt dudağını ısırırdı. Lorn’un karısından neler beklediğini öğrenmek için çok geç kalmıştı. Belki de çalışmaya devam etmesi onu mutlu edecekti. Belki de birlikte de çalışabilirlerdi. Peki ya o da Mike gibiyse? Mesleği konusundaki isteklerine evlenene kadar saygı gösterip evlendikten sonra değişirse ne olacaktı. Mike’tan kolaylıkla kaçabilmişti, ama Lorn’dan kaçamazdı. Karı koca olduktan sonra kapana kısılmış gibi olacaktı.

Huzursuz bir şekilde sırtüstü döndü ve siyah beyaz gölgelerin oynadığı tavanı seyretmeye başladı. Peki evlenmeleri gerekli miydi? Bir süre birlikte yaşasalar daha iyi olmaz mıydı? Bu çok alışılmamış bir fikir değildi. Genç ya da orta yaşlı pek çok çift, deneme olarak bir süre birlikte yaşıyor ve duygularından emin olduktan sonra evleniyorlardı. Arada, bir düşünme süresi bırakmak akıllıca bir davranış olacaktı. Her şeyin aceleye getirilmesi anlamsızdı.

Düşündükçe bu fikir daha çok hoşuna gitti. Gülümsemeye başladı. Kendini hafiflemiş hissediyordu. Londra’ya döner dönmez gidip Lorn’u görecek ve bu kez söylediklerini dinletecekti ona. Bu kez Lorn onu susturamayacak ve önerisini kabul edecekti.

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield
Gönderen: shenaie üzerinde Haziran 04, 2007, 03:35:32 ÖS

Bölüm 7

Uçağı Heatrow’a indiğinde sabahın erken saatleriydi. Yağmur yağıyordu ve hava soğuktu. Gri sabahtı, gökyüzü gri, pist gri, insanlar griydi. Kendisi de pek iyi görünmüyordu, gözlerinin altında halkalar oluşmuştu, ama yarın...yarın dinlenmiş olacaktı ve Lorn’u görecekti.

Onun Londra’da olmayabileceği fikrini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Burada olması

gerekiyordu, burada olmak zorundaydı. Kendi hesaplarına göre iki gün önce Londra'ya dönmüş olmalıydı. Yeni bir iş almış bile olsa, herhalde birkaç gün sonra giderdi. Ne kadar dinamik olursa olsun, dünyanın öbür ucundan gelip hemen bir başka seyahate çıkamazdı. Metrodan çıkıp nehir kenarındaki küçük otele gitti. Yıllardır Malezya'ya gidiş ve dönüşlerinde hep burada kaldığından, kendisini büyük bir yakınlıkla karşıladılar. Kahvaltı yapmaktan vazgeçip iki fincan çay içti ve odasına çıktı. Kalın perdeleri kapatıp soyundu ve kendisini yatağa attı.

Uyandığında akşamüzeri olmuştu ve kendisini çok iyi hissediyordu. Lorn'u ertesi gün aramayı düşünmüştü ama yataktan çıktıktan iki dakika sonra onun telefonunu bulmak için çantasını altüst etmeye başladı. Beklemenin ne anlamı vardı. Elini ne kadar çabuk tutarsa, o kadar çabuk bir araya gelebilirlerdi tekrar. Adres defterinin sayfalarını telaşla çevirip Lorn'un iş telefonunu buldu. Bu numarayı Grenan Towers'tayken vermiş ve ihtiyacı olursa aramasını söylemişti Lorn. Şimdi ihtiyacı vardı işte....

Numarayı çevirirken parmakları titriyordu. "Mr Jensen'le görüşebilir miyim?" diye sordu güçlükle yutkunarak.

"Mr Jensen iş seyahatinde" dedi ciddi bir kadın sesi.

Zee'nin kalbi duracaktı neredeyse. "Onunla konuşmam gerekiyordu" diyebilirdi.

"Yarın dönecek" dedi kadın. Bu Miss Caning olmalıydı.

"Yarın ne zaman?"

"Erken"

"Nasıl erken yani? Saat kaçta?" Sanki kan kaybetmekte olan ve Lorn'un gelmesi ile iyileşecek bir hasta varmış gibi konuşuyordu Zee.

"Yarın ilk uçakla Glasgow'dan gelecek. Ancak büroya öbür gün geleceğini sanıyorum. İsterseniz not bırakın"

"Hayır, hayır teşekkür ederim" dedi Zee ve telefonu kapattı. Okullu bir kız kadar heyecanlı ve sinirliydi, dakikalarca gözlerini telefondan ayırmaksızın, perişan bir şekilde oturdu. Sonra kalkıp banyoyu sıcak su ile doldurdu ve içine uzandı. Yine her zamanki aceleciliyle hareket etmişti, ama bu kez kader rolünü oynamış ve buna engel olmuştu. Lorn'la buluşmak için yaptığı ilk zamanlama daha akıllıcaydı. Şu anda dinlenmiş olmasına rağmen uçağın etkisinin kendisini göstereceğini ve bir iki saat sonra enerjisinin tükeneceğini, geçmişteki tecrübelerine dayanarak biliyordu. Bir süre tembellik yaparak vakit geçirdi. Saçlarını yıkadı, tırnaklarını boyadı, kaşlarına biçim verdi. Yarın karşılaştıklarında çok güzel görünmek istiyordu.

Koltuğunun altında kahverengi deri çantası, yüksek topuklu kışlık deri çizmeleri ile yürürken aralık ayının soğuşuna rağmen elleri ter içindeydi. Evler çok güzeldi, yaz gelip de pencerelerdeki kırmızı sardunyalar açtığında burası bir harika olurdu herhalde. Evet, otuz bir numara, Lorn'un evi. Bir an kalbi duracak gibi oldu, ama sonra cesaretini toplayıp zili çaldı. Evin içinden hiçbir ses gelmemişti. Sabırsızlıkla kol saatine baktı. Lorn şu ana kadar Glasgow'dan dönmüş olmalıydı. Neredeyse öğlen olmak üzereydi, zili tekrar çalıp bekledi. Tabii, bürosuna uğramış ve orada kalmıştı. Tipik Lorn! Eve gelip dinlenmek yerine, raporları incelemeyi, teleksler çekmeyi yeğ tutmuştu. Yapılacak tek bir şey vardı. Caddeye çıkacak ve bir taksi çevirecekti, yarım saat içinde onun bürosunda olurdu. Oysa iş ortamında onunla karşılaşmak istemiyordu. Onu evinde yalnızken görmek istiyordu. Tekrar

denemeye karar verip son kez zili çaldı.

Lorn kapıyı açtı. Üzerinde dizlerine kadar gelen bir ropdöşambr vardı. Ayakları ve bacakları çıplaktı.

“Merhaba” dedi donuk bir sesle “Saat kaç?”

Ne şaşırılmış, ne öpmüş, ne git, seninle konuşacak hiçbirşeyim yok, ne de sevgilim seni tekrar görmek ne kadar güzel demişti.

“Şey... on ikiye beş var”

“Ölü gibi uyumuşum” Zee onun yataktan henüz çıkmış olduğunu fark etti. Gözleri mahmur, saçları karmakarışıktı. Dönüp içeri girdi. Onu izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kapıyı kapattı ve onun arkasından geniş salona girdi. Lorn bir an bir şey söyleyecekmiş gibi durakladı ama sonra vazgeçip salonun sonundaki sürgülü cam kapılara doğru yürüdü. Salon pastel renklerle çok zarif bir şekilde döşenmişti. Lorn’un arkasından giderken bu güzelim çiçeklere kimin baktığını merak etti. Bir çiçekçi düzenli olarak gelip çiçeklerle ilgileniyor olmalıydı. Yoksa... Renate’yi de mi Londra’ya getirmişti? “Burada yalnız mı yaşıyorsun?” diye sordu.

Lorn arkasını dönmeden cevap verdi “Evet”

Sanki otomatik bir pilot gibi hareket ediyordu. Cam kapıdan yemek salonuna, oradan da mutfağa geçti ve kahve çaydanlığını eline aldı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu gözlerini ovuşturarak.

“Seni görmeye geldim”

“Oh” Lorn elini çenesine dayayıp beklemeye başladı.

Zee söze nasıl devam edeceğini bilemedi. “Ben...ben seni yataktan kaldırdığım için özür dilerim”

“Önemli değil. Çok önce kalkmam gerekiyordu. Saat çaldıktan sonra tekrar uyumuşum” Yorgun bir şekilde saçlarını geriye itti.

“Ama Glasgow’dan bu sabah gelmedin mi?”

Lorn başını salladı. “İşimi erken bitirdim ve dün geceki uçakta bir yer bulabildim. Eve gelir gelmez kendimi yatağa attım. Sanırım uçağın sarsıntısı dokunuyor bana. Raftan iki fincan alıp şekere uzandı. “Gitmeden önce birer kahve içeriz”

“Gideceğimi kim söyledi?”

“Ben. Çıplakken genç hanımları ağırlamak pek hoşuma gitmiyor”

“Tekrar yatmak istemez misin?” diye sordu Zee tek kaşını kaldırarak “Benimle birlikte”

Lorn tezgaha yaslanıp dikkatle ona baktı “Bunun için mi gelmiştin? Kendini bana teklif etmek için mi?”

Zee kıpkırmızı kesildi. Kendini çok basit hissediyor ve bu duygudan nefet ediyordu. Lorn son derece soğuk ve uzak davranıyordu ona.

Zee ona doğru bir adım atıp "Lorn..." dedi yalvarırcasına.

Lorn hemen yana çekildi. "Bana dokunma diye bağırma sırası bende" dedi alaylı bir gülümsemeyle.

Ona yaklaşabilmek hiç kolay olmayacaktı.

"Hemen dönerim" dedi Lorn. Herhalde yatak odasına gitmişti. Birkaç saniye sonra Zee bir elektrikli traş makinesinin sesini duydu. Mutfak beyaz ve tütün rengi döşenmişti, modern mutfak aletlerinin tümü vardı. Lorn'un evi de işi kadar düzenliydi.

Zee yemek odasına geçti, paltosunu çıkarıp sandalyelerden birinin üzerine bıraktı ve mutfağa döndü. Ne olurdu Lorn bu kadar sert davranmasaydı kendisine.

Mutfağa dönen Lorn, soğuk bir sesle, "Büroya gitmek üzere yarım saat içinde çıkacağım evden" dedi. Yıkanmış, traş olmuştu ama ropdöşambırı hala üzerindeydi. Onuda çıkarıp giyindiğinde işadamı Lorn Jensen olacaktı. Zee büyük bir mutsuzluk duydu.

Lorn sakın bir şekilde iki fincana kahve doldurdu ve krema ekledi. "Kahvelerimizi salonda içeceğiz" dedi hafifçe gülümseyerek. Bu gülümseme Zee'ye cesaret vermişti.

"Konuşabilir miyiz Lorn?" diye sordu kanepeye, onun yanına otururken. Sakın görünmeye çalışıyordu ama içinde fırtınalar kopmaktaydı.

Lorn omuz silkti. "Konuşmak istediğin konuya bağlı"

Zee nasıl başlayacağını bilemiyordu. Sinirli bir şekilde dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. "Evlilik hakkında konuşabilir miyiz?"

"Hayır"

"Kişisel olarak değil" dedi Zee. Yanaklarına ateş basmıştı. "Genel anlamda, eşinden neler beklediğini bana hiç söylemedin ve ben bunu bilmek istiyorum."

"Niçin bilmek istiyorsun?" diye tersledi onu Lorn.

Zee derin bir soluk aldı. "Senin gelecekle ilgili düşüncelerin hakkında hiç konuşmadık. Ben sürekli olarak kendi isteklerinden ve planlarımdan söz ettim. Senin neler düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Oh gerçekten mi?" Lorn alaylı bir şekilde tek kaşını havaya kaldırmıştı. "Tanrım, beni kıvrandırıyor" diye düşündü Zee. Hiç tanımadığı zavallı Mr Edgar'a acıdı bir an. Şu sert kabuğu bir kırabilseydi, içinden sevgi dolu bir adam çıkacağını biliyordu. Ona baktı, Lorn çıplak bacaklarını iki yana açmış, arkasına yaslanmış kahvesini içiyordu.

"Ayakların üşümüyor mu?" diye saçma sapan bir soru sordu.

Bu beklenmeyen soru Lorn'u da şaşırtmıştı. "Hayır, ayaklarım her zaman sıcaktır, dokun istersen" dedi düşünmeksizin.

Zee eğilip dokundu. Ona tekrar dokunabilmenin verdiği mutlulukla başını çevirip sevgiyle gülümsedi "Haklıymışsın"

"Tanrı cezasını versin" Genç adam fincanını sehpaye bıraktı ve Zee ne olduğunu anlayamadan onu kendine çekip vahşice öptü. Sonra soluk soluğa itti Zee'yi. Salonun öbür ucuna gidip gümüş kutudan bir sigara çıkardı. Arkası dönüktü, kendisini kontrol etmeye çalışıyor, ropdöşambırın içinde geniş omuzları titriyordu.

Zee büyük bir şaşkınlık içinde acıyan dudağına dokundu. "Seni seviyorum" dedi. Cevap alamayınca umutsuzca başını iki yana salladı. Ne istiyordu Lorn? Kendini son derece zayıf hissediyordu ve onun öpüşü ile serseme dönmüştü.

"Ama yeterince değil" dedi Lorn alçak sesle. Sigarasını yakması çok uzun sürmüştü ve geri döndüğünde kendini tamamiyle kontrol altına almış görünüyordu.

"Çok sertsin Lorn" dedi Zee aniden öfkelenerek. "Bana karşı da kendine karşı da çok sertsin. Niçin daima 'ya hep ya hiç' olmak zorunda? Niçin tartışmıyoruz? Niçin karşılıklı özveri ile anlaşma yolunu aramıyoruz?"

"Ben karşılıklı özveri ile anlaşmaya inanmıyorum da onun için." Sigarasından derin bir nefes çekti genç adam. "Ve aslında sen de inanmıyorsun sevgilim, öyle değil mi?"

Zee itiraf etmek üzere ağzını açtı, ama Lorn'un bakışları susturdu onu.

"Sen başlangıçtan beri bana karşı dürüst davrandın Zee, ama Tanrı cezasını versin ben öylesine inatçıydım ki, mesleğinin her şeyden önce geldiğini söylediğinde inanmadım sana. Büyük bir aptallıkla seni seviyorum dediğim anda bana koşacağını sandım." Yarı yarıya içilmiş sigarasını kül tablasına bastırdı. "Daha mantıklı davranmalıydım"

"Ama beraberliğimizin bitmesi gerekmiyor Lorn. Mutlaka bir çözüm yolu bulabiliriz."

"Nasıl? Karımın bir veya iki sene çalışması beni de sevindirirdi ama daha fazla değil. Ben çocuk istiyorum. Ve onlarla ilgilenebilmek için gençken çocuklarımın olmasını istiyorum. Senin otuz beş yaşına gelmeni bekleyemem. Hiçbir zaman sahip olamadığım şeyi istiyorum, bir aile istiyorum. Kent dışında bir ev, çocuklar, bir köpek ve beni seven, bize bakacak bir eş istiyorum. Ve yaşım ilerledikçe bunu daha çok istiyorum"

"Belki birkaç yıl içinde düşüncelerim değişir. Otuz beş sınır değil ki. Belki daha erken de olabilir."

"Ben böyle bir ihtimalle yola çıkamam. Kararını şimdi vermek zorundasın Zee"

Zee öfkeyle ayağa kalkıp ona baktı. "Niçin? Niçin her şey şu anda kararlaştırılmak zorunda? Niçin senin istediklerini aynen kabul etmek zorundayım?"

Lorn kaşlarını çatarak ona doğru bir adım attı.

"Kapıyı üstüne kapatıp anahtarını alacağım bir kafese girmeni istemiyorum senden. Karım olmanı, ortağım olmanı istiyorum, esirim olmanı istemiyorum. Benim baban gibi olacağını sanma. Seni istemediğim koşullarda yaşatmayı düşünmüyorum, bir gün terk edip kendi geçimini sağlamayı da istemeyeceğim senden."

Zee güçlükle yutkundü. Farkına varmadan yumruklarını sıkıyordu. "Benim...benim bir önerim var" diyebilirdi sonunda. "Niçin bir süre birlikte yaşamıyoruz, altı ay örneğin, denemek için. Birbirimizi daha iyi tanıyabilir ve her şey yolunda giderse bu sürenin sonunda evlenebiliriz. Kent dışında yaşamayı isteyip istemediğime de karar verebilirim bu arada."

"Bir deneme evliliği mi?" Lorn büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu genç kadına. "Bir deneme evliliğimi yaşamamızı istiyorsun? Tanrım. Seni dizlerime yatırıp bayıltıncaya kadar dövmeliyim. Sen beni ne sanıyorsun? Bir süre için kiralayabileceğin bir eşya mı? Tekrar düşün sevgilim, bundan önceki tecrübemi unutma, altı hafta sonra evi terk etmiştim"

"O farklıydı, Mike sana benzemiyordu"

"Hem de hiç benzemiyormuş. Yaslı olarak evlenmeden benim seninle birlikte yaşamam mümkün değil. Neler olabileceğini düşünmüyorum sanma. Bir gün hapını almayı unutup hamile kalacaksın, o kuş beyninden kimbilir neler geçecek ve bunun bir evlenme nedeni olmadığını düşüneceksin. Hiçbir şey söylemeden beni terk edeceksin ve çocuğum dünyaya bir piç olarak gelecek, tıpkı babası gibi. Hayır, teşekkürler. Böyle bir beraberliği istemiyorum."

"Ama bebeğim olursa evleniriz."

"Nasıl emin olabilirim? Sen aklına eseni yapan birisin. Gerçekten benim olmadığın sürece seni istemiyorum. Hiçbir bağla bağlanmaksızın bana sahip olmak istiyorsun. Ya çocuğum için de aynı şeyleri düşünürsen"

"Öyle olmayacak"

Lorn onu ne sanıyordu acaba? Hiçbir sorumluluğu olmayan bencil birisi mi? Kuruyan dudaklarını ıslattı. "Pek çok çift birlikte yaşıyor ve büyük bir çoğunluğu da sonunda evleniyor"

Lorn ona baktı. "Olabilir, bu yöntem başkaları için geçerli olabilir, ama benim için değil." Ellerini cebine soktu. "Bunu bir kez denedim"

"Bundan bana hiç söz etmemiştin"

"Niçin söz edeyim? Yıllarca önceydi. Seninle ve benimle hiç ilgisi yoktu. Tam bir fiyasko oldu. İkimizden biri eve geç gelir ya da gece yalnız sokağa çıkarsa diğeri hiçbir soru sormazdı, birbirimize tahakküm ediyor görünmek istemezdik. Bir keresinde uçağım rötar yaptı, bütün bir gece boyunca havaalanında bekledim ve ertesi sabah eve gittiğimde kız nerede olduğumu sormadı bile. Bu ilişki bittiğinde ikimiz de büyük bir rahatlama duymuştuk"

Zee içini çekti. "Ama bizimki öyle olmaz, biz birbirimizi seviyoruz"

"Evet. Sevdiğimize inanıyoruz, ama ben güven istiyorum Zee. Uçurumun kenarında yaşayamam, özür dilerim, ama yapamam bunu."

"Ama evlenmekle de yüzde yüz güven sağlayamazsın ki. Boşanma oranı her yıl biraz daha artıyor."

"Bunu biliyorum, ama en azından evlenirken kesin bir söz vermiş oluyorsun ve pek çok insan sonunda kadar sürdürmek amacıyla evlenir, boşanmak amacıyla değil, öyle değil mi?" Zee başını salladı. "Evlilikte sorunları çözmek için tüm gücünü harcar, elinden geleni yaparsın ve çıkıp gitmeden önce biraz düşünürsün, Mike'la evli olsaydın onu altı haftadan sonra terk etmezdin, değil mi?"

"Hayır ama..."

Lorn elini kaldırıp onu susturdu. "Eğer evli olsaydın o evliliği sürdürmek için elinden geleni yapacaktın"

"Mike ve benim beraberliğimiz bir hataydı, evlenseydik, o da bir hata olacaktı. Kuşkusuz, daha uzun süre birlikte olacaktık, belki birkaç yıl, ama mutsuz yıllar olacaktı bunlar. Belki çocuklarımızda olacak ve bu mutsuzluğu onlar da paylaşacaklardı. Ama Mike ve benim yapacağımız bir evlilik sona ermeye mahkumdu."

"Ama ona hiçbir şans tanımamışsın" diye ısrar etti Lorn. "Belki beraberliğiniz sürseydi ikinizi de mutlu edecek bir formül bulunabilirdi. Oysa sen, bulaşıkları yıkamayı ilk unutuşunda onu terk

etmişsin”

“Gerçek bu değil. Ayrılmamızın gerçek nedeni ev işlerini paylaşmaması değildi. Şey, bilemiyorum, fiziksel olarak birbirimize uygun değildik.”

“Saçmalama Zee. Sen tutkulu bir kadınsın. Sevişmekten hoşlanıyorsun”

“Seninle Lorn, Mike’la değil”

“Buna inanmamı beklemiyorsun ya”

“Niçin olmasın?”

“Asıl sorun sevgilim, sen henüz evliliğe hazır değilsin ve ben de evlilik dışı bir ilişkiye girmek istemiyorum. Sanırım başladığımız yere döndük”

Kol saatine göz attı. “Ve eğer şimdi izin verirsen, giyinmem gerekiyor. Yolu kendin bulursun değil mi?”

Kovulmuştu Zee. Kendini tutamayıp “Alçak” diye bağırdı.

Lorn kollarını kavuşturdu. “Yine başladığımız yere döndük işte.”

“Oh hayır. Onu demek istemedim”

“Biliyorum” diye mırıldandı Lorn isteksizce.

Zee’nin gözleri yaşlarla dolmuştu. “Yasadışı doğmuş olman beni hiç ilgilendirmiyor. Bunun evlilik konusundaki düşüncelerimle hiç ilgisi yok.”

“Bunu biliyorum ve bunun için de sana teşekkür ediyorum”

Zee paltosunu giyerek giriş kapısına doğru yürüdü.

Lorn sessizce arkasından geldi. “İskoçya’daki işini bitirdiğinde Devenay otellerinden birinde çalışmak ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim”

“Niçin olmasın? Ben değersiz kişilere iş vermem. Sen yeni fikirlerle dolu, çok zeki bir kadınsın.”

“Hayır, teşekkür ederim ” dedi Zee kesin bir ses tonuyla.

“İskoçya’ya bugün mü dönüyorsun?” diye sordu Lorn, onun gitmesini istemiyor ve böyle düşündüğü için de kendinden nefret ediyordu.

“Sanırım evet. Grenan Towers’a tekrar gelecek misin, yoksa işleri yardımcın mı yürütecek?”

“Gelmemi ister misin?”

“Hayır, gelme. Seni bir daha görmek istemiyorum”

“Öyleyse görmeyeceksin sevgilim”

Bu bölüm için yardımlarını esirgemeyen sevgili sizin'e teşekkür ediyorum. :-*

Bölüm 8

Zee elindeki kırmızı gül buketini kokladı, kadifemsi güller çok güzel kokuyorlardı. Uzakta oturan genç bir adam kendisine bakıp gülümsedi. Zee de ona gülümsedi. 'Yeni bir baba olmalı,' diye düşündü. İçeriye girebilmek için birkaç dakika daha beklemeleri gerekiyordu. Salon kalabalıktı ve dakikalar geçtikçe herkesin sabırsızlığı artıyordu.

Zee yıllar önce ilk kez hastaneye gelişini hatırladı, Struan'la ikisi, Carol'ı ziyaret etmek üzere beklerlerken dakikalar geçmek bilmemişti. Struan sabah Emma'nın doğumuna girmişti, altı saat sonra, günlük ziyaret saatinde hâlâ mutluluktan havalara uçuyordu.

Çevresine bakındı, bekleyenler çoğu çok gençti. Emma'nın doğumunda, Carol'm, henüz yirmi yaşında ve evlendikten yalnızca bir yıl sonra bir bebek sahibi olmakla çok büyük bir hata yaptığına inanıyordu. Oysa Zee, daha sonra kardeşinin yaşamını mutlu bir şekilde sürdürdüğünü Körmüştü. İskoçya'ya döndüğünden beri Carol daha da iyiydi, sabah kusmaları geçmiş, neşesi yerine gelmişti. Huzurlu ve mutluydu.

Merdivenin başından bir ses, «Ziyaret saati gelmiştir,» dedi ve aynen düşündüğü gibi salon anında boşaldı.

Zee birkaç kapı geçip doğum koğuşuna girdi. Uzun salonun her iki yanında, penceredeki perdelere uyan çiçekli çarşaf serilmiş, tertemiz, düzenli yataklar sıralanmıştı. Her birinin ayak ucunda mavi veya pembe minik birer bebek sepeti asılıydı. Anneler büyük bir gurur içinde bebeklerini babalarına, büyükanne ve büyükbabalarına gösteriyorlardı. Zee, Heather'm uzaktan kendisine el salladığını görüp o yana yöneldi.

«Kutlarım Heather,» dedi gülümseyerek. Gülleri uzatıp kızı yanaklarından öptü. «Mutlu musun?»

«Evet, hem de çok. Oğluma bir baksana. Çok sevimli bir bebek, değil mi? Duggie'ye çok benziyor.»

Zee sepete eğildi. Bebek çok mini minnacıktı, siyah saçları vardı, yumruğunu ağzına sokmuştu.

«Çok güzel,» diyebilirdi Zee. Gözleri yaşlarla dolmuştu, mendilini çıkarıp burnunu sildi.

Heather, ona kendisini toplaması için zaman tanımaya çalışarak konuşmaya başladı.

«Herkes çok nazik davrandı,» dedi gülümseyerek. «Mr. McCrimmon ve karısı çok güzel bir battaniye gönderdiler, Aileen ve Gary bir bebek banyosu almışlar.»

Zee güçlükle yutkundu. Boğazına bir yumruk tıkanmıştı sanki. Tekrar bebeğe baktı. 'Bir zamanlar Lorn da bunun gibiymiş,' diye düşündü. 'Böylesine saf, böylesine masum, sevgiye ve korunmaya

muhtaç. Aynı Heather'm bebeği gibi, gerektiği şekilde dünyaya gelebilme hakkından yoksun bırakılmış, benim babam diyebileceği bir babası olmaksızın.'

«Du... Duggie'den haber aldın mı?»

«Bir kez geldi, ama... şey... biraz garip oluyor. Neyse eve çıktıktan sonra rahatlayacağız.»

«Evet, tabii,» dedi Zee.

«Zamanlamam nasıldı ama?» dedi Heather gülerek. «Sen Malezya'dan dönünceye kadar bekledim.»

«Gerçekten öyle,» dedi Zee.

«Subatın birinde kesin olarak işe döneceğim. Sen kendine iş aramaya başladın mı?»

«Gazetelere göz atıyorum ama henüz bir yere başvurmuş değilim.»

«Mr. McCrimmon'in ayrılmayı düşündüğünü biliyor musun?» diye sordu Heather.

Zee şaşırarak kaşlarını kaldırdı.

«Karısıyla birlikte beni görmeye geldiklerinde söyledi. Erkek kardeşi Oban'da bir çay salonu satın almış, ortak olması için Mr. McCrimmon'a ısrar ediyormuş, o da niyetli görünüyor.»

Heather havadan sudan gevezelik etmeye başladı, ama Zee'nin aklı başka yerdeydi. Mr. McCrimmon ayrılma konusunda kendisine hiçbir şey söylememişti. Acaba bu beklenmeyen gelişmede Lorn'un rolü neydi? Müdüre, gitmesini açıkça söylemiş miydi?. Bu onun yapısına çok uyardı. Kuşkusuz Oban'daki çay salonu Mr. McCrimmon'in ayrılışının gerçek nedenini gizlemek için bir bahaneydi. Mr. McCrimmon yalnızca durumu kurtarmaya çalışıyordu.

İskoçya'ya döndüğünden beri Lorn'la hemen hiç teması olmamıştı. Oysa oteldeki değişiklikleri denetleyeni genç danışman Miles Lang'i her gün arıyordu Lorn. Zee tamamiyle rastlantı sonucu bir kez konuşmuştu onunla. Heather, mutfakta Mr. Weir'le çene çaldığı bir sırada telefon çalın iş, Zee açmıştı.

«Günaydın efendim. Greenan Towers. Size yardımcı olabilir miyim?»

<Tanrım, çok etkileyici konuşuyorsun,» demişti soğuk ve alaycı bir ses.

<Lorn!»

<Miles Lang'le konuşmak istiyorum.» Zee hiçbir şey söylemeksizin titreyen parmaklarıyla Miles Lang'e bağlamıştı onu. O günden sonra da hep Miss Canning aramış, Miles'a bağlandıktan sonra telefonu Lorn'a aktarmıştı. Zee, Lorn'un kendisiyle karşılaşmamak için kasıtlı olarak mı sekreterini araya koyduğunu merak ediyordu, öyle olsa gerekti.

Bir zil sesi düşüncelerini böldü.

«Tamam, vakit ne çabuk geçti,» dedi Heather. «Gitmeden önce lütfen oğlumu bana. verir misin Zee? Beslenme saati geldi.»

Zee bebeği kucağına aldı, ne kadar da minikti. «Çok sevimli,» deyip bebeği annesinin kollarına verdi, gözleri yine yaşlarla dolmuştu.

Neyse ki otobüs boştu. Birkaç kez gürültülü bir şekilde burnunu temizledikten, sonra dışarıyı seyretmeye koyuldu. Heather'ın bebeği kendisini niye o kadar çok etkilemişti acaba. Yeni doğduklarında Emma ve Gordie'yi de görmüş ama bu denli etkilenmemiştir. Yoksa değişiyor muydu? Parklarda çocuk seven yufka yürekli bir kadın mı olacaktı sonunda. Başını sallayıp bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. 'Mantıklı ol,' dedi kendi kendine. 'Mesleğimde başarılı olmanın seni nasıl mutlu edeceğini düşün. Her aptal çocuk sahibi olabilir. Ama üst düzeyde bir kadın yönetici olmak herkesin yapabileceği bir iş değildir. Herkesin, bağımsız yaşam biçimini, pahalı giysilerini nasıl da kıskanacağını düşün...'

Greenan Towers'a döndüğünde saat henüz dört olmasına rağmen hava kararmaya yüz tutmuş, ışıklar yakılmıştı. Miles Lang resepsiyonda duruyor, önündeki dosyayı inceliyordu.

«Merhaba sevgili küçük hanım,» dedi gülümseyerek. «Geri dönmeni beklemiyordum, doğru eve gidersin sanıyordum.»

«Ben beşe kadar çalışıyorum,» dedi Zee. «Gerektiğinden fazla izin kullanmak hoş değil. Heather'ı ziyaret etmem konusunda Mr. McCrimmon ve sen çok nazik davrandınız, teşekkür ederim.»

«Önemli değil canım. Zaten ortalık çok sakindi. Giren çıkan olmadı, yalnızca telefona baktım.»

Miles ayağa kalktı, hayranlıkla Zee'yi tepeden tırnağa süzdü. «Londra'dan uzakta olmak hoşuma gidiyor. Büroda tempo her zaman çok hızlı oluyor. Hele Lorn oradayken çalışmak hiç kolay değil. Sahi Lorn telefon etti.»

«Öyle mi?»

«Her zamanki gelişim raporunu istedi. Yatak odalarını hafta sonuna kadar bitirmeleri için dekoratörleri sıkıştırmamı istedi.» Miles içini çekti. «Noel'in yaklaştığının ve herkesin gevşediğinin farkında değil galiba.»

«Noel'de Londra'ya gidecek misin?» diye sordu Zee.

Miles'in gözleri parladı. «Tabii, annem, babam ve akrabalarla geçireceğim Noel'i. Her yıl bütün aile toplanırız. Çok güzel olur.»

'Keşke bu yıl Noel hiç olmasaydı,' diye düşündü Zee. Herhalde kendisi Carol ve Struan'la birlikte geçirecekti Noel'i. En azından yalnız olmayacaktı. Herhalde bundan sonraki tüm noellerini de onlarla geçirecekti. Ne de olsa bayramlar aileler içindi Her yıl sonu İskoçya'ya gelen, Carol'm çocuklarına armağanlar getiren bekâr ye yaşlı bir teyze olarak düşündü kendini bir an ve ürperdi. Acaba Lorn Noel'de, Danimarka'ya, annesini görmeye gidecek miydi? Belki de gitmezdi, tatilde de oturup çalışmak onun yapışma daha çok uyardı.

«Unutmadan söyleyeyim,» diye devam etti Miles. «Lorn bugünkü Telegraph gazetesinde çok iyi bir iş ilanı çıktığını sana söylememi istedi.»

«Teşekkürler,» diye mırıldandı Zee. «Eve gidince bakarım.»

Struan da ilanı görmüş ve işaretlemişti.

«Harika değil mi?» diye sordu. «Senin için biçilmiş kaftan. İstedikleri tüm niteliklere sahipsin.» Gerçekten de ilan çok çekiciydi. Dünyaca ünlü bir oteller grubu, başlangıçta yönetici yardımcısı olarak görevlendirilmek üzere, otel yönetimi konusunda eğitim görmüş genç birisini arıyordu.

«Mesleğinde ilerlemen için mükemmel bir fırsat,» dedi Struan. «Gerçekten Zee, çok tanınmış ve sürekli gelişmekte olan bir grup. Pek çok seyahat olanağı bulacaksın, senin de istediğin bu zaten.» Parmağıyla ilanı işaret etti. «New York' daki genel müdürlükte yapılacak üç aylık eğitimden sonra uygun adayın tüm dünyada seyahat edecek özgürlüğe sahip olması gerekiyor.»

«Bu sensin işte,» dedi odaya giren Carol. «Evli bir erkek sürekli seyahat edemez, eğer yanılmıyorsam aradıkları hiçbir bağı olmayan meslek sahibi bir kadın.» Yüzüne düşen saçları geriye itti. «Tanrıya şükür ki çocukların ikisi de uyudular. Sakin bir gece daha geçirebileceğiz. Gordie' nin diş çıkarma sorunu da geçti gibi.»

«Şimdilik,» dedi kocası.

Carol, Zee'ye dönüp, «Heather'm bebeği nasıl bir şey?» diye sordu.

«Çok sevimli, öyle minicik ki. Kucağıma aldığımda çok etkilendim.»

«Kaç kilo?»

«Doğduğunda üç buçuk kiloymuş, ama şimdiden yüz gram almış bile.»

«Yine çocuk konusuna döndük,» dedi Struan. Kollarını kavuşturdu ve Zee'ye bakıp gülümsedi. «Sana şaşıyorum Zee. Meslek sahibi kadınların borsa haberlerini tartıştıklarını sanırdım, sen tutmuş yeni doğan bebeklerin kilolarından söz ediyorsun.»

Carol gazeteyi işaret edip, «Başvurmayı düşünüyor musun?» dedi.

«Bil... bilemiyorum, bir iki gün geçsin de.»

«Neyi bekliyorsun?» diye ısrar etti kız kardeşi. «Hemen bu gece yaz. İlk senin başvurunu alsınlar ki ne kadar istekli olduğunu anlasınlar.»

«Acele etmeye gerek yok,» dedi Zee. «O kadar çok seyahat etmek hoşuma gidecek mi bilmiyorum. Cazip görünüyor ama çok yalnız bir yaşam olacak.»

«Ama senin istediğin de buydu,» dedi Carol. «Özellikle Mike'tan ayrıldıktan sonra,»

«Ne demek istiyorsun? Ben her zaman mesleğim konusunda hırslıydım. Mike'tan önce de.»

«Demek istediği şu,» dedi Struan. «Sen bir iş kadını olmaya bu denli istekli değildin, ancak Mike senin kalbini kırdıktan sonra dört elle işine sarıldın.»

«O benim kalbimi kırmadı,» dedi Zee öfkeyle.

«Tamam, tamam, sen onu terk ettin, ama acı çektiğin de bir gerçek. Bahse girerim ki, ani bir kararla onu evine, birlikte yaşamaya çağırdın, ama sonra bu kadar düşüncesizce hareket ettiğin için çok pişmanlık duydun. Seni iyi tanırım Zee.»

Zee rahatsız bir şekilde kıpırdandı. «Belki de öyle oldu. Çok büyük bir hata idi. Ama şimdi hepsi geçti ve unutuldu.»

Bir süre sessizlik oldu, sonra Carol rastgele bir şey soruyormuş gibi, «Lorn, Noel'den önce İskoçya'ya gelecek mi?» dedi.

Zee dişlerini gıcırdattı. Kendisini aptal mı sanıyordu bu kız. Döndükten sonra olanları Carol'a kısaca anlatmıştı ve onun, bir çözüm yolu bulunmasını ve Lorn'la tekrar bir araya gelmelerini umduğunu çok iyi biliyordu. Carol'a, onun evine gittiğini söylerken büyük bir utanç duymuştu. Ona, birlikte yaşama önerisinde bulunduğunu hatırlayınca kalbi daha hızlı çalmaya başladı. Şimdi onur kırıcı bir şey olarak görünüyordu bu gözüne. Öyle bir geçmişe sahip, Lorn gibi gururlu bir erkeğe nasıl teklif edebilmişti bunu?

«Hayır,» dedi sakın bir sesle. Onun Noel'le ilgili planlarını bilmiyordu, ama dediği gibi, bir daha hiç karşılaşmayacaklardı. Kendisi ayrılıncaya kadar Lorn, Greenan Towers'tan uzak duracaktı. Midesine bir ağrı saplandı. Lonn, Miles'a ilanı kendisine haber vermesini söylemişti. O halde ilanı okumuştular ve tüm dünyada seyahat edeceğini biliyordu. Lorn kendisini yaşamından tümüyle çıkarıp atmıştı ve aralarında okyanuslar olması onun için önemli olmayacaktı.

Ayağa kalktı. «Ga... galiba Gordie ağlıyor,» diye yalan söyledi. «Gidip bakayım.»

Çabucak salondan çıktı. Odasına girip kendisini yatağa attığında, dış görünüşündeki kontrol ve sakinliği yok olmuştu, gözlerine yaşlar hücum etti. «*Seni seviyorum,*» diye hıçkırdı yüzünü yastığa gömerek.

«*Seni seviyorum. Seni istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum.*»

Konu Başlığı: Ynt: Hep ya da Hiç / Elizabeth Oldfield
Gönderen: shenaie üzerinde Haziran 05, 2007, 04:03:38 ÖS

BÖLÜM 9

Büyük bir çam ağacı lobinin ortasında duruyordu, üzerine parlak süsler, renkli ışıklar asılmıştı.

«Noel'inizi Greenan Towers'ta geçirin. Size unutamayacağınız bir Noel yaşatacağız,» diye bağırdı Miles gülererek. Zee bir merdivenin en üst basamağında durmuş, ağacın tepesine iki kanatlı bir peri kızı heykelciği takıyordu.

«Buradan görüntü hiç de fena değil. Hayatımda hiç bu kadar uzun bacak görmemiştim.»

«Miles!» dedi Zee gülererek. «Başka tarafa bak. Biliyorum, pantolon giymeliydim bugün.»

«Devenay'de çalışan hanım personelin öyle sıradan kıyafetler giymesi Devenay geleneğine yakışmaz.»

«Haklısınız efendim,» dedi Zee ve bir kahkaha attı.

«Sen ağacı süslemeyi bitirdiğinde bir şişe şampanya açalım. Noel'e yalnızca üç gün kaldı. Artık havaya girmenin zamanıdır.»

«Sen çoktan havaya girdin bile. Uçağın yarın sabah kaçta kalkıyor?»

Miles, «Bugün öğleden sonra,» dedi. Sesini alçalttı. «Kimseye söyleme, öğle yemeğinden sonra uçuyorum. Burada boşuna bir yarım gün daha geçirmenin anlamı yok. İşler yolunda. Eğer Lorn ararsa bana bir iyilik yap, yeni perdelerin peşinde koştuğumu söyle ona.»

Zee kırmızı metal bir topu dalın ucuna taktı.

“Telefon etmesini bekliyor musun? Sanırım Londra’da değil”

“Değil ama o şeytanın biridir. Nerede olursa olsun her işi takip eder. Tam Noel günü Mr McCrimmon’a telefon ederse hiç şaşmam.”

“Grenan Towers’ı Noel’de niçin açık tutuyorlar, anlamıyorum” dedi Zee kutudan son bir top alırken.

“Para kazanmak için” dedi Miles. “Bildiğim kadarıyla, Mr Edgar kaparmak niyetindeydi ama Lorn yemek salonunun iyi para getireceğini düşündü.”

“Belki de haklı” Zee eğilip ağacı inceledi. Onu hiçbir heyecan ve istek duymadan hazırlamasına rağmen, güzel olmuştu.

“Mükemmel” dedi Miles.

Zee aşağı inmeye başladı, basamak aralıkları genişti ve dar eteğiyle inmekte güçlük çekiyordu. Miles ona bakıp takıldı. “Haklıymışsın, pantolon giysen daha iyi olacaktı. Ama bana sorarsan pantolon değil de şık bir şort, hatta kürkten bir bikini”

Zee gülmeye başladı. İkinci basamağa geldiğinde Miles ona yardımcı olmak için iki eliyle belinden tuttu.

“Tamam Lang, kendini kurtarıcı sanmaktan vazgeç” dedi giriş kapısının oradan gelen boğuk bir ses.

Zee öylesine şaşırды ki neredeyse merdivenden aşağı düşüyordu. Miles onu daha da sıkı tutmak zorunda kaldı. Lorn arabanın anahtarlarını elinde sallayarak onları seyrediyordu. ‘Miles’la, çene çalmaya öylesine dalmış olmalıyız ki, arabanın sesini bile duymadık’ diye düşündü Zee. Acaba ne zamandır orada duruyordu?

Lorn rüzgarın uçurduğu kravatını düzeltti, ceketinin içine soktu ve yanındaki adama döndü.

“Edgar, Miles Lang’le tanıştığını sanmıyorum. Genç hanımlar tarafından ayartılmadığı zamanlarda çok iyi çalışır”

“Ben onu ayartmıyorum” diye itiraz etti Zee.

“Ve bu da Miss Robertson, sözde resepsiyonist”

Zee kendini savunmak üzere ağızını açtı, ama Mr Edgar’ın gülümseyerek kendine doğru gelmekte olduğunu görüp, ona döndü.

“Günaydın” dedi Mr Edgar. “Sizinle tanıştığımıza çok sevindim”

Zee nazik bir şekilde cevap verdi ona. Lorn’dan biraz daha kısa boylu, biraz daha toplucaydı. Dostça bir tavrı vardı ve yüz hatları da yumuşaktı.

"Bir kahve alır mıydınız?" diye sordu Miles.

"Hayır" dedi Lorn.

Aynı anda Mr Edgar "Evet, lütfen" dedi.

Lorn omuz silkti. "Peki Miles, sen Mr Edgar'ı Mr McCrimmon'a götür, hep birlikte kahvenizi içersiniz. Bu arada da Miss Robertson, bana, yapılanları göstersiz"

Zee onun önünde merdivenlere doğru yürüdü. "Yatak odalarının dekorasyonu tamamlandı. Boyacılar şu anda lobi ve yemek salonunda çalışıyorlar, ama yarın bitmiş olacak. Bir iki günlük iş kalıyor geriye, onu da yılbaşı tatilinden sonra tamamlayacaklar."

"İskoçya'da Noel ve yılbaşından sonra bir iki haftalık bir tatil olduğunu unutmuşum"

Zee'nin kalbi gümbür gümbür atıyor, dizleri titriyordu. Bu durumdayken sakin ve soğukkanlı görünmeye çalışmak son derece güçtü.

Koridora dönerek ilk odanın kapısını açtı. "İşte" Gerginliği birden öfkeye dönüştü. İçindeki fırtınaları bastırabilmek için geçirdiği acı dolu onca günden sonra Lorn yine karşına çıkmış, duygularını altüst etmişti. Ayrıca, Miles ve kendisihakkında öyle imalı konuşmaya nasıl cesaret edebiliyordu?

Lorn yanından geçip odaya girerken Zee, genç adamın traş losyonunun kokusunu duydu ve cildinin baş döndürücü kokusunu hatırladı.

Lorn odanın ortasında durup dikkatle çevresine bakındı. 'Eğer bir kusur bulursa onu öldürürüm' diye düşündü Zee. Soluğunu tutmuş bekliyordu. "Çok güzel" dedi Lorn sonunda.

"Tabi perdeler değiştirilecek. Şimdilik kullanmaya devam ediyoruz, dışarıdan pencereler boş görünmesin diye. Yeni yatak örtüleri de ocak başında gelecek."

Lorn bir elini komodine dayadı, diğerini de pantolon cebine soktu.

"Kapıyı kapat ve kilitle" diye emretti.

"Lorn" diye bağırdı Zee. Büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Lorn, sabırsızca gidip kapıyı kendisi kapattı ve kilitledi. Geri dönüp genç kadının tam karşısında durdu, göğsü inip kalkıyordu. Bir an göz göze geldiler. Sonra Lorn uzaklaşıp, pencerenin önüne gitti. Kollarını kavuşturdu, boş gözlerle dışarı bakıyordu "Seninle Miles Lang arasında neler oluyor?"

"Hiç ... hiçbirşey. Ağacı süslememe yardım ediyordu"

"Ve gözlerini de bacaklarından ayırmıyordu"

"Ne var bunda?" diye sordu Zee.

Lorn suratle dönüp ona baktı. "Hiçbirşey. Eğer hepsi o kadarsa."

"Tabi ki hepsi o kadar. Bir çocuk o." Dedi Zee öfkeyle. "Hem bu seni niçin rahatsız ediyor?"

"En küçük bir fikrim bile yok" dedi Lorn soğuk bir sesle. " Ama rahatsız ediyor, kahrolmama neden oluyor. Tanrım! Zee, artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edemiyorum. Senin gibi bir kadına aşık olduğum için aklımı kaçırmış olmalıyım"

"Benim gibi bir kadın demekle neyi kastediyorsun?"

"Evlenmeyi kabul etmeyen, ama benimle birlikte yaşamak isteyen bir kadın. Sanki..sanki..."

Devam edemeyip sustu.

"Ama daha önce de bir kadınla birlikte yaşamışsın"

"Söyledim sana o farklıydı. Kendine hakimdi, metodik ve dengeli bir insandı"

"Senin gibi yani"

"Bende öyle olduğumu sanıyordum. Ama ya şimdi? Hep kendi kendime, aradığım kadını bulduğumda onunla evleneceğimi, her şeyin gerektiği şekilde olacağını söylemiştim. Ama sonra sen karşıma çıktın ve bir serüvene atılmamızı istedin.

Zee başını öne eğdi. "Hata ettim"

"Hata mı?" dedi Lorn inanamıyormuşcasına.

"Evet, hata. Düşüncesizce hareket ettim ve özür diliyorum. Aptalca bir öneriydi bunu şimdi anlıyorum. Düşüncemi değiştirdim"

Lorn kaskatı kesilmişti. "Düşünceni mi değiştirdin? Mike konusunda düşünceni değiştirdiğin gibi mi? Yani...yani birlikte yaşamamızı istemediğini mi söylüyorsun?"

Zee başını salladı. "Hayır, artık istemiyorum"

Lorn tekrar küfretti, ama bu kez yüksek sesle. "Sanırım anlaşabileceğimiz tek konu var sevgilim" dedi yanına gelip omuzlarından tutarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seks demek istiyorum. Ve sen ortadan kaybolup gitmeden önce, seninle bir kez sevişmeye hakkım olduğunu söylemek istiyorum." Parmakları Zee'nin vücudunda dolaşıyordu.

"Ortadan kaybolup gitmek mi?" dedi Zee. Hipnotize olmuş gibi onun ağzına, altın sarısı bıyıklarına bakıyordu.

Lorn eğilip öptü onu. Zee büyük bir istekle kendini genç adama bıraktı. Ceketinin önü açıktı, Zee ellerini ceketin altına kaydırdı. İnce poplin gömleğin altından vücudunun sıcaklığını duyabiliyordu.

"Seni istiyorum" dedi Lorn öfkeyle. Boynunu öptü. "Bütün değer yargılarımı altüst ettin" diye mırıldandı. "Şu anda tek isteğim seninle sevişmek, sonuçları ne olursa olsun"

Zee hiçbir şey söylemeksizin onun alnına düşen saçları kaldırdı.

Lorn titriyordu. "Lütfen Zee" diye yalvardı acı içinde. "Şimdi. Yalnızca bir kez!"

"Hayır Lorn" dedi Zee yumuşak bir sesle. Lorn inleyerek uzaklaştı, duvara dönüp başını kollarına

dayadı. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Derin bir soluk aldı. "Haklısın" Görmeyen gözlerle çevresine bakındı.

"Aşağı insek iyi olur" dedi Zee. Onu öyle çok seviyor ve istiyordu ki. "Nereye kaybolduğumuzu merak edecekler"
Lorn sinirli bir şekilde ceketinin düğmelerini ilikledi. "Özür dilerim" dedi.

Odadan çıktıklarında merdivenlerde Mr Edgar, Mr McCrimmon ve Miles'ın ayak seslerini duydular. "Çok güzel olmuş" dedi Lorn onlara doğru yürürken. "Gel bir bak Edgar"

Zee repesiyona döndü. Hesapları kontrol etmesi gerekiyordu. Gözleri rakamlar üzerinde dolaşıyordu, ama düşünceleri bambaşka yerlerdeydi. Telefon çaldığında bile düzgün konuşabilmekte güçlük çekiyordu. Düşünebildiği tek şey Lorn'du. Lorn buradaydı. Ama aşağı indiklerinde, genç adam ona bakmamıştı bile. İşiyile meşguldü, durumu ve kendisini tamamiyle kontrol altına almıştı.

Zee belki yirminci kez aynı faturayı inceliyordu. Niçin geri dönmüştü Lorn? Bu yalnızca kaçamadığı bir iş seyahati miydi? Onunla evlenmesi için kendisine yalvarmaya gelmemişti herhalde. Bir kez sevişmek istediğini söylemişti. Bu da demekti ki ihtirasını tatmin edecek ve sonra onun hayatından çıkıp gidecekti. Lorn gibi kendini kontrol edebilen bir adam, böyle bir olayın ikinci kez tekrarlanmasına izin vermezdi. Belki de şimdiden pişman olmuştu bile.

Öğleden sonra odanın kapısı açıldı ve Miles girdi içeri. "Bil bakalım ne oldu. Planladığım gibi bugün dönüyorum"

"İzin mi istedin.?"

"Buna gerek kalmadı. Mr Edgar akşamüzeri Londra'ya dönecekmiş ve Lorn benimde onunla gidebileceğimi söyledi." Neşeyle gülümsedi. "Lorn yarım saat sonra bizi arabayla Glasgow Havaalanına götürecektir. Hemen yukarı çıkıp eşyalarımı toplayayım.

"Şey, sizi bıraktıktan sonra o... o... geri mi dönecek Grenan Towers'a?"

"Hayır, burada işi bitmiş. Birmingham'a gidecek. Bu gece oradaki Devenay otelinde kalıp, sabah Londra'ya dönecekmiş"

Zee umutsuzca başını önündeki faturalara eğdi. Az sonra Miles ve Mr Edgar'la birlikte çıkarlarken, Lorn'un kısa ve soğuk vedalaşması umutsuzluğunu kat kat arttırdı. Şimdi çok iyi biliyordu ki Lorn'un kendisiyle sevişmek istemesi bir anlık bir çılgınlıktı ve bir daha tekrarlanmayacaktı. Öğleden sonra vakit geçmek bilmedi.

Saat beş olup da çıktığında, dışarıda kar yağıyordu. Otobüs durağına gelinceye kadar paltosu karla kaplanmıştı. Sokak lambasının ışığı altında, yağın kara baktı. Böyle devam ederse, sabaha kadar onbeş yirmi santimi bulurdu. Düşünceleri yine Lorn'a takıldı. Bir veya iki saat sonra İskoçya-İngiltere sınırını geçmesi gerekiyordu ve sınırı giden dağlık yol karla dolmuş olmalıydı. Gerçi Porsche'yi büyük bir ustalikle kullanıyordu, ama kötü hava koşullarında bazen ustalık da yetmeyebilirdi. Birdenbire duyduğu acıma hissi yok oldu. Kara sapsansa bile bunu hak etmişti Lorn. Aniden çıkıp gelmekle kendisine çok acı çektirmişti. Bu İskoçya seyahatinde o da sıkıntı çekerse, adalet yerini bulmuş olacaktı.

Otobüs gecikmişti. 'Acaba yürüsem mi?' diye şüşündü Zee. Ama bu yüksek topuklu çizmelerle karda yürümek çok zor olacaktı. Neyse acelesi yoktu. Bu akşam çocuklara bakacaktı ama, Carol ve Struan yediden önce çıkmazlardı evden. Struan'ın çalıştığı şirket yıllık Noel yemeğini veriyordu bu akşam. Carol kaç gündür heyecandan yerinde duramıyordu.

Sonunda otobüs geldi. Zee eve girdiğinde Carol hazırlanmıştı. Saçlarını yıkamış, sarmış ve güzel bir makyaj yapmıştı.

“Çocukların ikisi de yıkandılar. Şu anda oyuncakları ile oynuyorlar. Gitmeden be ikisini de yatıracağım” Mutfağa yürüdü. “Yemeğin fırında. Sen yerken ben de giyineyim. Struan birazdan gelir.”

Zee yemeğini tek başına yerken, çocukların çıkardığı sesleri dinleyip gülümsedi. Televizyon sonuna kadar açıktı, ama Emma ve Gordie onunla hiç ilgilenmiyorlar, halının üzerinde oynuyorlardı. Üst kattan da kız kardeşinin ayak sesleri duyuluyordu, yatak odası ve banyo arasında koşuşturup duruyordu. Struan geldiğinde koşuşturmalar daha da arttı.

Carol aşağıya inip, Zee'nin önünde bir dönüş yaptı. “İngiltere kraliçesi ile tanışmaya hazırlanıyor gibi bir halin var” diye takıldı Zee. Çocuklar yatmışlardı ve saat yedi olmuştu.

“Struan'ın patronunu etkilemek istiyorum.” Dedi Carol.

“Etkileyeceğin kesin.. Sana bakar bakmaz Struan'ı terfi ettirecektir.”

Carol güldü. “Ama hamile olduğum anlaşılıyor değil mi?”

“Hayır, çok güzel görünüyorsun. Oradaki en güzel kadın sen olacaksın”

“Şimdilik öyle, ama bir iki ay sonra görürsün” diye takıldı Struan içeri girip.

“Aman Tanrım, bir artist geldi” dedi Zee muzip bir ifadeyle. “Bluciniyle bahçeyi kazan o derbeder delikanlıya neler olmuş böyle”

“Baloya gelemediğin için kıskançlık ediyorsun Sinderella.” Dedi Struan. Sonra Carol'a dönüp “Çabuk ol canım” diye seslendi..

Çıktıklarında ev sessiz, hem de çok sessiz kalmıştı. Düşünecek öyle çok zaman vardı ki. Zee televizyonu açtı. Ancak boş gözlerle bir saate yakın ona baktıktan sonra kapattı. Günlük gazeteleri karıştırdı, bir iki dergiye göz attı. Saat dokuzda banyo yaptı ve tekrar aşağı indi. Yatmak için henüz çok erkendi, uyuyamayacağını biliyordu. Ayaklarını altına alıp divana oturdu ve tırnaklarını boyadı.

Çok sakın bir geceydi. Kar yağmaya devam ediyordu. Kapının zili çaldığından Zee yerinden sıçradı. Kaşlarını çatarak hole yürüdü. İyi ki emniyet zincirini kapatmıştı. Çünkü Carol ve Struan'ın dönmeleri için henüz çok erkendi. Kalbi çarpmaya başladı, kapıyı hafifçe araladı.

“Merhaba” Eşikte Lorn duruyordu. Kaşları, saçları, bıyıkları, paltosu karla kaplanmıştı.

Zee'nin ağzı açık kaldı.. “Sen... sen burada ne yapıyorsun? Birmingham'a gittiğini sanıyordum” dedi kekeleyerek. Kapının pervazını öylesine sıkımişti ki parmaklarının boğum yerleri bembeyaz olmuştu.

“Fikrimi değiştirdim” dedi Lorn. “Beni içeri alacaksın değil mi? Soğuktan donup kaskatı kesilme tehlikesi ile karşı karşıyayım. Ne zamandır kaldırımda tur atıyor ve zili çalmak için cesaret kazanmaya çalışıyorum.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Zee bitkin bir şekilde.

“Önce içeri girmek” parmağıyla zinciri işaret etti. “Açar mısın?”

Zee zinciri yerinden çıkardı ve kapıyı açtı. Lorn içeri girdi, kapıyı kapattı ve her iki elini de duvara

dayayıp Zee'yi hapsetti.

"Ve sonra..."

Eğildi ve sevgi dolu bir şekilde dakikalarca öptü genç kadını. Ayrıldığında Zee titriyordu.

"Hayır Lorn, ben sevişmek istemiyorum ve..." Durakladı "Yani öyle tek bir kez için değil"

Lorn içini çekti "Gel yemeğe çikalım. Konuşuruz ve..." Tek kaşını kaldırdı. "Karşılıklı özveride bulunarak anlaşmak mı demiştin? Bu muydu oyunun adı?"

"Yemeğe çıkmak için çok geç oldu. Ayrıca da çocuklara bakıyorum. Carol ve Struan baloya gittiler. Baksana, yatmak üzereydim"

"Görüyorum. Yat o zaman. Yanında bana da bir yer açarsın. Gerçi o güzellik uykunu bu şekilde uyuyabileceğinden kuşkuluyum ama..."

"Ciddi ol" diye mırıldandı Zee. Onun bakışlarındaki ifade kendini rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Lorn, bugüne dek, ona karşı duyduğu isteği hep kontrol etmiş, hiçbir zaman kendini tutamayacak kadar ileri gitmemişti. Ama bu sabah Lorn'un başka yönünü tanımıştı.

"Ben hep ciddi oldum" dedi Lorn salona geçerlerken.

Divanda yan yana oturduklarında, Zee tereddütle söze başladı. "Sana Londra'da o teklifi yaptığımda neler düşündüğünü bilmiyorum Lorn. Ama rastgele bir cinsel ilişki değildi teklif ettiğim. Çok akılsızca ve düşüncesizce hareket ettiğimi şimdi anlıyorum. Ama ... ama şunu bilmeni istiyorum ki, önüne gelenle yatan bir kadın değilim."

"Bunu çok iyi biliyorum sevgilim" diye mırıldandı Lorn, onun elini tutup sıktı.

"Mike ve ben.... Yani...evlenmeden önce onunla sevişmeyi hiç düşünmüyordum. Ona Tricia ve benimle birlikte oturmasını söylediğimde, yine her zamanki düşüncesizliğimle hareket etmiştim. Bunu hiçbir zaman yatağımı da paylaşması için bir davet olarak süşünmemiştim, ama Mike böyle kabul etti. Çirkin tartışmalar oldu aramızda, sonunda direnmekten vazgeçtim"

"Ve buna pişman mı oldun?"

"Hep canımı yakıyordu." Hatırladıkları ürpermesine neden oldu. "Korkunçtu! Benim duygularıma aldırılmıyordu bile, tek düşündüğü şey kendisinin tatmin olmasıydı"

Lorn kolunu Zee'nin omuzlarına doladı, onu öpüp tüm acılarını dindirmek isteği duydu. Keşke şu budala Mike'dan önce tanımış olsaydı.

Zee güçlükle yutkundu. "Ve elimden geldiğince çabuk terk ettim onu. Bir erkeğin bencil isteklerini doyurmaktansa, bir iş kadını olmanın daha akıllıca olacağına karar verdim."

"Ve şimdi NewYork'a gidiyorsun" dedi Lorn önem vermiyor görünmeye çalışarak.

"Ha..hayır"

"Henüz değil ama gideceksin. Geçenlerde Americana grubunun personel müdürüyle bir içki içtik. Aradıkları özelliklere sahip bir genç kadının başvuruda bulunduğunu söyledi bana."

"Ben değildim o"

“Ne demek istiyorsun. Tanrım, sana ilanı haber vermesini söylemişim Miles’a”

“Haber verdi ama ben başvurmadım”

“İyi ama niçin?” Lorn’un mavi gözlerinde sabırsızlık okunuyordu. “Tam sana göre bir işti. İlginç çalışma ortamı, iyi bir maaş, bol bol seyahat olanağı... Başkan Burt Loren çok dinamik birisi. Onunla çalışmak hoşuna giderdi.”

“Sanki dünyanın öbür ucuna gönderip, benden kurtulmak istiyor gibisin”

Lorn içini çekti. “Onlarla çalışırsan sana göz kulak olabilirim. Onların otellerinin pek çoğu Devenay otellerinin bulunduğu yerlerde”

“Peki niçin bana göz kulak olmak istiyorsun?” diye sordu Zee.

“Çünkü yalnız olduğunda her ana başını derde sokabilirsin. Yakınında olup ayaklarının yere basmasına yardımcı olmak istiyorum”

“Bir koruyucu mu?” dedi Zee öfkeyle.

“Oh Tanrım, hayır!” diye inledi Lorn. “Sana hiçbir zaman sahip olamayacağımı anlıyorum artık” Kaşlarını çattı. “Niçin başvurmadın? Bir başka iş bulamadın değil mi? Yurt dışında bir iş örneğin?”

“Hayır” dedi Zee, elini onun koluna koyarak. “Henüz kararımı vermiş değilim. Bu kez, yeni bir adım atmak için daha uzun süre düşüneceğim. Americana’daki iş, dış görünüş olarak çekici. Ama yorucu seyahatler, yabancı otellerde yapayalnız geçecek geceler insanı düşündürüyor.”

Lorn gözlerini kıstı. “Ama işinde ilerlemek istiyorsan bu koşulları kabul etmek zorundasın, özveride bulunmak zorundasın.”

“Belki de böyle yaşamaya hazırlıklı değilim” dedi Zee tek kaşını kaldırarak.

“Öyleyse bu konuyu tamamiyle unutacaksın”

Zee ona daha çok sokuldu. “Belki de öyle” ded boğuk bir sesle.

Zee uzanıp gömleğinin bir düğmesini açtığı anda Lorn kaskatı kesildi. Zee yavaşça bir düğme daha açtı, bir tane daha.

“Yani bir iş kadını olmak istemediğini mi söylüyorsun?” dedi Lorn kaşlarını çatarak.

“Tam anlamıyla değil” dedi Zee. Tüm düğmeleri açmıştı, gömleği omuzlarından çekip çıkardı. “Belki bir ya da iki yıl daha çalışmak isterim, ama sonra ne olacağını Tanrı bilir”

Lorn ona öylesine sıkı sarıldı ki Zee, onun kalp atışlarını duyabiliyordu. “Yani benimle evlenecek misin?” diye sordu. Zee’nin cevap vermesine fırsat kalmadan holdeki telefon çalmaya başladı.

Zee yerinden fırladı. “Çocuklar uyanmadan hemen açmalıyım” Hole gidip telefonu açtı. Lorn peşinden gelip beline sarıldı, eğilip dilini genç kadının kulak memesine dokundurdu.

“Zee, benim” dedi Carol karşı taraftan. “Dinle, burada kar çok kalın, yağmaya da devam ediyor. Struan, karanlıkta, buzlu yollarda tehlikeye atılmaktansa, geceyi buradaki bir otelde geçirmemizin daha doğru olacağını söylüyor. Sence bir sakıncası var mı?”

"Tabii ki yok" dedi Zee zayıf bir sesle. Lorn sabahlığını çıkarmış, incecik geceliğinin üzerinden tüm vücudunu okşuyor, dudaklarını boynunda gezdiriyordu.

"Sabah erkenden geliriz" diye devam etti Carol. "İyi olduğuna emin misin? Soluk soluğa gibisin sanki."

"İyiyim" dedi Zee. Lorn geceliğinin askılarını da indirmiş, göğüs uçlarını öpüyordu. Zee telefonu kapattı.

"Benimle evleneceğini söyle" dedi Lorn başını kaldırıp

"Evet sevgilim evet, evet, evet!" dedi Zee büyük bir mutlulukla.

Lorn onu kucağına alıp merdivenlerden çıkardı ve yatağına yatırdı.

"Soyunmama izin ver Zee" dedi yumuşak bir sesle. Zee ona bakıp gülümsedi, geceliğini sıyırıp yere attı.

"Tanrım Zee!" diye inledi Lorn. "Bu anı öyle çok bekledim ki sevgilim ve şimdi... ve şimdi... daha çok bekleyemeyeceğim."
Genç kadının göğüslerini, kalçalarını, bacaklarını, tüm vücudunu öpmeye başladı. Zee kanının tuttuğunu hissediyordu.

"Londra'da seni bıraktığım için deli olmalıyım" diye mırıldadı Lorn.

Dudakları gibi elleri de Zee'nin tüm vücudunda dolaşıyor, her yerini okşuyordu. Vücudunda dalga dalga yükselmekte olan isteği bugüne dek hiç duymamıştı genç kadın.

Sonunda büyük bir istekle çığlık attı. "Lütfen Lorn lütfen"

Çok güzel bir mutluluk duygusu tüm vücudunu kaplamıştı. Lorn ona hayal bile edemeyeceği bir doyum tattırmıştı.

"Sevgilim" diye fısıldadı.

"Seni seviyorum" dedi Lorn, üzerlerine bir battaniye çekti. Zee mutlu bir şekilde onun göğsüne yaslandı.

"En kısa zamanda evlenmeliyiz" dedi Lorn. "Hamile kalmış olabilirsin. Ve biliyorsun, zamanında önce doğan bebekleri onaylamıyorum"

Zee uzanıp onun bıyığına dokundu. "Merak etme, hap alıyorum. Senden ayrı kalamayacağımı anladım ve gerekli önlemleri aldım. Bazen ileriye görebiliyorum."

"Devenay projelerinde benimle birlikte çalışır mısın?"

"Ama bu bana iltimas yapmak olmaz mı?"

Lorn onun elini alıp, parmak uçlarını teker teker öptü. "Sana değil, kendime iltimas yapıyorum" dedi gülümseyerek.

"Yönetim kuruluna girmek konusunda Edgar'a kesin bir cevap verdin mi?"

"Yalnızca yönetim kurulu başkanı olabilirim. Edgar'ın emri altında çalışmam. Herhangi bir müdürlüğü kabul edersem, işleri kendi yöntemlerimle yürütmek konusunda onlarla sürekli olarak tartışacağım. En iyisi en üst kademede olmak."

"Peki Edgar çekilmeye razı mı?"

Lorn alayla gülümsedi. "Henüz değil. Ama sanırım önümüzdeki yıl, bir büroya kapanıp çalışmaktansa, golf oynamayı tercih edecektir. Ona düşüncemi üstü kapalı olarak anlattığımda bu fikre kendini yavaş yavaş alıştıracaktır."

"Ve o zamanda yönetimi sen ele alacaksın, öyle mi?"

"Hımm" Lorn yüzünü Zee'nin gür saçlarına gömüp, onun yumuşacık cidini okşamaya başladı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi aniden başını kaldırdı. "Oh sevgilim! Kız kardeşin ve kocası sabah beni burada bulunca ne düşünecekler?" Öylesine endişeli görünüyordu ki, Zee güldü. Parmaklarını Lorn'un saçları arasına sokup, onu daha çok kendisine çekti.

"Gerçekten hiçbir bilgim yok efendim" dedi gülerek ve beklemeye başladı....

SON ;)